

Майкъл Ско

АЛХИМИ

Тайните на
БЕЗСМЪРТН
НИКОГА ФЛАМ

МАЙКЪЛ СКОТ

АЛХИМИКЪТ

Превод: Иван Иванов

chitanka.info

Истината: Никола Фламел — известен френски алхимик и кабалист, е живял в Париж от 1330 до 1418 година. Близо шестстотин години по-късно той е признат за най-великия алхимик на своето време. Смята се, че е открил философския камък и продължава да живее и днес, защото притежава еликсира на живота.

Легендата: Фламел е научил тайната на безсмъртието от древния ръкопис „Книга на Авраам Мага“, съдържащ най-могъщите магии. Ако попадне в лоши ръце, той може да върне на земята расата на Тъмните древни, които ще разрушат познатия на човечеството свят. Точно това е задачата на техния слуга д-р Джон Дий, който открадва ръкописа от книжарницата на Никола Фламел. Ала последните две, най-важни страници остават в ръцете на близнаците Джош и Софи, които нямат представа, че според древно пророчество у тях е заложена силата да спасят света.

Понякога пророчествата се сбъдват, а легендите се превръщат в реалност. Джош и Софи се озовават наред най-великата легенда на всички времена.

*На Клодет, разбира се.
Iamque opus exegi^[1].*

Аз съм легенда.

Смъртта няма власт над мен, болестите не могат да ме засегнат. Ако ме погледнете, ще ви е трудно, да определите възрастта ми, ала въпреки всичко аз съм роден в лето 1330-о, преди повече от шестстотин и седемдесет години. През живота си съм бил много неща: лекар и готвач, книгопродавец и войник, учител по езици и химия, пазител на реда и крадец.

Но преди всичко аз бях алхимик. Бях Алхимика.

Признавах ме за най-великия алхимик от всички. От моите услуги са се възползвали крале, принцове, императори и дори самият папа. Можех да превръщам обикновен метал в злато, а простите камъни — в скъпоценни. Нещо повече: аз открих тайната на Вечния живот, скрита между страниците на една книга по древна магия.

Сега жена ми Пернел е отвлечена, а книгата е открадната.

Без книгата ние двамата ще стареем. За по-малко от един лунен цикъл ще повехнем и ще умрем. А ако умрем, злото, срещу което сме се борили толкова дълго, ще победи. Древната раса ще завладее отново този свят и ще изтрие човечеството от лицето на планетата.

Но аз няма да го позволя.

Защото съм безсмъртният Никола Фламел.

Из дневника на Никола Фламел, алхимик.

Написано днес, четвъртък, 31 май, в Сан Франциско, моето настояще местожителство.

---

^[1] Ето, аз завърших своя труд (цитат от „Метаморфози“ на Овидий). —
Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 31 МАЙ

ГЛАВА 1

— Добре де, отговори ми: защо му е на някого да носи палто в Сан Франциско посред лято? — Докато говореше, Софи Нюман притискаше с пръсти блутутслушалката към ухото си.

Нейната добре запозната с модата приятелка Ел попита безстрастно от другия край на континента:

— Какво палто?

Софи избърса ръце в парцала, затъкнат във връзките на престилката ѝ, излезе иззад тезгяха на празното кафене и се приближи до прозореца, загледана в мъжете, които се измъкваха от колата, спряла от другата страна на улицата.

— Дебели черни вълнени палта. Носят даже черни ръкавици и шапки. И слънчеви очила. — Тя опря чело в стъклото. — Дори за този град е прекалено шантаво.

— Може би са гробари? — предположи Ел, а гласът ѝ пропукваше по мобилния телефон. В слушалката Софи чуваше и някаква гръмка и мрачна музика. „Лакримоза“ може би или „Аморфис“. Ел така и не бе излязла напълно от готическата си фаза.

— Може би — отвърна Софи, но не беше убедена. Преди малко, докато си бърбеше по телефона с приятелката си, забеляза необикновената кола. Тя бе дълга и лъскава и изглеждаше като излязла от стар черно-бял филм. Когато мина покрай прозореца, слънцето се отрази от затъмнените ѝ стъкла и за кратко обля вътрешността на кафенето в топла златистожълта светлина, която заслепи Софи. Тя премигна, за да прогони танцуващите пред очите ѝ тъмни петна, и проследи с поглед колата, докато направи обратен завой в подножието на хълма и бавно се върна. Без да включи мигач, спря пред „Малката книжарничка“, която се намираше точно срещу кафенето.

— Може да са мафиоти — предположи с драматизъм Ел. — Татко познава един мафиот. Само че той кара приус — допълни тя.

— Това определено не е приус — каза Софи, като погледна пак към колата и двамата едри мъже, които стояха на улицата, опаковани в дебелите си палта, ръкавици и шапки, и с очи, скрити зад огромни слънчеви очила.

— Може просто да им е студено — предположи Ел. — В Сан Франциско не захладнява ли?

Софи Нюман хвърли поглед към часовника с термометър на стената зад тезгяха.

— Сега тук е два и петнадесет, а температурата е двадесет и седем градуса — каза тя. — Повярвай ми, не им е студено. Сигурно умират от жегата. Почакай — рече, прекъсвайки се сама, — нещо става.

Задната врата на колата се отвори и от нея сковано излезе друг мъж, още по-едър от първите двама. Щом затвори вратата, слънцето за миг освети лицето му и Софи зърна бледа, нездрава на вид сивкавобяла кожа. Настрои силата на звука в слушалката.

— Добре. Трябва да видиш какво слезе ей сега от колата. Един огромен човек със сива кожа. Сива. Това обяснява нещата; може да страдат от някаква кожна болест.

— Гледах един документален филм на „Нешънъл Джеографик“ за хора, които не могат да излизат на слънце — започна Ел, но Софи вече не я слушаше.

От колата излезе четвърта фигура.

Това беше дребен, доста елегантен на вид мъж, облечен в спретнат тъмносив костюм, старомоден на вид, който тя предположи, че е шит по поръчка. Стоманеносивата му коса, вързана на конска опашка, разкриваше ъгловатото му лице, а спретнатата триъгълна брада, черна, но с множество сиви нишки, скриваше устата и брадичката му. Той се отдалечи от колата и влезе под раираната тента, която заслоняваше стелажите с книги пред книжарницата. Когато взе една книга с ярки цветни корици и я заоглежда, Софи забеляза, че носи сиви ръкавици. А на ръкава му проблесна перлено копче.

— Те влизат в книжарницата — каза тя в слушалката.

— Джош още ли работи там? — попита моментално Ел.

Софи пренебрегна внезапния интерес в гласа на приятелката си. Фактът, че най-добрата ѝ приятелка харесва нейния брат-близък, не ѝ се нравеше особено.

— Да. Ще му се обадя да видя какво става. После веднага ще ти звънна. — Тя затвори, дръпна слушалката и разсеяно потърка пламналото си ухо, докато се взираше заинтригувана в дребния мъж. В него имаше нещо... нещо особено. „Може да е моден дизайнер — помисли си тя — или пък филмов продуцент, или пък писател“. Беше забелязала, че на някои писатели им харесва да се обличат в чудати дрехи. Щеше да изчака няколко минути, за да влезе в книжарницата, и щеше да се обади на близка си и да го разпита.

Софи се готвеше да се обърне, когато сивият мъж внезапно се завъртя и като че ли се втренчи право в нея. Той стоеше под тентата и лицето му беше в сянка, но все пак, за част от секундата, ѝ се стори, че очите му светят.

Софи знаеше — беше сигурна, — че е абсолютно невъзможно дребният сивокос мъж да я вижда. Тя се намираше от другата страна на улицата, зад прозореца, който блестеше от отразената светлина на ранния следобед. Би трябвало да е невидима в сумрака зад стъклото.

И все пак...

И все пак в този кратък момент, когато погледите им се срещнаха, Софи усети студен полъх по тила си, а малките косъмчета по ръцете ѝ настръхнаха. Тя размърда рамене и завъртя леко глава, при което няколко къдрици от дългата ѝ руса коса паднаха по бузите ѝ. Контактът продължи само секунда, преди дребният мъж да отмести поглед, но Софи остана с впечатлението, че той беше гледал право в нея.

Миг преди дребният мъж и тримата му дебело навлечени спътници да изчезнат в книжарницата, Софи реши, че не го харесва.

Мента.

И развалени яйца.

— Това е пълна гадост. — Джош Нюман застана насред мазето на книжарницата и вдиша дълбоко. Откъде идваше тази миризма? Той погледна към наблъсканите с книги рафтове и се зачуди дали някакво животно не е пропъзляло зад тях и не е умряло там. С какво друго можеше да се обясни тази противна воня? В малкото претъпкано мазе въздухът винаги беше сух и дъхаше на мухъл, на суха сбръчкана хартия и на стари кожени подвързии и

прашни паяжини. Той обичаше тази миризма; свързваше я с уют и спокойствие, както миризмите на канела и подправки му напомняха за Коледа.

Мента.

Остра и чиста, миризмата се връзваше в застоялия въздух на мазето. Това беше ароматът на нова паста за зъби или на някой от билковите чайове, които сестра му сервираше в кафенето отсреща. Изместваше по-плътните миризми на кожа и хартия и беше толкова силна, че загъделичкаха синусите и му се стори, че всеки момент ще се разкиха. Той бързо измъкна от ушите си слушалките на айпода. Да киха, докато е с тях, не беше добра идея — от това ушите му пукаха.

Яйца.

Развалени и вонящи — той разпозна сернистия мирис, който надделя над чистия мирис на мента... беше отвратителен. На Джош му се стори, че вонята полепва по езика и устните му, и скалпът го засърбя, сякаш по него пълзеше нещо. Той прокара ръка през рошавата си руса коса и потрепери. Сигурно канализацията изпускаше.

Като остави слушалките да висят на раменете му, Джош погледна към списъка с книги в ръката си, а после отново към рафтовете: „Събрани съчинения на Чарлз Дикенс“, двадесет и седем тома, с червена кожена подвързия. Къде ли да ги търси?

Джош работеше в книжарницата вече почти два месеца и все още нямаше ни най-малка представа кое къде стои. Нямаше никаква система в подредбата... или по-скоро имаше, но я знаеха само Ник и Пери Флеминг, собствениците на книжарничката. Ник и жена му можеха да открият коя да е книга — било в магазина горе или в мазето — за броени минути.

Вълна от мирис на мента изпълни отново пространството, последвана незабавно от вонята на развалени яйца; Джош се закашля и усети, че очите му се насълзват. Това беше непоносимо! Той натъпка списъка в единия джоб на джинсите си, а слушалките — в другия, и се запромъква между купчините книги и сандъци към стълбите. Не можеше да остане и минутка повече тук долу с тази миризма. Той разтърка с длани очите си, които смъдяха ужасно. Хвана се за парапета на стълбите и се заизкачва с мъка нагоре. Нуждаеше се от глътка свеж въздух, иначе щеше да повърне — но странна работа, колкото по-нагоре се качваше, толкова по-силна ставаше миризмата.

Той подаде глава от вратата на мазето и се огледа.

И в този миг Джош Нюман осъзна, че светът никога вече нямаше да бъде същият.

ГЛАВА 2

Джош надникна от мазето с очи, насълзени от вонята на сяра и мента. Първото му впечатление беше, че обикновено спокойната книжарница е претъпкана: четирима мъже стояха срещу собственика Ник Флеминг, трима от тях огромни и тежки, а четвъртият — дребен и зловещ на вид. Джош веднага предположи, че се извършва обир.

Неговият шеф, Ник Флеминг, стоеше по средата на книжарницата с лице към четиримата. Той беше обикновен на вид мъж. Среден на ръст, с нормално телосложение и без никакви отличителни черти, освен очите, които бяха толкова светли, че изглеждаха почти безцветни. Черната му коса беше подстригана ниско, а брадата му беше набола, все едно не се беше бръснал от два дни. Бе облечен както обикновено — в прости черни джинси, широка черна тениска с реклама на концерт, проведен преди двайсет и пет години, и чифт износени каубойски ботуши. На лявата му китка имаше евтин електронен часовник, а на дясната — масивна сребърна верижка, наред, с две опърпани шарени плетени гривни.

Срещу него стоеше дребен сивокос мъж в елегантен сив костюм.

Джош осъзна, че те не говорят... и все пак между тях ставаше нещо. И двамата стояха неподвижно, с ръце близо до тялото и свити в лактите, а дланите обърнати нагоре. Ник се намираше в средата на книжарницата, докато сивият мъж стоеше близо до вратата, заобиколен от тримата си придружители в черни палта. Странно, но пръстите и на двамата мъже мърдаха, потрепваха, играеха, сякаш бясно печатаха на пишеща машина — палецът потрива показалеца, кутрето докосва палеца, показалецът и кутрето се изпъват. Струйки зелена мъгла се събраха в дланите на Флеминг, после се извиха в сложни фигури и се понесоха към пода, където се загърчиха като змии. Гаден жълтеникав дим се виеше и стичаше от облечените в ръкавици длани на сивия мъж и капеше по дървения под като мръсна течност.

Миризмата идеше от дима и насищаше въздуха с мирис на мента и сяра. Джош усети как стомахът му се бунтува и преглътна с усилие; миризмата на развалени яйца бе достатъчна, за да му се пригади.

Въздухът между двамата мъже проблясваше между пипалата от зелен и жълт дим — там, където те се докосваха, съскаха и хвърчаха искри. Пръстите на Флеминг се раздвижиха и в дланта му се появи дълга, дебела колкото юмрук спирала зелен дим. Той бързо я духна и тя се понесе по въздуха между двамата на височината на човешки бой, като се свиваше и разгъваше. Късите дебели пръсти на сивия мъж се задвижиха в нов ритъм, жълто кълбо от енергия се оформи в ръката му и се стрелна напред. То достигна спиралата зелен дим, която незабавно се уви около него. Разнесе се трясък и полетяха искри, а невидимата експлозия отхвърли и двамата мъже през стаята и ги стовари върху масите с книги. Електрическите крушки загърмяха, флуоресцентните лампи се пръснаха, посипвайки върху пода ситни късчета стъкло. Два от прозорците експлодираха навън, а още дузина от малките квадратни стъкла се покриха с подобни на паяжини пукнатини.

Ник Флеминг се претърколи по пода към мазето, като едва не събори Джош, който стоеше вцепенен на стълбите, ококорен от шок и ужас. Докато се изправяше на крака, Ник бутна Джош надолу.

— Стой долу. Каквото и да става, стой долу — изсъска той и английският му прозвуча с неопределим акцент. После се изправи и се завъртя и Джош го видя как обръща дясната си длан нагоре, поднася я към лицето си и духва в нея. После направи хвърлящо движение към средата на стаята, сякаш мятеше топка.

Джош проследи с поглед движението. Но нямаше какво да се види... а после сякаш нещо изсмука всичкия въздух от стаята. Книгите на близките рафтове внезапно излетяха от местата си и се струпаха в безредна купчина по средата на помещението; някой сякаш свали със замах картините от стените; един тежък вълнен килим се сгъна нагоре и бе засмукан към средата на стаята.

После купчината избухна.

Двама от едрите мъже в черни палта поеха пълната сила на експлозията. Джош гледаше как книги, някои твърди и тежки, други меки, летяха около тях като разгневени птици. Потръпна от съчувствие, когато единият мъж беше уцелен право в лицето от някакъв речник. Той изби шапката и очилата му... разкривайки мъртвешка, калносива кожа и очи подобни на полирани черни камъчета. Един рафт романтични книги се стовари върху главата на другаря му, пречупвайки евтините слънчеви очила надве. Джош забеляза, че неговите очи също приличат на камъчета.

А после внезапно осъзна, че те наистина са камъчета.

Обърна се към Ник Флеминг и се канеше да му зададе въпрос, когато шефът му погледна към него.

— Стой долу — заповяда Ник. — Той е довел големи.

Флеминг се наведе, когато сивокосият запрати по него три дълги като копия остриета от жълта енергия. Те прорязаха рафтовете и се забиха в дървения под. Всичко, до което се бяха докоснали, мигновено започна да гние и да се разлага. Кожените подвързии се напукаха, хартията почерня, дъските на пода и рафтовете изсъхнаха и станаха ронливи.

Флеминг метна още една невидима топка към ъгъла на стаята. Джош Нюман проследи движението на ръката на шефа си. Когато невидимата топка се понесе през въздуха, лъч слънчева светлина падна върху нея и за миг той я видя — сияеща в зелено гладка изумрудена сфера. После тя излезе от светлината и отново изчезна. Този път, след като се удари в пода, ефектът беше още по-драматичен. Нямаше звук, но цялата сграда се разтресе. Масите с евтини книжлета станаха на трески и въздухът се изпълни с късчета хартия, подобни на конфети. Двама от мъжете в черно — големите — бяха блъснати в рафтовете и върху тях се посипаха книги, а третият — най-едрият — беше запрятан към вратата с такава сила, че излетя на улицата.

В последвалата тишина се разнесе звукът от пляскане на длани в ръкавици.

— Виждам, че си усъвършенствал тази техника, Никола. — Сивият мъж говореше английски със странна напевна интонация.

— Упражнявах се, Джон — отвърна Ник Флеминг, като се плъзна към вратата на мазето и избута Джош Нюман по-надолу по стълбите. — Знаех си, че рано или късно ще ме намериш.

— Търсихме те много дълго, Никола. У теб има нещо, което е наше. Трябва да ни го върнеш.

Едно валмо жълт дим се удари в тавана над главите на Флеминг и Джош. Обгорена черна мазилка се посипа като грозни снежинки.

— Изгорих я — каза Флеминг, — изгорих я много отдавна. — Той избута Джош още по-надолу по стълбите към мазето, а после дръпна плъзгащия се капак, затваряйки и двама им вътре. — Не питай — предупреди го той, а светлите му очи сияеха в сумрака. — Не сега. — Ник хвана Джош за лакътя и го издърпа в най-тъмното кътче на мазето, а после хвана с две ръце една секция от рафтовете и дръпна рязко. Чу се щракване и рафтовете се завъртяха, разкривайки тайно стълбище. Флеминг подтикна Джош напред в сумрака.

— Хайде, бързо, бързо и тихо — предупреди го той. Последва Джош в отвора и дръпна рафтовете, за да ги затвори след тях, точно когато вратата на мазето се превърна в противна черна течност и потече надолу по стълбите, отделяйки ужасна миризма на сяр.

— Нагоре — Джош усети топлия дъх на Ник Флеминг в ухото си. — Този проход излиза в празния магазин до книжарницата. Трябва да побързаме. На Дий ще са му нужни само няколко секунди, за да се осъзнае.

Джош Нюман кимна; познаваше магазина. Ателието за химическо чистене пустееше цяло лято. В главата му се рояха стотици въпроси, но никой от отговорите, които му минаваха през ума, не беше удовлетворителен, защото повечето съдържаха в себе си онази ужасна дума: магия. Току-що бе видял как двама мъже мятат един срещу друг кълбета и копия от нещо — от енергия. Бе видял и разрухата, причинена от тези енергии.

Джош току-що бе станал свидетел на магия.

Но, разбира се, всеки знае, че магия няма и не би могла да съществува.

ГЛАВА 3

Каква беше тази отвратителна миризма?

Софи Нюман тъкмо се канеше да пъкне блутутслушалката отново в ухото си, когато си пое дълбоко въздух и замря с разтворени ноздри. Току-що бе подушила нещо ужасно. Тя затвори телефона и прибра слушалката в джоба си, после се надвеси над отворения буркан с тъмни чаени листенца и вдъхна.

Работеше в кафенето, откакто двамата с брат й пристигнаха в Сан Франциско за лятото. Работата не беше нещо особено, но не беше и лоша. Повечето клиенти бяха любезни, някои — простовати, а един или двама направо груби, но работното време беше отлично, заплатата — добра, а с бакшишите ставаше още по-добра. Освен това кафенето имаше преимуществото да се намира точно срещу мястото, където работеше нейният брат-близък. Миналия декември двамата бяха навършили петнадесет и вече събираха пари за собствена кола. Пресметнаха, че ще им трябват поне две години, ако не си купуват сидита, дивидита, игри, дрехи или обувки, които бяха голямата слабост на Софи.

Обикновено в нейната смяна имаше още две жени от персонала, но едната си беше тръгнала по-рано, защото беше болна, а собственичката на кафенето — Бърнис, беше излязла след наплива по обяд, за да отиде при търговците на едро и да зареди нови количества чай и кафе. Беше обещала да се върне до час; Софи обаче знаеше, че ще й отнеме поне два пъти по-дълго.

През лятото Софи свикна с миризмите на различните екзотични чайове и кафета, които продаваха. Можеше да различи „Ърл Грей“ от „Даржилинг“ и знаеше разликата между ямайското и кенийското кафе. Аромата на кафе й харесваше, макар да мразеше горчивия му вкус. Но обожаваше чай. През последните няколко седмици постепенно опитваше всички чайове, особено билковите, които имаха богати вкусове и необичайни аромати.

Но сега нещо миришеше гадно и отблъскващо.

Наподобяваше миризмата на развалени яйца.

Софи поднесе към носа си кутия насипен чай и вдъхна дълбоко.

Свежият аромат на „Асам“ навлезе в дробовете ѝ: вонята не идваше оттам.

— Идеята е да го пиеш, не да го вдишваш.

Софи се обърна и видя в кафенето да влиза Пери Флеминг. Пери беше висока, елегантна жена, която можеше да е на всякаква възраст между четиридесет и шестдесет. Личеше си, че някога е била много красива, а и все още изглеждаше зашеметяващо. Очите ѝ имаха най-яркия и чист зелен цвят, който Софи някога бе виждала, и в началото тя дълго се чудеше дали възрастната жена не носи контактни лещи. Косата на Пери някога бе била черна като въглен, но сега я прошарваха сребристи нишки и тя я носеше на сложно сплетена опашка, която се спускаше по гърба ѝ до кръста. Зъбите ѝ бяха малки и съвършени, а в ъгълчетата на очите ѝ имаше малки бръчици от смях. Тя винаги беше облечена много по-елегантно от съпруга си, а днес носеше ментовозелена лятна рокля без ръкави, която подходеше на очите ѝ, от материал, който Софи реши, че вероятно е чиста коприна.

— Просто ми се стори, че мирише странно — рече тя. Подуши отново чая. — Сега си мирише добре — добави тя, — но одеде за миг ми се стори, че мирише на... на... на развалени яйца.

Докато говореше, тя гледаше в Пери Флеминг. Стресна се, когато ярките зелени очи на жената се разшириха и тя се обърна бързо да погледне към другата страна на улицата, точно когато всички малки квадратни прозорчета на книжарницата внезапно се покриха с пукнатини, а два от тях просто се пръснаха на прах. Струйки зелен и жълт дим се заусукваха навън към улицата и въздухът се изпълни с вонята на развалени яйца. Софи долови и друга миризма — острата и чиста миризма на мента.

Устните на възрастната жена се раздвижиха и тя прошепна:

— О, не... не сега... не тук.

— Госпожо Флеминг... Пери?

Жената се обърна към Софи. Очите ѝ бяха обезумели и ужасени, а нейният обикновено безупречен английски сега звучеше с лек чуждестранен акцент.

— Стой тук; каквото и да стане, стой тук и не се показвай.

Софи отвори уста, за да попита нещо, и усети как ушите ѝ изпукаха. Тя преглътна с усилие... а после вратата на книжарницата се отвори с трясък и един от едрите мъже, които беше видяла по-рано, излетя на улицата. Сега шапката и очилата му липсваха и Софи зърна мъртвешката му кожа и черните му, подобни на черни мраморни топчета, очи. Той остана за миг свит напред на улицата, после вдигна ръка да защити лицето си от слънчевата светлина.

Софи усети как нещо натежава в стомаха ѝ.

Кожата върху ръката на мъжа мърдаше. Плъзгаше се бавно и като гъста течност се стичаше надолу в ръкава му; изглеждаше сякаш пръстите му се топят. Буца от нещо, което приличаше на сива кал, плъосна на улицата.

— Големи — ахна Пери. — Божичко, той е създал големи.

— Голъми ли? — попита Софи. Устата ѝ беше пресъхнала, а езикът ѝ бе набъбнал. — Като Голъм^[1] от „Властелина на пръстените“ ли?

Пери беше тръгнала към вратата.

— Не. Големи — каза тя разсеяно. — Глинени хора.

Названието не говореше нищо на Софи, но тя загледа ужасена и объркана как създанието — големът — на улицата изпълзя под прикритието на тентата. Подобно на голям плужек, той оставяше подир себе си влажна, кална диря, която моментално засъхваше под силния пек. Софи зърна още веднъж лицето му, преди онзи да влезе с олюляване в книжарницата. Беше се разтекло като топящ се восък и кожата му бе покрита с мрежа от тънки пукнатини, които ѝ напомниха за изсъхнала земя.

Пери се втурна на улицата. Софи видя как жената освободи косата си от сложната плитка и я разтърси. Но косата, вместо да се отпусне по гърба ѝ, се развя, сякаш подухвана от лек бриз. Бриз обаче нямаше.

Софи се поколеба за миг. После грабна една метла и се втурна през улицата след Пери. Джош беше в книжарницата!

В книжарницата цареше хаос.

Спретнатите някога рафтове и грижливо подредените маси бяха струпани на купчини из стаята. Библиотечните шкафове бяха натрошени, полиците — прекършени надве, рамките с репродукции и карти лежаха разбити на пода. Миризма на гнилоч и развала изпълваше стаята; навсякъде се виждаше разкашкана хартия и изсъхнало и гниещо дърво, дори по тавана имаше белези и дупки, мазилката беше откъртена и разкриваше дървените греди и висящи електрически жици.

Дребният сив мъж стоеше в средата на стаята. Деликатно изтупваше прахта от ръкава на самото си, докато двама от неговите големи тършуваха в мазето. Третият голем, който бе пострадал от излагането си на слънчева светлина, стоеше сковано, опирайки се непохватно на един разбит библиотечен шкаф. Люспи сива, подобна на кал, кожа се ронеха от това, което преди бяха ръцете му.

Когато Пери, последвана от Софи, влетя в книжарницата, сивокосият се обърна. Поклони се леко и изящно.

— А, госпожа Пернел. Чудех се къде сте.

— Къде е Никола? — попита настоятелно Пери. Произнесе името по френски.

Софи видя как заряд статично електричество пробяга по косата на жената на пропукващи синьо-бели искри.

— Долу, предполагам. Моите създания го търсят.

Стиснала здраво метлата с две ръце, Софи се шмугна покрай Пери и крадешком се промъкна до другия край на стаята. Къде беше Джош? Тя нямаше представа какво се случва и не я интересуваше. Просто трябваше да открие брат си.

— Изглеждаш красива, както винаги — каза сивият мъж, впил очи в Пери. — Не си се състарила и с един ден. — Той се поклони отново — старомоден, изискан жест, който мъжът изпълни обиграно. — За мен винаги е удоволствие да те видя.

— Де да можех да кажа същото, Дий. — Пери влезе навътре в стаята, а очите ѝ се стрелкаха насам-натам. — Разпознах гадната ти воня.

Дий затвори очи и вдъхна дълбоко.

— На мен миризмата на сира общо взето ми харесва. Толкова е... — Той замълча за кратко. — Толкова е драматична. — После сивите му очи се разтвориха рязко и усмивката му угасна. — Дойдохме за Книгата, Пернел. И не ми казвай, че сте я унищожили — допълни той. — Дълготрайното ви забележително добро здраве е сигурно доказателство, че тя съществува.

„Коя книга?“ — зачуди се Софи, оглеждайки се из стаята; книжарницата беше пълна с книги.

— Ние сме пазители на Книгата — каза Пери и нещо в гласа ѝ накара Софи да се обърне и да погледне към нея. Момичето зяпна от ужас. Сребриста мъгла обгръщаше Пери Флеминг — издигаше се от кожата ѝ на ефирни струйки. Бледа и прозрачна на места, тя се сгъстяваше около дланите ѝ, обгръщайки ги като метални ръкавици. — Никога няма да я получите — отсече Пери.

— Ще я получим — рече Дий. — През изминалите години събрахме всички други съкровища. Остава само Книгата. А сега си облекчи положението и ми кажи къде е...

— Никога!

— Знаех си, че ще ми отговориш така — рече Дий, а после огромният голем се хвърли срещу Пери. — Хората са толкова предсказуеми.

Ник Флеминг и Джош тъкмо отваряха вратата на ателието за химическо чистене, когато видяха Пери и Софи да се втурват през улицата и да влизат в книжарницата.

— Отвори тази врата — изрече припряно Ник, докато търсеше нещо под тениската си. От една платнена квадратна торбичка, висеща на врата му, той

извади нещо, което приличаше на малка книжка, обкована в метал с цвят на мед.

Джош издърпа резетата, отвори вратата и Ник се втурна навън, като тичешком бързо прелистваше страниците с неравни ръбове, търсейки нещо. Джош зърна изящни писмена и геометрични фигури върху дебелите жълти листове, докато следваше Ник обратно към книжарницата.

Двамата пристигнаха точно навреме, за да видят как големът успява да се добере до Пери.

И експлодира.

Ситен, сух прах изпълни въздуха и тежкото черно палто се свлече на пода. За момент там се изви миниатюрна вихрушка, завъртя прахта, а после утихна.

Но влизането на Ник и Джош отклони вниманието на Пери. Тя се обърна към тях и в този миг Дий закри очи с лявата си ръка и хвърли на пода мъничко кристално топче.

Сякаш слънцето избухна в стаята.

Светлината беше неопишимо ярка. Ослепителна и пронизваща, тя обля стаята с мъртвешкото си сияние. Заедно със светлината се появи и миризма — смрадта на опърлена коса и загоряло ядене, на тлеещи листа и обжарен метал, примесена с парливи нафтови изпарения.

Джош зърна сестра си точно когато Дий хвърли кристала. Самият той беше отчасти прикрит от Ник и Пери, които бяха повалени на пода от светлината. Пред очите на Джош се заредиха черно-бели образи, когато светлината обгори пръчиците и колбичките на ретината му. Той видя как Ник изпусна обкованата с метал книжка на пода... видя две облечени в черно фигури да хващат Пери и смътно чу писъците й... видя как Дий сграбчи книгата победоносно, докато Ник я търсеше опипом по пода.

— Ти губиш, Никола — изсъска Дий, — както си губил винаги. Сега аз взимам тези две най-ценни за теб неща: твоята възлюбена Пернел и книгата.

Джош реагира мигновено. Стрелна се към Дий и изненада дребния мъж. Макар и само на петнадесет, Джош бе висок за възрастта си, а и тежък: беше достатъчно едър, за да играе на поста защитник, въпреки че бе най-младият в отбора по ръгби. Той събори Дий на земята и книгата отхвъркна от ръцете му. Джош усети тежката метална обшивка в ръката си и я сграбчи — точно преди да бъде вдигнат от пода и запокитен в един ъгъл. Приземи се върху купчина книги, които омекотиха падането му. Черни петна и ивици в цветовете на дъгата плуваха пред очите му при всяко мигване.

Сивата фигура на Дий се извиси над Джош, после ръката му в ръкавица посегна за книгата.

— Това е мое, струва ми се.

Джош стисна по-здраво, но Дий просто изтръгна книгата от ръката му.

— Остави... брат... ми... на... мира! — Софи Нюман стовари метлата пет пъти върху гърба на Дий, по веднъж на всяка дума.

Дий не я и погледна. Стиснал книгата в едната си ръка, той улови метлата с другата, промърмори една-единствена дума и тя моментално стана на трески в ръцете на Софи.

— Имаш късмет, че днес съм в добро настроение — прошепна той, — иначе щях да направя същото и с теб.

После Дий и двата му останали голема излязоха стремително от опустошената книжарница, мъкнейки Пери Флеминг между себе си, и затръшнаха вратата. Настъпи един безкраен миг тишина, а след това

последният незасегнат рафт с книги се стовари с трясък на пода.

---

[1] Става дума за героя Ам-гъл, който на английски се казва Голъм. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Предполагам, че и дума не може да става за обаждане в полицията. — Софи Нюман се беше подпряла на един опасно килнат библиотечен шкаф и беше обгърнала тялото си с ръце, за да не трепери. Изненада се, че гласът ѝ звучи толкова спокойно и трезво. — Ще трябва да им кажем, че Пери е била отвлечена...

— Пери засега не е в опасност. — Ник Флеминг седеше на едно от долните стъпала на малка подвижна стълба. Беше хванал главата си в ръце и дишаше дълбоко, като покашляше от време на време, опитвайки се да прочисти дробовете си от прахта. — Но си права, няма да ходим в полицията. — Той се насили да се усмихне. — Не съм сигурен дали можем да им кажем нещо, което да им прозвучи смислено.

— Не съм сигурен дали и на нас ни изглежда смислено — каза Джош.

Той седеше на единствения здрав стол в книжарницата. Макар да нямаше счупени кости, целият беше натъртен и знаеше, че през следващите няколко дни ще придобие някои интересни оттенъци на синьо-лилаво по тялото си. За последен път се беше чувствал така, когато на игрището за ръгби го прегазиха три момчета от противниковия отбор. Всъщност сега беше по-зле. Тогава поне знаеше защо му се случва.

— Може би в книжарницата е изтекъл газ — предложи предпазливо Ник, — и всичко, което сме преживели и видели, е само поредица от халюцинации. — Той млъкна и изгледа последователно Софи и Джош.

Близнаците вдигнаха глави, за да погледнат към него. И на двамата лицата изразяваха неверие, а яркосините им очи още бяха разширени от шока.

— Тъпо — каза Джош накрая.

— Много тъпо — съгласи се Софи.

Ник сви рамене.

— Всъщност на мен ми се стори, че звучи правдоподобно. Обяснява миризмите, експлозията в книжарницата и всички... всички странни неща, които си мислите, че може да сте видели — довърши той забързано.

Софи отдавна знаеше, че възрастните изобщо не ги бива да измислят добри извинения.

— Ние не сме си въобразили тези неща — каза тя твърдо. — Не сме си въобразили големите.

— Кое? — попита Джош.

— Онези едри мъже бяха големи; хора, направени от кал — обясни сестра му. — Пери ми каза.

— Казах ти е, а? — промърмори Флеминг. Огледа разрушената книжарница и поклати глава. За по-малко от четири минути тя беше напълно съсипана. — Изненадан съм, че доведе големи. Те обикновено са толкова ненадеждни в по-топли страни. Но му свършиха работа. Той взе онова, за което беше дошъл.

— Книгата ли? — попита Софи.

Беше я зърнала в ръката на Джош, преди дребният мъж да я издърпа. Макар че седеше наред книжарница, пълна с книги, а баща им притежаваше огромна библиотека с антикварни книги, тя никога не беше виждала такава. Изглеждаше като обкована в потъмнял метал.

Флеминг кимна.

— Той я търсеше от дълго време — каза тихо, а светлите му очи се рееха отчаяно в далечината. — Много дълго време.

Джош се изправи бавно на крака, гърбът и раменете го боляха. Подаде на Ник две смачкани страници.

— Е, не успя да я вземе цялата. Предполагам, че когато издърпа книгата от ръката ми, съм бил стиснал здраво тези.

Флеминг грабна страниците от ръката на Джош с нечленоразделен вик. Клекна на пода, разбута изпокъсаните книги и парчета от рафтове и постави листовете на земята един до друг. Дългопръстите му ръце трепереха, докато ги приглаждаше. Близнаците коленичиха на пода от двете му страни и се втренчиха напрегнато в страниците, опитвайки се да проумеят онова, което виждат.

— А със сигурност не си въобразяваме и това — прошепна Софи, като потупа по страниците с показалец.

Дебелите листове бяха широки петнадесет сантиметра и високи двадесетина, и бяха направени от нещо, което приличаше на пресована дървесна кора. По повърхността им ясно се виждаха криволичещи влакнца и листа. И двете бяха изписани с остър, ъгловат почерк. Първите букви в горния ляв ъгъл на всяка страница бяха майсторски изрисувани с червено и златно, докато останалите думи бяха изписани с червеникавочерно мастило.

И думите се движеха.

Софи и Джош гледаха как щъкат по страницата като дребни буболечки, постоянно менейки формата си, като за кратко стават почти четливи на разпознаваеми езици като латински и староанглийски, но после моментално се разливат и превръщат в древни наглед символи, наподобяващи египетските йероглифи или келтския огам^[1].

Флеминг въздъхна.

— Не, не си го въобразявате — каза той накрая. — Бръкна под тениската си през бието и извади едно пенсне, окачено на черна връв. Пенснето представляваше старомодни очила без дръжки, които се закрепват на носа. Използвайки очилата като лупа, Ник ги прокара над шаващите думи. — Ха!

— Добри новини ли? — попита Джош.

— Отлични новини. От книгата липсва Последното призоваване. — Ник стисна Джош за натъртеното рамо и той потръпна от болка. — Ако липсата на две страници може да направи книгата безполезна — няма по-подходящи от тези. — Широка усмивка на лицето му помръкна. — И когато Дий установи липсата, ще се върне и ви гарантирам, че следващия път няма да доведе само големи.

— Кой беше сивокосият мъж? — попита Софи. — Пери също го нарече Дий.

Ник взе страниците и се изправи. Софи се обърна да го погледне и осъзна, че той изглежда стар и уморен, невероятно уморен.

— Сивокосият мъж беше доктор Джон Дий, един от най-могъщите и опасни хора на света.

— Никога не съм чувал името му — каза Джош.

— Да останеш анонимен в съвременния свят е голяма сила. Дий е алхимик, магьосник, чародей и некромант, а всички тези неща не са едно и също.

— За магия ли говориш? — попита Софи.

— Мислех, че не съществува такова нещо като магия — рече Джош саркастично, а после веднага се почувства глупаво, че го казва след всичко, което току-що беше видял и преживял.

— И все пак ти току-що се сражава срещу магически създания: големите са хора, направени от кал и глина и съживени с властна дума. Обзалагам се, че в настоящия век по-малко от половин дузина хора изобщо са виждали голем, да не говорим пък да са оцелели след среща с такъв.

— Дий ли ги е съживил? — попита Софи.

— Да създадеш големи е лесно; тази магия е стара като човечеството. Да ги съживиш е малко по-трудно, а да ги контролираш — практически невъзможно. — Той въздъхна. — Но не и за доктор Джон Дий.

— Кой е той? — настоя Софи.

— Доктор Джон Дий беше придворен магьосник по време на царуването на кралица Елизабет I в Англия.

Софи се засмя неуверено, без да е съвсем сигурна дали да вярва на Ник Флеминг.

— Но това е било преди векове, а сивокосият мъж не може да е на повече от петдесет години.

Ник Флеминг запълзя по пода, ровейки сред книгите, докато намери онази, която търсеше. „Англия през епохата на Елизабет“. Разтвори я. На страницата срещу образа на кралица Елизабет I имаше старомодна гравюра на мъж с остри черти и триъгълна брадичка. Дрехите бяха различни, но нямаше съмнение, че това е мъжът, когото бяха срещнали.

Софи взе книгата от ръцете на Ник.

— Тук пише, че Дий е роден през 1527-а — каза тя много тихо. — Това ще рече, че е почти на петстотин години.

Джош се приближи и застана до сестра си. Взря се в илюстрацията, после огледа стаята. Ако вдишаше по-дълбоко, още можеше да усети характерния мирис на... магия. Това, което бе подушил, не беше мента и развалени яйца, а мирисът на магията.

— Дий те познаваше — каза той бавно. После добави: — Познаваше те много добре.

Флеминг тръгна из книжарницата, като вдигаше разни странни предмети от пода и отново ги пускаше.

— О, познава ме — каза той. — Познава и Пери. Познава ни отдавна... много отдавна. — Погледна към близнаците и почти безцветните му очи сега бяха потъмнели и изпълнени с тревога. — За съжаление, вие вече сте замесени, така че времето за лъжи и увъртания отмина. Ако искате да оцелеете, трябва да знаете истината.

Джош и Софи се спогледаха. И двамата бяха осъзнали фразата „Ако искате да оцелеете...“

— Истинското ми име е Никола Фламел. Роден съм във Франция през 1330 година. Истинското име на Пери е Пернел: тя е десет години по-възрастна от мен. Но никога не споменавайте пред нея, че съм ви го казал — добави той припряно.

Джош усещаше как стомахът му се обърна. Искаше му се да каже: „Не може да бъде!“, да се изсмее или да се почувства раздразнен, защото Ник му разправя такава глупава история. Но беше натъртен и го болеше, защото бе запратен през стаята с огромна сила от... от какво? Спомни си голема, който бе посегнал към Пери — Пернел, — и как се бе разпаднал на прах от докосването ѝ.

— Какви... какви сте вие? — Софи зададе въпроса, който се канеше да произнесе близнакът ѝ. — Какви сте вие с Пернел?

Ник се усмихна, но лицето му бе студено и невесело, и за миг заприлича на Дий.

— Ние сме легенда — каза той простичко. — Някога, преди много време, бяхме обикновени хора, но после аз купих една книга — „Книгата на Авраам Мага“, която обикновено наричат Сборника. От този момент нататък нещата се промениха. Пернел се промени. Аз се промених. Станах алхимик.

Превърнах се в най-могъщия алхимик на своето време, търсен от крале, принцове, императори и дори от самия папа. Открих тайната на философския камък, скрита между страниците на тази книга по древна магия: научих се да превръщам обикновения метал в злато, а простите камъни — в скъпоценни. Но което е още по-важно, открих рецептата за отвара от билки и заклинания, които държат болестите и смъртта надалеч. Пернел и аз станахме безсмъртни. — Той вдигна откъснатите страници в ръка. — Това е всичко, което остана от Сборника. Дий и подобните нему от векове търсят „Книгата на Мага“. И сега тя е в ръцете им. А също и Пернел — добави горчиво той.

— Но ти каза, че Книгата е безполезна без тези страници — напомни му бързо Джош.

— Вярно е. В Книгата има достатъчно неща, за да държат Дий зает с векове, но тези страници са жизненоважни — съгласи се Ник. — Дий ще се върне за тях.

— Обаче има и нещо друго, нали? — попита бързо Софи. Знаеше, че той премълчава нещо; възрастните винаги правеха така. На техните родители им бе отнело месеци, за да се престрашат да кажат на Джош и на нея, че ще прекарат лятото в Сан Франциско.

Ник ѝ хвърли остър поглед, който ѝ напомни за погледа на Дий: в него имаше нещо студено и нечовешко.

— Да, има и още нещо — добави той с неохота. — Без Книгата ние с Пернел ще стареем. Отварата за безсмъртие трябва да се приготвя всеки месец. В рамките на един лунен цикъл ние ще повехнем и ще умрем. А ако умрем, то злото, срещу което сме се борили толкова дълго, ще победи. Древната раса ще завладее отново този свят.

— Древната раса ли? — попита Джош, а гласът му прозвуча изтънял и хриплив. Той преглътна с усилие, усещайки как сърцето блъска в гърдите му. Обикновеният четвъртъчен следобед се бе превърнал в нещо странно и ужасно. Той играеше компютърни игри и понякога четеше фентъзи романи, а в тях *древен* винаги означаваше стар и опасен. — В смисъл на стара?

— Много стара — потвърди Фламел.

— Искаш да кажеш, че има и други като Дий и като теб? — каза Джош, а после трепна от болка, тъй като Софи го срита в пищяла.

Фламел се обърна към него и сега безцветните му очи бяха потъмнели от гняв.

— Да, има други като Дий, а също и такива като мен, но ние с Дий не си приличаме. Никога не сме си приличали — добави горчиво Фламел. — Избрахме да следваме различни пътища и неговият го поведе по някои много мрачни разклонения. Той също е безсмъртен, макар да не съм сигурен как поддържа младостта си. Но и двамата сме хора. — Ник се беше обърнал към касата, която лежеше разбита на пода, и докато говореше, събираше парите с ръце. Щом се обърна да погледне към близнаците, те се стреснаха от мрачното му изражение. — Онези, на които служи Дий, не са от човешката

раса и никога не са били. — Той натъпка парите в джобовете си и вдигна от пода едно протрито кожено яке. — Трябва да се махаме оттук.

— Къде ще отидеш? Какво ще правиш? — попита Софи.

— Ами ние? — довърши Джош мисълта вместо нея, както и тя често довършваше неговите.

— Първо — трябва да ви отведе на някое безопасно място, преди Дий да е усетил, че страниците липсват. После — ще тръгна да търся Пернел.

Близнаците се спогледаха.

— Защо трябва да ни водиш на безопасно място? — попита Софи.

— Ние не знаем нищо — каза Джош.

— След като Дий разбере, че Книгата не е цяла, ще се върне за липсващите страници. И ви гарантирам, че няма да остави свидетели.

Джош понечи да се изсмее, но смехът преседна в гърлото му, щом осъзна, че сестра му дори не се усмихва.

— Искаш... — Той облиза внезапно пресъхналите си устни. — Искаш да кажеш, че ще ни убие?

Никола Флаemel леко наклони глава, размишлявайки.

— Не — каза той накрая. — Няма да ви убие.

Джош изпусна въздишка на облекчение.

— Повярвайте ми — продължи Флаemel. — Дий може да ви стори нещо много по-лошо. Много.

---

[1] Древна келтска азбука. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Близнаците излязоха пред книжарницата, под краката им хрущяха стъклата от разбитите прозорци. Видяха Ник да изважда един ключ.

— Но ние не можем да тръгнем просто така — каза твърдо Софи.

Джош кимна.

— Никъде няма да ходим.

Ник Флеминг — или Фламел, както вече започваха да мислят за него — превъртя ключа в ключалката на книжарницата и се увери, че е заключена. Чу се как вътре някакви книги се плъзнаха и паднаха на пода.

— Наистина обичах тази книжарница — промърмори Флеминг. — Напомняше ми за първата ми работа. — Той хвърли поглед към Софи и Джош. — Нямате избор. Ако искате да доживеете до края на деня, трябва да тръгнете веднага. — После се обърна и навличайки протритото си кожено яке, тръгна бързо към кафенето отсреща. Близнаците се спогледаха, а после забързаха след него.

— Имаш ли ключове да заключиш?

Софи кимна. Извади двата ключа, висящи на ключодържателя с моста Голдън Гейт.

— Виж какво, ако Бърнис се върне и завари кафенето затворено, вероятно ще извика полицията или нещо такова...

— Права си — каза Фламел. — Остави бележка, нещо кратичко — че ти се е наложило внезапно да излезеш, някакъв спешен случай, нещо от този род. Кажи, че съм дошъл с теб. Надраскай, сякаш си бързала. Родителите ви още ли са на онези разкопки в Юта? — Родителите на близнаците бяха археолози и в момента работеха за Университета на Сан Франциско.

Софи кимна.

— Поне за още шест седмици.

— Все още живеем у леля Агнес в Пасифик Хайтс^[1] — добави Джош. — Леля Агония.

— Не можем да изчезнем просто така. Тя ще очаква да се върнем вкъщи за вечеря — каза Софи. — Паникьосва се, ако закъснеем дори с пет минути. Миналата седмица, когато се повреди трамвайът и се прибрахме с цял час закъснение, тя вече се беше обадила на родителите ни. — Леля Агнес беше на осемдесет и четири и макар че подлудяваше близнаците с постоянното си нервно суетене, и двамата я обичаха.

— Значи трябва да измислите някакво извинение и за пред нея — каза безцеремонно Фламел и влетя в кафенето, следван от Софи.

Джош се поколеба, преди да пристъпи в хладния, ароматен полумрак на кафенето. Стоеше на тротоара, с раницата си, праметната през рамо, и се оглеждаше насам-натам. Ако се изключат блестящите късчета стъкло, осяали тротоара пред книжарницата, всичко си изглеждаше съвсем нормално — един обикновен делничен следобед. Улицата беше тиха и безлюдна, а във въздуха се усещаше соленият дъх на океана. От другата страна на залива, зад Рибарския кей, изсвири корабна сирена и дълбокият звук проехтя тих и самотен в далечината. Всичко изглеждаше кажи-речи същото като преди половин час.

Но все пак...

Но все пак не беше същото. Никога вече нямаше да е същото. През последните тридесет минути грижливо подреденият свят на Джош се бе променил необратимо. Той беше обикновен ученик втора година в гимназията. Не беше отличник, но не беше и глупав. Играеше ръгби, пееше зле — в групата на приятеля си, и харесваше няколко момичета, но все още си нямаше истинско гадже. От време на време играеше на компютърни игри и предпочиташе тези със стрелба, като „Куейк“, „Дуум“ и „Ънриъл Турнамънт“ — с ралитата не можеше да се оправя, а в „Мист“ се загуби. Обожаваше „Семейство Симпсън“ и можеше да цитира откъси от епизодите наизуст, много харесваше Шрек, макар че никога не би си го признал, и мислеше, че новият „Батман“ става, а „Х-мен“ е страхотен. Дори харесваше новия „Супермен“ въпреки всичко, което говореха хората. Джош беше обикновено момче.

Но обикновените момчета не се озоваваха насред битка между двама невероятно стари магьосници.

На света не съществуваше магия. Магията беше специални ефекти във филмите. Магията беше фокуси със зайци и гълъби, а понякога и с тигри, и Дейвид Копърфийлд, който разрязва хората надве и лети над публиката. Нямаше истинска магия.

Но как тогава можеше да обясни онова, което се бе случило току-що в книжарницата? Беше видял как рафтове се превръщат в гнило дърво, как книги стават на конфети, беше подушил вонята на развалени яйца от заклинанията на Дий и по-чистия мирис на мента, на магията на Флеминг — Фламел.

Джош Нюман потръпна въпреки яркото следобедно слънце и се шмугна в кафенето. Отвори раницата си и бръкна вътре за очукания лаптоп. Трябваше да използва безжичната интернет връзка на кафенето — искаше да потърси някои имена: доктор Джон Дий, Пернел и особено Никола Фламел.

Софи надраска набързо съобщение на гърба на една салфетка, а после задъвка края на молива, докато го четеше.

„Госпожа Флеминг е зле. Утечка на газ в книжарницата.
Отиваме в болницата. Господин Флеминг е с нас. Всичко друго е
ОК. Ще се обади по-късно.“

Когато Бърнис се върне и откриеше кафенето затворено точно преди следобедния наплив, нямаше да е доволна. Софи предполагаше, че може дори да си загуби работата. Тя въздъхна, подписа бележката със замах, от който хартията се разкъса, и я залепи върху касата.

Никола Фламел надникна през рамото ѝ и я прочете.

— Добре, много добре. Това обяснява защо книжарницата също е затворена. — Фламел погледна през рамо към Джош, който тракаше бясно по клавиатурата си. — Да вървим!

— Само си проверявам пощата — промърмори Джош, като изключи лаптопа и го затвори.

— В такъв момент? — попита удивена Софи.

— Животът продължава. Имейлите не чакат никого. — Той опита да се усмихне, но не успя.

Софи грабна чантата си и старото дънково яке и огледа за последен път кафенето. Внезапно ѝ мина мисълта, че дълго време няма да го види, но разбира се, това беше абсурдно. Тя изключи лампите, накара брат си и Ник Флеминг — Флаemel — да излязат навън преди нея и включи алармата. После затвори вратата, превъртя ключа и пусна връзката в пощенската кутия.

— А сега какво? — попита тя.

— Сега ще потърсим помощ и ще се крием, докато измисля какво да правя с вас двамата. — Флаemel се усмихна. — В криенето поне ни бива: двамата с Пери го правим повече от половин хилядолетие.

— Ами Пери? — попита Софи. — Дали Дий... ще я нарани? — През последните няколко седмици, откакто беше дошла в кафенето, тя беше опознала и започнала да харесва високата, елегантна жена. Не искаше да ѝ се случи нещо лошо.

Флаemel поклати глава.

— Не може. Тя е твърде силна. Аз никога не съм изучавал магьосническото изкуство, но Пери го овладя. Засега единственото, което Дий може да направи, е да я държи в плен и да ѝ пречи да използва силата си. Но през следващите няколко дни тя ще започне да старее и отслабва. Може би след седмица, а след две — със сигурност, той ще е в състояние да използва своите сили срещу нея. Но все пак ще действа внимателно. Ще я държи затворена зад Охрани и Печати... — Флаemel забеляза обърканото изражение върху лицето на Софи. — Магически бариери — обясни той. — Дий ще нападне едва когато е сигурен в победата си. Но първо ще се опита да разбере докъде се простират магичните ѝ познания. Търсенето на знание винаги е било най-голямата сила... и слабост на Дий. — Той разсеяно потупа джобовите си, търсейки нещо. — Моята Пери умее да се грижи за себе си. Напомнете ми някой път да ви разкажа как веднъж се изправи срещу две гръцки ламы^[2].

Софи кимна, макар че си нямаше представа какво са гръцките ламы.

Докато крачеше надолу по улицата, Флаemel намери онова, което търсеше: чифт малки кръгли слънчеви очила. Сложи си ги, пхна ръце в джобовите на коженото си яке и започна да си подсвирква тихичко, сякаш нямаше никакви грижи. Хвърли поглед през рамо.

— Е, хайде де.

Близнаците се спогледаха смутено и забързаха подир него.

— Проверих го в мрежата — прошепна Джош, като хвърли бърз поглед към сестра си.

— Това правеше значи. Знаех си, че електронната поща не може да е толкова важна.

— Всичко, което казва той, съвпада: има го в „Уикипедия“, а „Гугъл“ дава почти двеста хиляди резултата за него. Има над десет милиона резултата за Джон Дий. Даже Пернел я има, споменава се за Книгата и всичко останало. Пише и кога е умрял и че гробът му бил разкопан от хора, които търсели съкровища, обаче го намерили празен — нямало нито труп, нито имане. Изглежда, домът му в Париж още съществува.

— Определено не прилича на безсмъртен магьосник — промърмори Софи.

— Не съм сигурен, че знам как изглежда един магьосник — каза тихо Джош. — Единствените магьосници, които познавам, са Пен и Телър^[3].

— Аз не съм магьосник — каза Фламел, без да ги погледне. — Аз съм алхимик, човек на науката, макар че не се занимавам с наука, която вие познавате.

Софи побърза да го догони. Протегна ръка да го докосне по рамото, за да го накара да забави ход, но една искра — като от статично електричество — прескочи към върховете на пръстите ѝ.

— Ооох! — Тя дръпна ръка, пръстите ѝ бяха изтръпнали.

— Какво беше пък това?

— Съжалявам — обясни Фламел. — Това е остатъчен ефект от... ами, онова, което вие бихте нарекли магия. Аурата ми — електрическото поле, което обгръща моето тяло, — все още е заредена. Тя просто реагира, когато се срещне с твоята аура.

— Той се усмихна, разкривайки идеално равни зъби. — И освен това означава, че ти също имаш силна аура.

— Какво е това *аура*?

Фламел продължи нататък по тротоара, без да отговори, но след няколко крачки се обърна и посочи към една витрина. Там с флуоресцентни светлини беше изписана думата ТАТУИРОВКИ.

— Виж там... виждаш ли как има сияние около думите?

— Виждам го — кимна Софи, като примижа леко. Всяка буква беше очертана от трептяща жълта светлина.

— Всеки човек има подобно сияние около тялото си. В далечното минало хората можели да го виждат ясно и го нарекли аура. Идва от гръцката дума за полъх. С течение на времето обаче, повечето хора загубили способността си да виждат аурата. Разбира се, все още има някои, които могат да я виждат.

Джош се усмихна насмешливо.

Фламел го погледна през рамо.

— Вярно е. Едно руско семейство — Кирлиан — дори са успели да заснемат аурата. Това електрическо поле обгражда всеки жив организъм.

— Как изглежда? — попита Софи.

Фламел почука с пръст по витрината.

— Точно като това тук: като сияние. Аурата на всеки човек е уникална — с различен цвят и с различна интензивност. Някои светят равномерно, други пулсират. Някои се появяват по края на тялото, други го обгръщат като пашкул. Можеш да определиш много неща по аурата на един човек — например дали е болен или нещастен, ядосан или уплашен.

— И ти можеш да виждаш тези аури? — попита Софи.

За тяхна изненада Фламел поклати глава.

— Не, не мога. Пери може понякога. Аз не мога. Но знам как да овладявам и насочвам енергията. Точно това видяхте днес — чиста аурална енергия.

— Бих искала да се науча и аз да правя това — каза Софи.

Фламел хвърли бърз поглед към нея.

— Внимавай какво си пожелаваш. Владееенето на каквато и да е сила си има цена. — Той спря наскрел тихата странична уличка и протегна ръката си напред. Софи и Джош го наобиколиха. Ръката на Фламел видимо трепереше. А когато Софи погледна лицето му, забеляза, че очите му са кървясали. — Когато използваш аурална енергия, изгаряш толкова калории, като че ли си бягал на маратон. Все едно изразходваш батерия. Съмнявам се, че щях да издържа още дълго срещу Дий.

— Дий по-силен ли е от теб?

Фламел се усмихна мрачно.

— Безкрайно. — Пъхна отново ръце в джобовете на коженото си яке и продължи нататък по улицата. Софи и Джош тръгнаха от двете му страни. В далечината мостът Голдън Гейт се появи над покривите. — Дий е прекарал последните пет века, развивайки силите си; в същото време аз криех моите и се концентрирах само върху това, как да поддържам Пернел и себе си живи. Дий винаги е бил могъщ и се ужасявам, като помисля на какво може да е способен сега. — В подножието на хълма той спря, огледа се, после рязко сви вляво и тръгна по Калифорния Стрийт. — По-късно ще имаме време за въпроси. В момента трябва да бързаме.

— Отдавна ли познаваш Дий? — продължи да упорства Джош, решен да получи някои отговори.

Никола Фламел се усмихна мрачно.

— Джон Дий беше зрял човек, когато го взех за свой чирак. По онова време все още взимах чираци и много от тях по-късно ме караха да се гордея. Планирах да обуча следващото поколение алхимици, учени, астрономи, астролози и математици: това щяха да са хората, които да създадат един нов свят. Дий беше може би най-добрият ученик, който някога съм имал. Затова предполагам, може да се каже, че го познавам от почти петстотин години — макар че през последните няколко десетилетия срещите ни бяха редки.

— Какво го превърна в твой враг? — попита Софи.

— Алчността, завистта... и Сборника, „Книгата на Авраам Мага“ — отвърна Фламел. — Той отдавна жадуваше да я притежава и ето че сега тя е у него.

— Не цялата — напомни му Джош.

— Прав си, не цялата — усмихна се Фламел. Продължи да крачи нататък, а близнаците все още го следваха от двете му страни. — Когато Дий беше мой чирак в Париж, той узна за Сборника. Един ден го хванах, докато се опитваше да го открадне, и тогава разбрах, че се е съюзил с Тъмните древни. Отказах да споделя с него тайните на Книгата и се скарахме жестоко. Онази нощ той за първи път прати убийци за Пери и мен. Бяха хора и ние лесно се справихме с тях. На следващата нощ убийците бяха определено нечовеци. Така че двамата с Пери взехме Книгата, събрахме оскъдното си имущество и избягахме от Париж. Оттогава той ни преследва.

Спряха на един светофар. Трима британски туристи чакаха да светне зелено, така че Фламел замълча и с един бърз поглед към Софи и Джош ги предупреди да не казват нищо. После светлината на светофара се смени и те пресякоха. Британските туристи тръгнаха наядно, а Фламел с близнаците — наляво.

— Къде отидохте, след като напуснахте Париж? — попита Джош.

— В Лондон — отвърна Фламел кратко. — Дий едва не ни спипа там през 1666-а — продължи той. — Пусна след нас огнен елементал — диво, безмозъчно създание, което едва не погълна целия град. Историята нарича това Големия пожар.

Софи погледна към Джош. И двамата бяха чували за Големия лондонски пожар; научиха за него в часа по световна история. Беше изненадана колко спокойна се чувства: стоеше тук и слушаше един човек, който твърдеше, че е на повече от петстотин години, и й разказваше за исторически събития така, сякаш е бил там, когато са се случили. И тя му вярваше!

— Дий почти успя да се добере до нас в Париж през 1763 — а — продължи Фламел — и още веднъж през 1835-а, когато бяхме в Рим и работехме като книжари. Това винаги е било любимото ми занятие — допълни той. Умълча се, когато приближиха една група японски туристи, заслушани съсредоточено в своя гид, който им говореше под яркожълт чадър.

Щом се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, Фламел продължи. Събитията от преди повече от век и половина изглеждаха съвсем пресни и болезнени в спомените му.

— Избягахме в Ирландия, мислейки, че Дий никога няма да ни открие на този остров накрая на Европа. Но той продължи да ни преследва. Дотогава бе успял да усъвършенства контрола си върху напастите и доведе две със себе си — болестта и глада, като без съмнение възнамеряваше да ги прати по петите ни. По някое време обаче изгуби контрол над тях. Глад и болести завърлуваха из тази бедна земя; един милион души измряха при Големия ирландски глад през 40-те години на деветнадесети век. — Лицето на Фламел бе застинало като маска. — Съмнявам се, че Дий изобщо е отделил време да се замисли върху това. Той винаги е изпитвал към човечеството само презрение.

Софи отново хвърли поглед към брат си. По изражението на лицето му личеше, че се е концентрирал, мъчейки се да не изпусне нищо от пороя информация. Знаеше, че му се иска да влезе в интернет и да провери някои подробности.

— Но никога не е успявал да ви хване — каза тя на Фламел.

— До днес — не. — Той сви рамене и се усмихна тъжно. — Все някога щеше да се случи, предполагам. В продължение на целия двадесети век той се приближаваше все повече. Ставаше по-могъщ, а организацията му комбинираше древна магия със съвременни технологии. Двамата с Пери се крихме дълго в Нюфаундленд, докато той не пусна древни вълци срещу нас, а после се местихме от град на град, като започнахме от Източното крайбрежие и Ню Йорк през 1901-а и постепенно се движехме на запад. Предполагам, че е било само въпрос на време да ни настигне — добави той. — В наши дни поради фотоапаратите, видеокамерите, телефоните и интернет е много по-трудно да останеш скрит.

— Тази книга... този Сборник, който той търси... — започна Джош.

— „Книгата на Авраам Мага“ — уточни Фламел.

— Какво ѝ е толкова особеното?

Никола Фламел се спря по средата на тротоара толкова внезапно, че близнаците го задминаха. Те също спряха и погледнаха назад. Съвсем обикновеният наглед човек разпери широко ръце, сякаш щеше да прави реверанс.

— Погледнете ме. Вижте ме! Аз съм по-стар от Америка. Това ѝ е особеното на Книгата. — Фламел понижи глас и продължи бързо. — Но знаете ли какво... тайната на вечния живот е може би най-малката тайна в Сборника.

Софи усети, че несъзнателно пхва ръка в тази на брат си. Той я стисна леко и без да е изрекъл и дума, тя разбра, че е също толкова уплашен като нея.

— След като разполага със Сборника, Дий може да се захване да променя света.

— Да го променя ли? — Гласът на Софи прозвуча като дрезгав шепот и майският въздух внезапно ѝ се стори студен.

— Как да го променя? — попита Джош.

— Да го претворява — рече тихо Фламел. — Дий и Тъмните древни, на които той служи, ще претворят този свят в това, което е бил в невъобразимо далечното минало. Тогава хората ще бъдат само роби. Или храна.

---

[1] Богаташки квартал в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[2] В гръцката митология ламя (или ламия) представлява змия с глава и гърди на красива жена, която убива децата и пие кръвта на мъжете. — Б.пр. ↑

[3] Популярни американски фокусници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Макар че съществуваша и други начини за комуникация, които можеше да използва, доктор Джон Дий предпочиташе типичния за този век метод: мобилния телефон. Той се отпусна в хладния кожен салон на лимузината, отвори телефона, насочи го към Пернел Фламел, която лежеше в безсъзнание между двата голема, от които се стичаше кал, и направи една бърза снимка.

Мадам Пернел Фламел. Неговата пленничка. Това определено заслужаваше да влезе във фотоалбума.

Дий набра един номер и натисна бутона за изпращане, после наклони глава и се загледа в грациозната жена. Пленяването на Пернел беше невероятен късмет — той знаеше, че е успял само защото тя бе изразходвала много енергия за унищожаването на голема. Дий поглади малката си триъгълна брадичка. Скоро щеше да му се наложи да направи още големи. Погледна към двата срещу него: за краткото време, което бяха прекарвали навън, под светлината на ранното следобедно слънце, те бяха започнали да се напукват и топят. От едрия голем отляво на Пернел върху кожената седалка капеше черна речна кал.

Може би следващия път щеше да избере нещо друго, а не големи. Тези силни и глупави създания вършеха добра работа при по-влажнен климат, но бяха твърде неподходящи за Западния бряг през лятото. Зачуди се дали още пази рецептата за създаване на върколаци.

Но Пернел поставяше пред него проблем, и то сериозен: той просто не знаеше колко могъща е тя.

Дий винаги се беше възхищавал на високата, елегантна францужойка. Отначало, когато бе постъпил като чирак при Никола Фламел — Алхимика, беше направил грешката да я подцени. Но бързо бе разбрал, че Пернел Фламел притежава сила поне колкото съпруга си... всъщност имаше някои области, в които беше дори по-силна. Качествата, които правеха Фламел такъв гениален алхимик — вниманието му към дреболиите, владееенето на древни езици, безграничното му търпение — същевременно го правеха слаб магьосник и ужасен некромант. Просто му липсваше искрицата въображение, необходима за тази работа. Пернел, от друга страна, бе една от най-могъщите чародейки, които някога бе срещал.

Дий смъкна една от сивите си кожени ръкавици и я пусна на седалката до себе си. Наведе се към Пернел, топна пръст в локвичката кал, стичаща се от единия голем, и нарисува един завъртян символ на лявата ръка на жената. Нарисува огледалния образ на същия символ на дясната ѝ ръка. Топна отново пръсти в лепкавата черна кал и направи три вълнообразни линии на челото ѝ. В този момент блестящите ѝ зелени очи внезапно се отвориха. Дий рязко се дръпна назад в седалката си.

— Мадам Пернел, не мога да опиша каква радост е да ви видя отново.

Пери отвори уста да заговори, но не успя да изрече и дума. Опита да се размърда, но не само че големите я стискаха здраво, а и мускулите ѝ не желаеха да се подчиняват.

— А, моля да ме извините, но си позволих волността да ви поставя под възпираща магия. Простичка е, но ще свърши работа, докато уредим нещо по-трайно. — Дий се усмихна, но в изражението му нямаше нищо весело.

Мобилният му телефон завибрира и засвири мелодията от „Досиетата Х“, и той го отвори. — Извинете ме — каза на Пернел.

— Получихте ли снимката? — попита Дий. — Да, предположих, че ще ви се стори забавна: легендарната Пернел Фламел в наши ръце. О, съвсем сигурен съм, че Никола ще дойде да я търси. А ние ще бъдем готови. Този път няма да се измъкне.

Пернел дочу ясно кискането по линията.

— Да, разбира се. — Дий бръкна в един вътрешен джоб и извади книгата в меден обков. — Сборника е у нас. Най-сетне. — Докато говореше, той започна да прелиства дебелиите страници с неравни ръбове. Гласът му се понижи и не беше ясно дали говори на своя събеседник или на себе си. — Десет хиляди години мистични знания на едно място...

После гласът му заглъхна. Телефонът падна от ръката му и подскочи на пода на колата.

В края на книгата две страници липсваха, бяха грубо откъснати.

Дий затвори очи и бързо облиза устни с мъничкия си език.

— Момчето — изграчи той. — Момчето го е направило, когато я издърпах от ръката му. — Отвори очи и започна внимателно да оглежда предишните страници. — Може и да не са важни — промърмори, а устните му мърдаха, докато проследяваше шаващите и движещи се думи. Той се съсредоточи върху изрисуваните ярки букви в горната част на всяка страница, които му подсказваха какво следва. После спря рязко, стиснал книгата в треперещите си пръсти. Когато вдигна глава, очите му мяхаха огън. — Липсва ми Последното призоваване! — нададе вой Дий. Жълти искри затанцуваха около главата му, а задното стъкло се покри с паяжина от бели пукнатини. Струйки жълто-бяла енергия се стичаха от зъбите му като слюнка. — Връщай се! — изрева той на шофьора. — Връщай се веднага. Не, чакай, отменям тази заповед. Фламел не е глупак. Те ще са изчезнали отдавна. — Той грабна телефона от пода и като избягваше погледа на Пернел, отдели няколко мига да възстанови равновесието си. Пое си дълбоко въздух на пресекулки и видимо се успокои, после набра номера. — Имаме малък проблем — изрече той ясно по телефона с невъзмутим и безстрастен глас. — Изглежда ни липсват две от последните страници. Нищо важно, сигурен съм. Може би ще ми направиш една услуга — добави съвсем небрежно. — Предай на Мориган, че се нуждаем от услугите ѝ.

Дий забеляза как очите на Пернел се разшириха от ужас при споменаването на това име. Той се ухили доволно.

— Кажи ѝ, че се нуждаем от нейния особен талант и специфични умения. — После затвори рязко телефона и погледна към Пернел Фламел. — Щеше да е толкова по-лесно, ако просто ми бяха дали Сборника. Сега Мориган идва. А ти знаеш какво означава това.

ГЛАВА 7

Софи първа забеляза плъха.

Близнаците бяха отраснали в Ню Йорк и прекарваха повечето си лета в Калифорния, така че срещата с плъхове не беше нищо ново. Когато човек живее в пристанищен град като Сан Франциско, той бързо свиква да вижда тези създания, особено рано сутрин и късно вечер, когато те излизат от сенките и каналите. Софи не се боеше кой знае колко от тях, макар че както всички останали беше чувала ужасни истории, градски легенди и разкази от ПНЕП — приятел на един приятел — за тези мършояди. Знаеше, че обикновено са безобидни, освен ако не ги притиснеш в ъгъла; струваше й се, че беше чела някъде, че можели да скачат много нависоко. Също така беше чела една статия в неделното издание на „Ню Йорк Таймс“, където пишеше, че в Съединените щати има толкова плъхове, колкото и хора.

Но този плъх беше различен.

Лъскав и черен, вместо както обичайно мръснокафяв, той бе застанал неподвижно в началото на една уличка и Софи би се заклела, че очите му са яркочервени. И ги гледаше.

Може да беше избягал домашен любимец?

— А, забеляза значи — промърмори Фламел, като я хвана за ръката и я побутна напред. — Наблюдават ни.

— Кой? — попита Джош объркан. Огледа се бързо, очаквайки да види голямата черна кола на Дий да се носи по улицата. Но нямаше помен от никаква кола и не личеше някой да им обръща особено внимание. — Къде?

— Плъхът. В уличката — каза бързо Фламел — Не гледай.

Но вече бе прекалено късно, Джош се беше обърнал и гледаше плъха.

— Плъх ли? Наблюдава ни един плъх? Не може да говориш сериозно. — Той се втренчи упорито в животното, като очакваше то да се въртне и избяга. Но гризачът само повдигна глава и го изгледа, отваряйки уста, за да разкрие острите си зъбки. Джош потрепери. Змии и плъхове: мразеше ги еднакво силно... макар и не толкова, колкото мразеше паяци. И скорпиони.

— Плъховете нямат червени очи, нали? — попита той, поглеждайки към сестра си, която, доколкото му беше известно, не се страхуваше от нищо.

— Обикновено не — каза тя.

Когато се обърна пак, той видя, че на входа на уличката стоят неподвижно два черни като катран плъха. Трети изприпка от сумрака и също се настани да ги гледа.

— Добре де — каза Джош с равен глас, — видях хора от кал, така че предполагам, мога да приема и шпиониращи плъхове. Дали говорят? — запита се той на глас.

— Не говори глупости — сопна се Фламел. — Те са плъхове.

Джош не мислеше, че предположението е толкова абсурдно.

— Дий ли ги е пратил? — попита Софи.

— Той ни издирва. Плъховете са ни проследили по миризмата ни от книжарницата. Една проста ясновидска магия му позволява да вижда онова, което виждат те. Плъховете са грубовато, но ефективно средство и след като веднъж са уловили миризмата ни, могат да ни следват, докато не преминем през вода. Но аз повече се тревожа за тези. — Той вдигна глава към небето.

Софи и Джош погледнаха нагоре. По покривите на околните сгради се бяха събрали необичайно много черни птици.

— Врани — каза Фламел кратко.

— Това навярно е лошо — предположи Софи. От мига, когато Дий беше стъпил в книжарницата, добрите новини не бяха кой знае колко.

— Може да е много лошо. Но мисля, че ще се справим. Вече почти стигнахме. — Той се обърна наляво и поведе близнаците навътре в екзотичния Китайски квартал на Сан Франциско. Подминаха хотел „Сам Уонг“, после свиха налясно по една тясна задна уличка, а след това веднага наляво в друга, още по-тясна. Тук, встрани от главните улици, проходите бяха затрупани със сандъци и отворени кофи за смет, от които се носеше странният и противен сладниково-кисел мирис на гниеща храна. Тясната уличка, в която бяха свърнали, беше особено зловонна, въздухът гъмжеше от мухи, а сградите от двете страни се издигаха толкова високо, че проходът тънеше в потискащ сумрак.

— Струва ми се, че ще повърна — промърмори Софи. Само преди ден беше споделила със своя брат-близък, че работата в кафенето е изострила обонянието ѝ. Похвали му се, че може да различи аромати, които никога порано не е долавяла. Сега съжаляваше за това: въздухът беше наситен със смрадта на гниещи плодове и риба.

Джош просто кимна. Беше се съсредоточил върху това да диша през устата, макар че си представяше как зловонието полепва по езика му.

— Почти стигнахме — каза Фламел. Отвратителните миризми сякаш не му правеха впечатление.

Двамата близнаци дочуха драскане и топуркане и когато се обърнаха, видяха как пет катраненочерни плъха драпат по отворените кофи за смет зад тях. Голяма черна врана беше кацнала върху една от жиците, минаващи над уличката.

Никола Фламел изведнъж спря пред обикновена дървена врата без никакви обозначения, толкова мръсна, че не се различаваше от стената. Нямахме дръжка, нито ключалка. Фламел разпери пръстите на дясната си ръка, постави ги на определени места и натисна. Вратата изщрака и се отвори. Той дръпна Софи и Джош в тъмнината зад вратата и затвори след тях.

След острата смрад на уличката коридорът ухаеше прекрасно: изпълваше го сладостната миризма на жасмин и други нежни екзотични аромати. Близнаците задишаха дълбоко.

— Бергамот — обяви Софи, разпознавайки портокаловия аромат, — и иланг-иланг, и пачули, струва ми се.

— Впечатлен съм — каза Фламел.

— Свикнах с билките в кафенето. Обожавах ароматите на екзотичните чайове. — Тя млъкна, внезапно осъзнавайки, че говори така, сякаш никога повече няма да се върне в кафенето и да подуши прекрасните му аромати. В същия този момент там щяха да влизат първите клиенти от следобедния наплив, да си поръчват капучино и лате, чай с лед и билкови запарки. Тя премигна, за да прогони внезапните сълзи, които запариха в очите ѝ. Кафенето ѝ липсваше, защото беше обикновено, нормално и истинско.

— Къде сме — попита Джош, оглеждайки се, след като очите му вече бяха привикнали към мъждивата светлина. Намираха се в дълъг, тесен, безупречно чист коридор. Стените бяха облицовани с гладко светло дърво, а на пода имаше плетени рогозки от бяла тръстика. В другия край на коридора се виждаше проста врата, покрита с нещо, подобно на хартия. Джош тъкмо

щеше да се запъти към вратата, когато ръката на Фламел стисна здраво рамото му.

— Не мърдай — прошепна той. — Чакай. Гледай. Забелязвай. Ако запомниш тези три думи, може и да оцелееш през следващите няколко дни. Той бръкна в джоба си и извади монета от двацет и пет цента. Постави я върху палеца си и я подхвърли във въздуха. Тя се превъртя и започна да пада към средата на коридора...

Чу се едва доловим съсък — и една стреличка с остър като игла връх прободe металната монета още във въздуха и я прикова към отсрещната стена.

— Вие вече напуснахте безопасния земен свят, който обитавахте — каза сериозно Никола Фламел, като изгледа последователно близнаците. — Нищо не е такова, каквото изглежда. Трябва да се научите да подлагате на съмнение всичко. Да чакате, преди да действате, да оглеждате, преди да стъпвате, и да обръщате внимание на всичко. Аз усвоих тези уроци от алхимията, но вие ще откриете, че те са безценни в този нов свят, в който несъзнателно пристъпихте. — Той посочи надолу по коридора. — Гледайте и наблюдавайте. Кажете ми: какво виждате?

Джош забеляза първата дупчица в стената. Беше замаскирана, така че да прилича на чепче в дървото. След като вече бе открил първата, забеляза, че в стената има десетки дупчици. Зачуди се дали във всяка от тях има малка стреличка, която е достатъчно силна, за да пробие метал.

Софи забеляза, че подът не се допира плътно до стената. На три различни места от лявата и дясната страна, близо до перваза, определено имаше пролуки.

Фламел кимна.

— Браво! Сега гледайте. Видяхме какво могат да правят стреличките, но има и друга защита... — Той извади от джоба си носна кърпичка и я подхвърли на пода, близо до една от тесните пролуки. Чу се метален звън и едно голямо острие с формата на полумесец изскочи от стената, наклъца плата на ситни късчета и се прибра отново.

— Значи, ако стреличките не те засегнат... — започна Джош.

— ... ще го направят остриетата — завърши Софи. — Е, как ще се доберем до вратата?

— Няма — каза Фламел, обърна се и натисна стената отляво. Голяма част от нея се отвори с изщракване и се завъртя навътре, позволявайки на тримата да пристъпят в голяма, просторна стая.

Близнаците моментално се досетиха, че това беше доджо, училище по бойни изкуства. От малки бяха изучавали таекуондо в доджота като това из Съединените щати, докато пътуваха с родителите си от университет в университет. Много училища поддържаха клубове по бойни изкуства и родителите им винаги ги записваха в най-доброто доджо, което успееха да намерят. И Софи, и Джош имаха червени колани — една степен под черен колан.

За разлика от другите доджота обаче това беше семпло и неукрасено, боядисано в бели и кремави нюанси, с бели стени и черни татами по пода. Но това, което веднага привлече вниманието им, беше една фигура, облечена в бяла тениска и бели джинси, която седеше с гръб към тях по средата на помещението. Щръкналата яркочервена коса на фигурата беше единственото цветно петно в цялото доджо.

— Имаме проблем — каза простичко Никола Фламел, обръщайки се към фигурата.

— Вие имате проблем; това няма нищо общо с мен. — Фигурата не се обърна, но гласът беше женски и изненадващо младежки, с мек акцент, който смътно напомняше келтски: ирландски или шотландски, помисли си Софи.

— Дий ме откри днес.

— Беше въпрос на време.

— Доведе и големи.

Настъпи пауза. Фигурата все така не се обръщаше.

— Винаги е бил глупак. Големите не се използват на места със сух климат.

Проява на неговата арогантност.

— Той плени Пернел.

— А, това е лошо. Все пак не мисля, че ще я нарани.

— И взе Сборника.

Фигурата се раздвижи, изправи се бавно на крака и се обърна с лице към тях. Близнаците бяха потресени, когато видяха, че срещу тях стои момиче не много по-възрастно от тях. Кожата ѝ беше бледа и осеяна с лунички, а на кръглото ѝ лице грееха тревистозелени очи. Червената ѝ коса беше толкова ярка, че Софи се зачуди дали не е боядисана.

— Сборника ли? — Акцентът определено беше ирландски, реши Софи.

— „Книгата на Авраам Мага“?

Никола Фламел кимна.

— Тогава си прав, наистина имаме проблем.

Фламел бръкна в джоба си и извади двете страници, които Джош бе откъснал.

— Е, почти цялата книга. Липсва му Последното призоваване.

Младата жена нададе съскащ звук като от кипяща вода и по лицето ѝ пробяга кратка усмивка.

— Което той ще иска да получи, разбира се.

— Точно така.

Джош наблюдаваше внимателно червенокосата девойка и забеляза, че тя стои напълно неподвижно, като повечето учители по бойни изкуства, които познаваше. Погледна към сестра си и повдигна вежди в безмълвен въпрос, като леко посочи с брадичка към момичето. Софи поклати глава. Бяха любопитни защо Никола Фламел се отнасяше към нея с такова уважение. Софи също бе стигнала до заключението, че в изражението на момичето има нещо нередно, но не можеше да определи точно какво. Беше обикновено, лице, може би скулите бяха малко по-изпъкнали, а брадичката малко по-заострена, но изумрудените очи улавяха и задържаха вниманието на човек... а после Софи със сепване осъзна, че момичето не мига.

Девойката изведнъж отметна глава назад и си пое дълбоко дъх с разширени ноздри.

— Затова ли надушвам Очи?

Фламел кимна.

— Наоколо гъмжи от плъхове и врани.

— И ти ги доведе тук? — В гласа ѝ имаше обвинителна нотка. — Отне ми години, за да построя това място.

— Ако Сборника е у Дий, знаеш какво ще направи той с него.

Младата жена кимна. Обърна големите си зелени очи към близнаците.

— Ами тези двамата? — попита тя, като най-после удостои с внимание присъствието им.

— Те бяха там, когато Дий нападна. Биха се за мен, а този младеж успя да откъсне страниците от книгата. Това е Софи, а това е нейният брат-близък

Джош.

— Близнаци? — Младата жена пристъпи напред и ги изгледа последователно — Не са еднояйчни, но виждам приликата. — Тя се обърна към Фламел. — Нали не мислиш...?

— Мисля, че е интересен обрат на събитията — рече Фламел загадъчно. Погледна към близнаците. — Бих искал да ви представя Скатах^[1]. Тя вероятно няма да ви каже много за себе си, затова аз ще ви разкрия, че е от Древната раса и е обучавала всеки легендарен воин и герой през последните две хиляди години. В митологията е известна като Девата-воин, Сянката, Убийцата на демони. Създателката на крале...

— О, просто ме наричайте Скати — рече младата жена и бузите ѝ придобиха цвета на косата ѝ.

---

[1] Буквално означава Сенчестата. Това е персонаж от ирландската митология, и по-точно от епоса за Кухулин. Скатах е жена-воин от загадъчно царство на сенките, която обучава Кухулин на бойни изкуства. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Доктор Джон Дий седеше свит на задната седалка в колата и се опитваше, не съвсем успешно, да обуздае гнева си. Въздухът беше пропит с мирис на сяр, около пръстите му пропукваха езици жълто-бял пламък и се стичаха на пода. Беше се провалил и макар господарите му да бяха особено търпеливи — често се заемаха с планове, за които бяха нужни векове, — търпението им вече започваше да се изчерпва. А те определено не се славеха със своята състрадателност.

Неподвижна, задържана от възпиращата магия, Пернел Фламел го гледаше, а в очите ѝ гореше смесица от отвращение и нещо, което може би беше страх...

— Нещата се усложняват — промърмори Дий, — а аз мразя усложненията.

Той държеше в скута си плитка сребърна чиния, в която беше излял газирана вода — единствената течност, която му се намираше. Предпочиташе да работи с чиста вода, но на практика всяка течност вършеше работа. Приведен над чинията, той се взря в течността и позволи на малка част от енергията на своята аура да премине по повърхността, докато мълвеше първите думи на ясновидското заклинание.

За миг в тъмната течност се отразяваше само собственият му лик, после тя трепна и газираната вода започна да бълбука и да кипи бурно. Когато се успокои, течността в чинията вече не отразяваше лицето на Дий, а показваше странен плосък образ, оцветен във виолетово-сиви и зеленикавочерни краски. Гледната точка се намираше ниско до земята и се движеше с главозамайваща скорост.

— Плъхове — промърмори Дий и сви устни с отвращение. Мразеше да използва за Очи плъхове.

— Не мога да повярвам, че ги доведе тук — рече Скати, тъпчейки дрехи в раницата.

Никола Фламел стоеше на вратата на малката спалня на Скати, скръстил ръце на гърдите си.

— Всичко се случи толкова бързо. Нещата бяха достатъчно зле, когато Дий взе Сборника, но когато осъзнах, че липсват страници, разбрах, че близнаците са в беда.

При споменаването на думата *близнаци*, Скати вдигна очи от багажа си.

— Те са истинската причина да си тук, нали?

Фламел изведнъж откри нещо много интересно на стената и се загледа съсредоточено.

Скати прекоси с широки крачки малката стаичка, хвърли поглед навън в коридора, за да се увери, че Софи и Джош още са в кухнята, а след това дръпна Фламел в стаята и затвори вратата.

— Намислил си нещо, нали? — попита тя. — Въпросът не е само в загубата на Сборника. Би могъл да се справиш с Дий и слугите му съвсем сам.

— Не бъди толкова сигурна. От доста време не съм водил битки, Скатах — рече меко Фламел. — Единствената цел на заниманията ми с алхимия е да

приготвям малки количества философски камък, за да поддържам двама ни с Пернел млади. От време на време, когато се нуждаем от пари, правя по малко злато или някой и друг скъпоценен камък.

Скати се изсмя сухо и се обърна отново към багажа си. Беше облякла чифт черни военни панталони, ботуши „Магнум“ със стоманени бомбета и черна тениска, над която носеше черна жилетка, цялата в джобове и ципове. Натъпка втори чифт панталони в багажа си, намери един чорап и се пхна под леглото да търси другия.

— Никола Фламел — каза тя с глас, приглушен от одеялата, — ти си най-могъщият алхимик в познатия свят. Помни, Че бях до теб, когато се би с демона Фомор^[1], и ти беше този, който ме спаси от тъмниците на Ан Хиор-Ханах, а не обратното. — Тя излезе изпод леглото с липсващия чорап. — Когато русалките тероризираха Санкт Петербург, ти единствен успя да ги прогониш, а когато Черната Анис^[2] вилнееше в Манитоба^[3], видях как я победи. Съвсем сам се изправи срещу Ношната вещица и нейната армия от немъртви. Прекара повече от половин хилядолетие в четене и изучаване на Сборника и никой друг не познава по-добре историите и легендите, които той съдържа... — Скати внезапно спря и ахна, а зелените ѝ очи се разшириха. — Ето защо било всичко — рече тя. — Това е свързано с легендата...

Фламел протегна ръка и притисна пръст към устните на Скати, за да ѝ попречи да изрече и дума повече. Усмивката му беше загадъчна.

— Вярваш ли ми? — попита той след малко.

Отговорът ѝ бе мигновен.

— Безусловно.

— Тогава ми се довери и този път. Искам ти да пазиш близнаците. И да ги обучаващ — добави той.

— Да ги обучавам! Разбираш ли за какво ме молиш?

Фламел кимна.

— Искам да ги подготвиш за онова, което иде.

— И какво е то? — попита Скатах.

— Нямам представа — усмихна се Фламел. — Знам само, че ще е лошо.

— Добре сме, мамо, наистина сме добре. — Софи Нюман обърна леко мобилния телефон към брат си, за да може и той да чува. — Да, на Пери Флеминг ѝ беше лошо. Вероятно е яла нещо развалено. Сега е добре. — Софи усещаше как по тила ѝ избиват капчици пот. Неудобно ѝ беше да лъже майка си, макар тя да бе толкова погълната от своята работа, че никога не си правеше труда да проверява.

Родителите на Джош и Софи бяха археолози, известни по целия свят със своите открития, които бяха променили съвременната археология. Те бяха сред първите в своята област, които откриха съществуването на нов вид дребни хуманоиди в Индонезия, сега наричани неофициално хобити. Джош винаги казваше, че родителите им живеят в миналото преди пет милиона години и са щастливи само когато са затънали до коленете в кал. Близнаците знаеха, че майка им и баща им ги обичат безрезервно, но също така знаеха, че не ги разбират... нито пък разбират кой знае колко от съвременния живот.

— Господин Флеминг ще отведе Пери в тяхната къща в пустинята и ни попитаха дали бихме искали да отидем с тях за малка почивка. Разбира се, казахме, че трябва първо да попитаме вас. Да, говорихме с леля Агнес; тя каза, че може, стига вие да сте съгласни. Кажи да, мамо, моля те.

Тя се обърна към брат си и кръстоса пръсти. Той също кръстоса своите; преди да се обадят, дълго и усърдно бяха обсъждали какво да кажат на леля си и майка си, но не бяха съвсем сигурни какво ще правят, ако майка им забрани да отидат.

Софи освободи пръстите си и вдигна палец към брат си.

— Да, взех си отпуска от кафенето. Не, няма да сме им в тежест. Да, мамо. Да. Обичаме те, кажи на татко, че и него го обичаме. — Софи се заслуша, после отдалечи телефона от устата си. — Татко намерил дузина псевдоарктолепис шарпи в почти идеално състояние — докладва тя. Джош я гледаше неразбиращо. — Това е много рядко ракообразно от Камбрия^[4] — обясни Софи.

Брат ѝ кимна.

— Кажи на татко, че това е страхотно. Ще се обаждаме — извика той.

— Обичаме ви — приключи Софи набързо разговора и затвори. — Мразя да я лъжа — каза тя веднага.

— Знам. Но пък не можеше да ѝ кажеш истината, нали?

Софи сви рамене.

— Предполагам, че не.

Джош се обърна отново към мивката. Лаптопът му се крепеше несигурно върху малкия плот отстрани, до мобилния му телефон. Използваше телефона, за да се свърже с интернет, тъй като за тяхно изумление в доджото нямаше нито телефонна линия, нито интернет връзка.

Скати живееше над доджото, в малък двустаен апартамент, с кухня в единия край на коридора и спалня с миниатюрна баня в другия. Един малък балкон свързваше двете стаи точно над доджото. Близнаците стояха в кухнята, докато Фламел осведомяваше Скати за събитията от последния час в спалнята ѝ в другия край на коридора.

— Какво мислиш за нея? — попита небрежно Джош, съсредоточен в лаптопа си. Беше успял да влезе в мрежата, но скоростта на връзката беше бавна, едва пълзеше. Той отвори алтаvista и въведе няколко варианта на Скатах, преди най-накрая да уцели вярното изписване. — Ето я: двадесет и седем хиляди резултата за Скатах, Сянката или Сенчестата — каза той, а после импулсивно добави: — Аз мисля, че е готина.

Софи веднага усети престореността на небрежния тон. Ухили се широко.

— Кой? А, имаш предвид две хиляди годишната девица — воин. Не ти ли се струва, че е малко старичка за теб?

Бузите на Джош пламнаха в яркочервено.

— Нека да опитам „Гугъл“ — промърмори той и ръцете му затракаха по клавиатурата. — Четиридесет и шест резултата за Скатах. Изглежда, тя също е истинска. Да видим какво ще каже „Уикито“ за нея — продължи Джош, а после осъзна, че Софи даже не го гледа. Обърна се към нея и видя, че се взира настойчиво през прозореца.

На покрива на отсрещната сграда стоеше един плъх и ги зяпаше. След малко към него се присъедини втори, а после и трети.

— Те са тук — прошепна Софи.

Дий се съсредоточи върху това да запази обяда в стомаха си.

Да гледа през очите на плъха, беше гадно преживяване. Поради мнничкия мозък на тези животни беше нужно голямо усилие на волята, за да задържиш концентрацията им — а в уличка, пълна с развалена храна, това не беше лесна работа. Дий се радваше, че не бе използвал пълната мощ на ясновидското заклинание, което би му позволило да чува, да вкусва и — това беше ужасяваща мисъл — да помирихва всичко, което плъхът възприемаше.

Беше все едно гледаш лошо настроен черно-бял телевизор. Образът мърдаше, накланяше се и подскачаше с всяко движение на плъха. В рамките на броени секунди животното беше способно няколко пъти да смени посоката на движение: ту тичаше по улицата, ту се катереше по някоя стена или преминаваше по въже с главата надолу.

После образът се стабилизира.

Точно пред Дий, очертани в сиво с виолетов оттенък и сияещи в сивкавочерно, стояха двамата човеци, които беше видял в книжарницата. Момче и момиче, най-вероятно на по петнадесет-шестнадесет години, които си приличаха достатъчно, за да имат роднинска връзка. Внезапно една мисъл го поразиха дотолкова, че наруши концентрацията му: може би бяха брат и сестра... а възможно ли беше да имат друг вид връзка? Едва ли!

Той погледна отново в ясновидската чиния и съсредоточи цялата си воля, за да принуди контролирания от него плъх да застане абсолютно неподвижно. Насочи вниманието си към младежите, мъчейки се да определи дали някой от тях е по-възрастен от другия, но зрението на плъха беше твърде мътно и разкривено, за да е сигурен.

Но ако бяха на една и съща възраст, това означаваше, че са близнаци. Любопитно. Той ги изгледа отново и поклати глава: те бяха хора. Отхвърли мисълта и прати команда, която достигна всеки плъх в радиус от половин миля около местоположението на близнаците. „Унищожете ги. Унищожете ги напълно.“

Събиращите се врани излетяха във въздуха, грачейки шумно, сякаш аплодираха.

Джош гледаше със зяпнала уста как едрият плъх скочи от покрива отсреща и без усилие преодоля близо двуметровото пространство. Устата му беше широко отворена, а зъбите — зловещо остри. Момчето успя да нададе едно кратко „Хей!“ и отскочи от прозореца точно когато косматото тяло на плъха се удари в стъклото с мокро тупване. Свлече се на уличката един етаж по-надолу, където се заклатушка зашеметен и изненадан.

Джош сграбчи ръката на Софи и я повлече от кухнята към балкона.

— Имаме проблем — извика той. И се спря.

Под тях три огромни голема се вмъкваха в сградата през широко отворената врата към уличката, оставяйки след себе си парченца суха кал. А зад тях в дълга, лъкатушна редица идеха плъховете.

---

[1] В ирландската митология фоморите са древна раса великани-полубогове, подобни на титаните в гръцката митология. — Б.пр. ↑

[2] Вещица от английския фолклор, която яде деца. — Б.пр. ↑

[3] Канадска провинция. — Б.пр. ↑

[4] Период от Палеозойската ера, продължил 40 млн. години. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

Трите голема влязоха сковано в коридора, забелязаха отворената врата в дъното и тръгнаха към нея. Металните стрелички засвистяха от стените, потъвайки дълбоко в кожата им от втвърдена кал, но не можаха дори да ги забавят.

Затова пък остриетата с форма на полумесец до пода свършиха добра работа. Те изскочиха с щракане от скритите си ножници и започнаха да кълцат глезените на глинените хора. Първият голем се строполи на пода с плясък на мокра кал. Вторият се олюля на един крак, преди да се катурне бавно напред, да се удари в стената и да се свлече надолу, оставяйки подир себе си кална дия. Остриета изщракаха отново, разсичайки създанията надве. Тогава големите се превърнаха отново в суровия материал, от който бяха създадени. Тлъсти капки кал се разлетяха навсякъде.

Третият голем, най-едрият от всички, спря. Черните камъчета на очите му зашариха тъпо по останките от двамата му другари. После той се обърна и заби огромния си юмрук право в стената отдясно, а после в тази отляво. Голяма част от лявата стена поддаде, разкривайки помещението отзад. Големът пристъпи в доджото и се огледа с неподвижни черни очи.

Междувременно плъховете се втурнаха към отворената врата в дъното на коридора. Повечето от тях се спасиха от смъртоносните остриета...

В бързо движещата се лимузина доктор Джон Дий освободи плъховете от своя контрол и съсредоточи вниманието си върху оцелелия голем. Да контролираш това изкуствено създание, беше далеч по-лесно. Големите бяха безмозъчни същества, сътворени от кал, замесена с камъни или чакъл, които да придадат на телата им плътност, и съживени от простичко заклинание, написано върху късче пергамент и пхнато в устите им. От хиляди години магьосниците правеха големи с всякакви форми и размери: те бяха първоизточникът на всички разкази за зомбита и ходещи мъртъвци, създавани някога. Самият Дий беше разказал историята за най-великия от всички големи, Червения голем от Прага, на Мери Шели през една студена зимна вечер, когато тя, лорд Байрон, поетът Пърси Биш Шели и загадъчният доктор Полидори бяха на гости в швейцарския му замък през 1816 година. След по-малко от шест месеца Мери създаде историята за „Съвременният Прометей“ — книга, която стана по-известна като „Франкенщайн“. Чудовището в нейната книга приличаше досущ на голем, създадено от различни телесни части и съживено от магическа наука. Големите бяха неуязвими за повечето оръжия, макар че някое внезапно падане или удар можеше да разкъса калната им кожа, особено когато бе суха и втвърдена. При влажен климат кожата им рядко изсъхваха и те можеха да понасят неизброими удари, но това топло време ги правеше трошливи — затова бяха, толкова лесно поразени от скритите остриета. Някои магьосници им слагаха за очи стъкла или огледала, но Дий предпочиташе полирани черни камъчета. Те му позволяваха да вижда с почти кристална яснота, макар и в черно-бяло.

Дий накара голема да вдигне глава нагоре. Точно над него, на тесен балкон, издаден над доджото, се виждаха пребледнелите и ужасени лица на

младежите. Дий се усмихна и устните на голема повториха гримасата. Първо — щеше да види сметката на Фламел, а после — да се погрижи за свидетелите.

Внезапно до тях се появи главата на Никола Фламел, миг по-късно последвана от шръкналата коса на Девата-воин Скатах.

Усмивката на Дий помръкна и той усети как сърцето му се свива. Защо трябваше да е точно Скатах? Той дори не подозираше, че червенокосата Дева-воин се намира в този град — или дори на този континент, ако трябваше да е честен. Последната му информация за нея бе, че тя пее в момическа поп група в Берлин.

Дий гледаше през очите на голема, докато Фламел и Скатах прескочиха перилата и бавно се спуснаха надолу, за да се изправят точно пред калния човек. Скатах заговори направо на Дий, но точно този голем нямаше уши и докторът не можеше да я чуе, така че нямаше никаква представа какво е казала току-що. Вероятно заплаха и със сигурност обещание.

Фламел се запъти към вратата, която сега беше тъмна и гъмжеше от плъхове, като остави Скати сама срещу него и голема.

Може би вече не е толкова умела както някога, помисли си той отчаяно, може времето да е отнело от силата ѝ.

— Би трябвало да им помогнем — каза Джош.

— И какво предлагаш да направим? — попита Софи без следа от сарказъм.

Двамата стояха на балкона и се взираха надолу към доджото. Бяха изгледали със зяпнали усти как Фламел и Скати прескочиха парапета и се спуснаха бавно на земята. Червенокосото момиче застана срещу огромния голем, докато Фламел забърза към вратата, където се събираха плъховете. Гризачите явно проявяваха неохота да влязат в стаята.

Без предупреждение големът замахна с огромния си юмрук, а после нанесе и силен ритник.

Джош отвори уста да нададе предупредителен вик, но не успя дори да гъкне, защото Скати моментално реагира. В един миг тя стоеше точно пред създанието, а после се хвърли напред, избягвайки ударите и скъсявайки дистанцията. Ръката ѝ се стрелна толкова бързо, че се превърна в размазано петно, и тя нанесе удар с разтворена длан в брадичката на голема. Чу се влажно мляскане, челюстта му се откачи и устата му зейна. В черната паст близнаците видяха ясно жълт хартиен правоъгълник.

Създанието заразмахва диво ръце, но Скати се измъкна с танцова стъпка от обсега му. Големът замахна с крак, не улучи целта си и се стовари върху полираните дъски, които станаха на трески.

— Трябва да помогнем! — каза Софи.

— Как? — извика Джош, но близначката му вече се беше втурнала в кухнята, отчаяно търсейки някакво оръжие. Появи се миг по-късно, понесла малка микровълнова фурна.

— Софи — промълви Джош, — какво ще правиш с...?

Софи праметна микровълновата фурна през ръба на парапета. Тя улучи голема в гърдите и заседна там, пръскайки навсякъде едри капки кал. Големът спря, объркан и дезориентиран. Скати се възползва от това и отново го атакува с удари и ритници от всички възможни посоки, което още повече смути създанието. Един негов замах мина толкова близо, че разроши

щръкналата червена коса на Скати, но тя улови ръката му и я използва като лост, за да тръшне съществото на пода. Дъските на пода се строшиха с трясък, когато големът падна. После ръката на Скати се стрелна... и с изящно движение измъкна хартиеното късче от устата му.

Големът моментално се превърна в суров материал, разплисквайки мръсна, смърдяща вода и кал върху някога здравия и чист под на дождото. Микровълновата фурна издрънча на земята.

— Предполагам, че никой вече няма да готви в това — промърмори Джош.

Скати размахна късчето хартия към близнаците.

— Всяко магическо създание се поддържа живо от магия, която се намира или в тялото му, или някъде по него. Единственото, което трябва да направите, е да отстраните магията. Запомнете това.

Джош хвърли бърз поглед към сестра си. Знаеше, че и тя си мисли същото като него: ако някога отново се изправеха срещу голем, за нищо на света нямаше да се приближат толкова, за да пхнат ръка в устата му.

Никола Фламел пристъпи предпазливо към плъховете. Да ги подцени, би било наистина смъртоносно. И макар да унищожаваше без усилие магически създания, които поначало не бяха наистина живи, изпитваше неохота да убива живи същества. Дори и да бяха плъхове. Знаеше, че Пери не би изпитала подобни угризения, но той самият беше алхимик от твърде дълго време: беше се посветил на съхраняването на живота, а не на унищожаването му. Плъховете се намираха под контрола на Дий. Бедните създания вероятно бяха ужасени... макар че това не би им попретило да го изядат.

Фламел приклепна на пода, обърна дясната си ръка нагоре и сви пръсти. Духна леко в нея и там мигновено се образува малко клъбце зелена мъгла. После той внезапно замахна и удари в полираните подови дъски, така че пръстите му проникнаха в дървото. Клъбцето зелена енергия се пръсна из стаята като петно. После алхимикът затвори очи и аурата му запламтя около тялото му. Той се съсредоточи и насочи енергията на аурата през пръстите си към пода.

Дървото засия.

Близнаците, които още гледаха от балкона, не разбираха какво прави Фламел. Виждаха слабото зелено сияние, подобно на мъгла, около тялото му, но не можеха да предположат защо косматото множество от плъхове, събрало се на вратата, не нахлува в стаята.

— Може би има някаква магия, която им пречи да влязат — рече Софи, която инстинктивно знаеше, че и близнакът ѝ си мисли за същото.

Скати я чу. Тя методично късаше на малки парченца жълтия хартиен правоъгълник, който бе извадила от устата на голема.

— Това е само проста предпазна магия — извика тя, — чиято цел е да не допуска буболечки и гризачи на пода. По-рано всяка сутрин, когато идвах тук, намирах всичко покрито с молци и буболечешки изпражнения; отнемаше ми часове да почистя. Предпазната магия възпира плъховете... но е достатъчно само един да проникне и магията ще се разпадне. Тогава всички ще нахлуят.

Никола Фламел беше съвсем наясно, че Джон Дий вероятно го вижда през очите на плъховете. Той избра най-едрия от тях, който беше с размерите на котка и стоеше неподвижен, докато останалите гризачи щъкаха около него. Все още с дясната си ръка в пода, Фламел насочи лявата към плъха. Създанието потръпна и само за миг очите му проблеснаха с противна жълта светлина.

— Доктор Джон Дий, ти допусна най-голямата грешка в своя дълъг живот. Скоро ще се заема с теб — закани се Фламел на висок глас.

Дий вдигна поглед от ясновидската си чиния, за да види, че Пернел Фламел е будна и го наблюдава съсредоточено.

— А, мадам, свързахте се точно навреме, за да видите как моите създания ще надвият съпруга ви. Освен това най-после ще имам възможност да видя сметката на тази досадна Скатах и ще си върна страниците от Книгата. — Дий не забеляза, че очите на Пернел се разшириха при споменаването на името на Скатах. — Като цяло, добра работа свърших за един ден, струва ми се. — Той насочи цялото си внимание към най-големия плъх и даде две кратки команди: „Нападай. Убивай.“

Дий затвори очи, а плъхът се стрелна в стаята.

Зелената светлина струеше от пръстите на Фламел и се стелеше по дъските на пода. Внезапно от дървения под се надигнаха вейки, клони и листа, а после ствол... след него втори... и трети. За няколко мига от пода изникна гъста гора, която видимо растеше към тавана. Някои от стволите бяха не по-дебели от пръст, други — колкото китка, а един, близо до вратата, беше толкова дебел, че почти я преграждаше.

Плъховете се разбягаха назад по коридора. Тичаха с цвъртене, като отчаяно се мъчеха да прескачат режещите остриета.

Фламел се изправи на крака и изстupa ръцете си.

— Една от най-старите тайни на алхимията — заяви той пред ококорените близнаци и Скати — е, че всяка жива твар, от най-съвършеното създание та до най-простичкото листо, носи в себе си информация за своето сътворяване.

— ДНК — промърмори Джош, взирайки се в гората, която растеше зад Фламел.

Софи огледа безупречно чистото преди доджо. Сега то беше мръсно, опръскано с кална вода, полираните подови дъски бяха натрошени и напукани от дърветата, растящи през тях, а в коридора имаше още зловонна кал.

— Искаш да кажеш, че алхимиците са знаели за ДНК? — попита тя.

Алхимикът кимна доволно.

— Точно така. Когато през 1953-а Уотсън и Крик обявиха, че са открили онова, което нарекоха „тайната на живота“, те просто бяха преоткрили нещо, което алхимиците винаги са знаели.

— Твърдиш, че по някакъв начин си разбудил ДНК-то в тези дъски и си накарал дърветата да поникнат — рече Джош, подбирайки внимателно думите си. — Как?

Фламел се обърна да погледне към гората, която вече изпълваше цялото доджо.

— Това се нарича магия — каза той с наслада и допълни: — Не бях сигурен, че все още мога да я върша... преди Скати да ми напомни.

ГЛАВА 10

— Правилно ли разбрах? — рече Джош Нюман, опитвайки да запази гласа си съвсем спокоен. — Вие не знаете да шофирате? И двамата?

Джош и Софи седяха на предните седалки на джипа, която Скати бе заела от един от своите ученици по бойни изкуства. Джош шофираше, а сестра му държеше карта в скута си. Никола Фламел и Скатах седяха отзад.

— Никога не съм се учил — каза Фламел, свивайки изразително рамене.

— Никога не съм имала време — рече кратко Скати.

— Но Никола ни каза, че си на повече от две хиляди години. — Софи погледна озадачено към момичето.

— Две хиляди петстотин и седемнайсет, според календара, който вие човешките използвате в момента — измънка Скати. Погледна в ясните очи на Фламел. — А на колко изглеждам?

— На седемнайсет и нито ден повече — каза той бързо.

— Не можа ли да отделиш време, за да се научиш да шофираш? — настоя Софи. Тя самата искаше да се научи, откакто стана на десет. Една от причините близнаците да се хванат на работа през лятото, вместо да отидат на разкопки с родителите си, беше намерението им да съберат пари за собствена кола.

Скатах сви рамене с раздразнение.

— Мислех да го направя, но бях заета — възропта тя.

— Сигурно знаете — каза Джош, без да се обръща конкретно към никого, — че аз не би трябвало да карам без пълноправен шофьор до себе си.

— Ние сме почти на петнадесет и половина и двамата можем да караме — рече Софи. — Е, горе-долу — добави тя.

— А някой от вас може ли да язди кон? — попита Фламел.

— Или пък да кара файтон или каляска?

— Ами, не... — започна Софи.

— А да управлява бойна колесница, докато стреля с лък или мятая копие? — добави Скати. — Или да лети с гущер натаир^[1], стреляйки с прашка?

— Нямам представа какво е гущер-натаир и не съм сигурна, че искам да знам.

— Виждате ли — каза Фламел, — вие имате опит в определени умения, докато ние притежаваме други, малко по-стари, но също толкова полезни. — Той хвърли поглед към Скатах. — Макар че за летенето с натаир вече не съм толкова сигурен.

Джош, който бе спрял на един знак „Стоп“, подкара отново колата и зави надясно, насочвайки се към моста Голдън Гейт.

— Просто не знам как сте живели през целия двадесети век, без да можете да шофирате. Как сте се придвижвали от едно място на друго?

— Обществен транспорт — каза Фламел с мрачна усмивка. — Предимно влакове и автобуси. Те са начин за напълно анонимно пътуване, за разлика от самолетите и корабите. За да притежаваш кола, трябва да попълниш един куп документи, по които можем да бъдем проследени, независимо какви псевдоними използваме. — Той замълча за кратко и добави: — Освен това има други, по-стари начини за пътуване.

Джош искаше да зададе стотици въпроси, но в този момент се опитваше да се концентрира върху управлението на тежката кола. Макар че знаеше как се шофира, досега беше карал само очукани джипове, когато двамата със сестра му придружаваха родителите си на разкопки. Никога по-рано не беше управлявал автомобил в градски условия и беше ужасен. Софи му беше предложила да си представи, че е компютърна игра. Това му помагаше, но само донякъде. В игрите, когато катастрофираш, просто започваш отначало. В реалността катастрофата беше нещо сериозно.

Превозните средства пъплеха бавно по прочутия мост. Една дълга сива лимузина бе спряла в средната лента, предизвиквайки задръстване. Когато я наближиха, Софи забеляза две фигури в тъмни костюми, приведени под предния капак от дясната страна на колата. Затаи дъх, чудейки се дали фигурите не са големи. Въздъхна, когато фигурите се изправиха, и видя, че приличат на измъчени счетоводители. Джош хвърли поглед към сестра си и опита да се усмихне, от което тя разбра, че и той си е мислил същото.

Софи се обърна в седалката и погледна към Фламел и Скати. В затъмнената и климатизирана задна част на джипа те изглеждаха толкова обикновени. Фламел приличаше на застаряващо хипи, а Скати, въпреки военния си стил на обличане, нямаше да изглежда странно зад бара на кафенето. Червенокосото момиче беше подпряло брадичка на юмрука си и се взираше през тъмното стъкло отвъд залива, към Алкатраз.

Никола Фламел проследи погледа ѝ.

— От доста време не съм бил там — промърмори той.

— Ние сме ходили там на туристическа обиколка — рече Софи.

— На мен ми хареса — побърза да се обади Джош. — На Софи — не.

— Беше зловещо.

— Така и трябва да е — рече тихо Фламел. — Там витае необикновено многообразие от призраци и неспокойни духове. Последния път, когато го посетих, трябваше да успокоя един изключително грозен змиечовек.

— Не съм сигурна, че изобщо искам да знам какво е змиечовек — промърмори Софи, после млъкна. — Знаете ли, преди няколко часа не бих си и представила, че ще изрека подобно нещо.

Никола Фламел се облегна в удобната седалка и скръсти ръце на гърдите си.

— Животът ви — твоят и на брат ти — сега са променени завинаги. Знаете го, нали?

Софи кимна.

— Вече започвам да го осъзнавам. Просто всичко става толкова бързо, че е трудно да се възприеме наведнъж. Хора от кал, магии, вълшебни книги, плъхове... — Тя погледна към Скатах. — Древни воители...

Скати кимна в знак на потвърждение.

— И разбира се, един шестстотингодишен алхимик... — Софи замлъкна, когато през ума ѝ мина внезапна мисъл. Премести поглед от Фламел към Скати, а после обратно. Помисли още малко, за да формулира въпроса си. После, втрещена настойчиво в мъжа, попита: — Ти си човек, нали?

Никола Фламел се усмихна широко.

— Да. Може би малко повече от човек, но да, роден съм такъв и винаги ще си остана един от човешката раса.

Софи погледна към Скатах.

— Но ти...

Скатах разтвори широко зелените си очи и за миг в чертите на лицето ѝ пролича нещо древно.

— Не — каза тя много тихо. — Аз не съм от расата на хората. Моят народ е различен — Древната раса. Ние сме управлявали земята, преди създаването, които са станали хора, да слезат от дърветата. Днес за нас се разказва в митовете на почти всички народи. Ние сме създаването от легендите — върколашките кланове, вампирите, великаните, драконите, чудовищата. В преданията ни наричат Старите или Древната раса. Понякога ни наричат и богове.

— Ти някога била ли си бог? — прошепна Софи.

Скати се изкиска.

— Не. Никога не съм била бог. Но някои от моя народ си позволяваха да ги почитат като богове. Други просто станаха богове, когато хората започнаха да разказват за приключенията им. — Тя сви рамене. — Ние бяхме просто друга раса, по-стара от хората, с други дарби и други умения.

— Какво се е случило с вас? — попита Софи.

— Потопът — каза Скати много тихо, — а и разни други неща.

— Земята е много по-стара, отколкото повечето хора си въобразяват — рече тихо Фламел. — Същества и раси, които днес са само мит, някога са бродили по този свят.

Софи кимна бавно.

— Родителите ни са археолози. Те са ни разказвали за някои от необяснимите находки, на които археологията понякога попада.

— Помниш ли онова място в Тексас, което посетихме — Тейлър нещо си... — рече Джош, докато внимателно престрояваше тежкия джип в средната лента. Никога досега не беше карал нещо толкова голямо и изпитваше ужас, че ще се блъсне някъде. На няколко пъти се размина на косъм и беше убеден, че е закачил нечие странично огледало, но продължаваше, без да каже нищо.

— Тейлър Трейл — каза Софи — край река Палукси в Тексас. Там в една и съща вкаменелост открили стъпки от динозаври и от хора. И тази вкаменелост датира от преди сто милиона години.

— Виждал съм ги — каза Фламел, — както и други подобни по целия свят. Също така съм изследвал отпечатъка от обувка, намерен в Антилоп Спрингс в Юта... в камък на възраст около петстотин милиона години.

— Татко казва, че такива неща лесно могат да бъдат отхвърлени или като фалшификати, или като грешно тълкуване на фактите — каза бързо Джош. Зачуди се какво ли би казал баща му за нещата, които бяха видели днес.

Фламел вдигна рамене.

— Да, това е вярно. Но науката отхвърля всичко, което не може да разбере. А има неща, които не могат да бъдат отхвърлени с лека ръка. Вие можете ли да отхвърлите онова, което видяхте и преживяхте днес, като грешно тълкуване на фактите?

Софи поклати глава.

До нея Джош сви неловко рамене. Не му харесваше насоката, която приемаше този разговор. Динозаври и хора да живеят заедно по едно и също време беше просто невъобразимо. Самата идея противоречеше на всичко, на което ги бяха учили родителите им, на всичко, в което вярваха. Но някъде в дълбините на ума му едно тихо гласче му напомняше, че всяка година археолозите — включително неговите родители — продължаваха да правят необикновени открития. Преди две години Хомо флоресиенсис, дребните хора

от Индонезия, които получиха прякора хобити; после динозаврите-джуджета в Германия, и старата сто шестдесет и пет милиона години динозавърска следа, намерена в Уайоминг, и съвсем наскоро — осемте нови праисторически вида, открити в пещера в Израел. Но това, за което намекуваше Фламел, водеше до зашеметяващи следствия.

— Значи твърдиш, че хората и динозаврите са съществували на земята по едно и също време — рече Джош, изненадан, че гласът му звучи толкова ядосано.

— Твърдя, че хората са съществували на земята съвместно с твари, далеч по-странни и много по-древни от динозаврите — отговори сериозно Фламел.

— Откъде знаеш? — попита Софи. Той твърдеше, че е роден през 1330-а, така че не можеше да е виждал динозаврите... нали?

— Всичко това е записано в Сборника... и по време на дългия си живот съм виждал зверове, които се смятат за измислица. Сражавал съм се с митични създания, изправял съм се срещу твари, които сякаш са изпълзели от някой кошмар.

— Миналия срок в училище учихме Шекспир... Има една реплика в „Хамлет“. — Софи се намръщи, опитвайки се да си я спомни. — „Има по земята и небето неща...“

Никола Фламел кимна радостно.

— „... които нашата нещастна философия не е дори сънувала!“ — завърши той цитата. — „Хамлет“, първо действие, пета сцена. Познавах Уил Шекспир, разбира се. От него можеше да излезе алхимик с необикновен талант... но после попадна в лапите на Дий. Бедният Уил; знаете ли, че той създаде героя Просперо от „Бурята“ по подобие на Дий?

— Аз никога не съм харесвала Шекспир — промърмори Скати. — Той смърдеше.

— Познавал си Шекспир? — Джош не можеше да скрие изненадата в гласа си.

— Беше мой ученик за кратко, за съвсем кратко — обясни Фламел. — Живял съм дълго и съм имал много ученици. Някои от тях историята прослави, но повечето бяха забравени. Срещал съм много човеци и нечовеци, смъртни и безсмъртни. Такива като Скатах — завърши Фламел.

— Има ли и други като теб... други от Древната раса? — попита Софи червенокосото момиче.

— Повече, отколкото си мислиш, макар че се старая да не общувам с тях — каза Скати неловко. — Сред Древните има такива, които не желаят да приемат, че нашето време е отминало, че сегашната епоха принадлежи на човечите. Те искат да върнат старите дни и вярват, че тяхната марионетка Дий и други като него са в състояние да го сторят. Наричат ги Тъмните древни.

— Не знам дали някой от вас е забелязал — намеси се внезапно Джош, — но не ви ли се струва, че се събират твърде много птици?

Софи се обърна да погледне през предното стъкло, докато Фламел и Скати надникнаха през задното.

Гредите, пилоните, подпорите, въжетата и кабелите на моста Голдън Гейт бавно се покриваха с птици. Бяха хиляди, предимно косове и врани. Бяха накацали по всички възможни повърхности и с всеки следващ миг пристигаха още.

— Идват от Алкатраз — рече Джош, като наклони глава, за да погледне отвъд развълнуваните води към острова.

Над Алкатраз се бе събрал тъмен облак. Издигаше се на талази от изоставения затвор и се виеше във въздуха като дим, само че този дим не се разсейваше; движеше се и кръжеше в плътна маса.

— Птици. — Джош преглътна с усилие. — Сигурно са хиляди.

— Десетки хиляди — поправи го Софи. Тя се обърна да погледне към Фламел. — Какви са те?

— Чедата на Мориган — каза той загадъчно.

— Проблем — добави Скати. — Голям проблем.

После, сякаш подчинявайки се на една команда, огромното ято птици се отдалечи от острова и се понесе през залива право към моста.

Джош натисна бутона на прозореца си и потъмненото стъкло се спусна с жужене. Шумът от птиците вече се чуваше — остро грачене, което звучеше като писклив смях. Движението на колите се забави, някои хора даже спираха, за да излязат и да направят снимки с дигитални фотоапарати и мобилни телефони.

Никола Фламел се приведе напред и сложи лявата си ръка върху рамото на Джош.

— Трябва да караш — каза той сериозно. — Не спирай... каквото и да се случи, дори и да блъснеш нещо. Просто карай. Колкото можеш по-бързо. Изведи ни от този мост.

Имаше нещо в неестествено овладения глас на Фламел, което уплаши Софи повече, отколкото ако беше изкрещял. Тя хвърли поглед към Скати, но младата жена тършуваше в раницата си. Извади оттам къс лък и наръч стрели и ги постави на седалката до себе си.

— Затвори си прозореца, Джош — каза тя спокойно. — Не искаме нещо да влезе вътре.

— Загазили сме, нали? — прошепна Софи, гледайки към алхимика.

— Само ако враните ни настигнат — отвърна Фламел с напрегната усмивка. — Може ли да използвам телефона ти?

Софи извади мобилния телефон от джоба си и го отвори.

— Някаква магия ли ще правиш? — попита тя с надежда.

— Не, ще се обаждам. Да се надяваме, че няма да ми отговори телефонен секретар.

---

[1] Келтска дума за змия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Порталът се отвори и черната лимузина на Дий сви към подземния паркинг. Шофьорът-голем с вещина промуши колата между решетките. Пернел Фламел залитна настрани и се блъсна във влажния голем отдясно. Тялото му изджвака от удара и наоколо полетяха пръски зловонна кал.

Доктор Джон Дий, който седеше отсреща, направи гримаса на отвращение и се дръпна колкото можеше по-надалеч от създаването. Той говореше разпалено по телефона на език, който не се използваше на земята повече от три хиляди години.

Капка от калта на голема падна върху дясната ръка на Пернел. Лепкавата течност се стече по кожата й... и изтри завъртяния символ, който Дий беше нарисувал там.

Обвързващата магия беше отчасти развалена. Пернел Фламел наклони леко глава. Това беше нейният шанс. За да направлява добре силите на аурата си, се нуждаеше и от двете си ръце, а за нещастие възпиращата магия, която Дий беше изрисувал на челото й, й пречеше да говори.

И въпреки това...

Пернел Деламер винаги се бе интересувала от магия, дори още преди да срещне бедния книжар, който по-късно стана нейн съпруг. Тя беше седмата дъщеря на седма дъщеря и в малкото селце Кемпер в северозападния край на Франция, където беше отраснала, я смятаха за необикновена жена. Нейният допир можеше да лекува не само хора, а и животни; освен това тя можеше да говори с призраците на мъртвите и понякога да вижда събития от бъдещето. Но тъй като растеше във време, когато към такива умения се отнасяха със силно подозрение, се беше научила да не показва способностите си. Когато се премести в Париж, видя как гадателките, работещи на пазара, зад който се намираше великата катедрала „Нотр Дам“, припечелват лесни и добри пари. Приемайки името Шат Ноар — Черната котка — заради гарвановочерната си коса, тя се настани в една малка палатка близо до катедралата. За няколко седмици си спечели репутацията на наистина талантива гадателка. Клиентелата й се промени: при нея започнаха да идват не само продавачи и занаятчии, а и някои богати търговци и дори благородници.

Близо до мястото, където бе разположила малката си палатка, седяха писарите — хора, които си изкарваха прехраната с писане на писма за тези, които не можеха нито да четат, нито да пишат. Някои от тях — като слабия тъмнокос мъж с поразително светли очи — понякога продаваха и книги на масичките си. Още щом зърна за първи път този човек, Пернел Деламер разбра, че ще се омъжи за него и ще живеят дълго и щастливо заедно. Но дори не предполагаше колко дълго.

Ожениха се само шест месеца след първата си среща. Досега бяха прекарвали заедно повече от шестстотин години.

Както повечето образовани мъже по онова време, Никола Фламел беше запленил от алхимията — комбинация от наука и магия. Интересът му бе пробуден от това, че понякога предлагаше за продажба алхимически книги и таблици или му възлагаша да преписва някои по-редки трудове. За разлика от много други жени тогава, Пернел можеше да чете и знаеше няколко езика — нейният гръцки беше по-добър от този на съпруга й — и той често я молеше

да му прочете нещо. Пернел бързо опозна древните магически системи и започна да се упражнява по малко, развивайки уменията си, като се съсредоточаваше върху направляването и фокусирането на енергията на своята аура.

По времето, когато Сборника попадна в ръцете им, Пернел вече беше магьосница, макар че не й достигаше търпение за алхимическата математика и изчисления. Все пак Пернел бе тази, която разбра, че книгата, написана на странен, постоянно променящ се език, не е просто история на един несъществуващ свят, а набор от знания, наука, магии и заклинания. Една студена зимна вечер тя се взираше в страниците, гледайки как думите пълзят по тях. Когато в един момент буквите се измениха и прегрупираха и тя зърна за кратко основната рецепта за философския камък, моментално осъзна, че тук се крие тайната на вечния живот.

Двамата прекараха следващите двадесет години, пътувайки из всички европейски страни — ходиха на изток, в земите на русите, на юг в Северна Африка, и дори в Арабия, — опитвайки се да разшифроват и преведат необикновения ръкопис. Установиха връзки с магьосници и чародеи от много държави и изучаваха различни видове магия. Никола само бегло се интересуваше от магия; повече го вълнуваше изкуството на алхимията. В Сборника и други подобни книги се намекваше, че съществуват много прецизни рецепти за създаване на злато от камък и на диаманти от въглен. Пернел пък, от своя страна, учеше всичко, свързано с магьосническото изкуство. Но вече беше минало дълго време, откакто бе прилагала тези умения сериозно.

Сега, затворена в лимузината, тя си припомни един номер, който беше научила от една старара — вещица — в планините на Сицилия. Той бе предназначен за справяне с бронирани рицари, но с малка промяна...

Пернел затвори очи и се съсредоточи. Започна да търка с кутрето си в кръг седалката. Дий беше погълнат от телефонния разговор и не видя мъничката леденобяла искрица, която прескочи от върха на пръста ѝ към фината кожа. Искрата премина през кожата и се стрелна по пружините отдолу. От тях с прашене и съскане прескочи в металното шаси на колата. Мушна се в двигателя, изжука над цилиндрите, обиколи колелата, като пропукваше. Един от тасовете се откачи и отлетя встрани, а после внезапно цялата електрическа система на колата пощуря. Прозорците започнаха да се отварят и затварят сами, люкът на покрива се отвори с бръмчене, а после се затръшна рязко; чистачките застъргаха по сухото предно стъкло, а после заблъскаха толкова бързо, че се счушиха; клаксонът започна да тръби и издава безразборни звуци. Лампичките в купето запремигнаха. Малкият телевизор се включи и лудешки запревърта каналите.

Въздухът имаше вкус на метал. Нишки статично електричество танцуваха из купето на колата. Дий захвърли телефона и стисна с другата си ръка внезапно изтръпналите си пръсти. Телефонът се удари в застлания с килим под и се пръсна на късчета разтопена пластмаса и горещ метал.

— Ти... — понечи Дий да каже нещо на Пернел, но тогава колата спря рязко и остана на място. От двигателя лумнаха пламъци, изпълвайки купето с отровни пари. Дий се опита да отвори вратата, но електрическите ключалки се бяха задействали. С яростен рев той сви ръката си в юмрук и позволи на гнева в него да изкипи. Вонята на дим, горяща пластмаса и топяща се гума внезапно беше погълната от силния мирис на сяра. Ръката му се превърна в златиста метална ръкавица. Дий удари вратата и я разби, като направо я

откъсна от пантите ѝ, и изскочи навън, върху циментовия под.

Стоеше в подземния паркинг на „Енох Ентърпрайзис“, огромната развлекателна компания в Сан Франциско, която той притежаваше и управляваше. Отстъпи назад, докато пламъците поглъщаха неговата поръчкова лимузина за сто и петдесет хиляди долара. Силната топлина стопи предницата на колата и я превърна в безформена маса метал, докато предното стъкло се разтичаше като восък. Шофьорът-голем все още стоеше неподвижен зад волана, а топлината изпичаше кожата му и я правеше твърда като желязо.

После се включи противопожарната система и от пръскачите на тавана върху огъня се заизлива леденостудена вода.

Пернел!

Прогизнал до кости, превит и кашлящ, Дий избърса сълзите от очите си, изправи се и с един жест потуши пламъците. Призова лек бриз, който да разнесе дима, а после надникна в почернялото купе на колата, като се боеше от онова, което ще види.

От двата голема, които стояха от двете страни на Пернел, беше останала само пепел. Но от жената нямаше и следа, освен една дупка в отсрещната врата, която изглеждаше като изсечена с брадва.

Дий се свлече на земята с гръб към съсипаната кола и заблъска с ръце по мръсната смес от кал, автомобилно масло, стопена пластмаса и изгоряла гума. Не успя да се сдобие с целия Сборник, а сега и Пернел избяга. Нима можеше този ден да стане още по-лош?

Прозвучаха стъпки.

С въгълчето на околото си доктор Джон Дий видя чифт черни ботуши със заострени върхове и тънки високи токчета. И тогава разбра отговора на въпроса си. Денят скоро щеше да стане по-лош. Много по-лош. Насили се да се усмихне, изправи се сковано на крака и се обърна с лице към една от малкото Тъмни древни, които наистина го ужасяваха.

— Мориган.

Древните ирландци я бяха наричали Богинята-врана и във всички келтски кралства тя бе почитана като богиня на смъртта и разрушението. Някога те бяха три сестри: Бав, Маша и Мориган, но другите бяха изчезнали — Дий имаше собствени подозрения по въпроса какво се е случило с тях — и сега Мориган властваше еднолично.

Тя се извисяваше над Дий — той беше нисък, дори в сравнение с хората — и бе облечена от главата до петите в черни кожени дрехи. Късият ѝ жакет беше покрит с лъскави сребърни капси, които му придаваха вид на средновековен нагръдник, а по пръстите на кожените ѝ ръкавици имаше правоъгълни сребърни плочки. Върховете на пръстите бяха отрязани, така че дългите, заострени черни нокти на Мориган се показваха навън. Около кръста си тя носеше голям кожен колан, покрит с малки, кръгли щитове. От раменете ѝ се спускаше наметало, направено изцяло от гарванови пера, което се влачеше по земята зад нея, а качулката му бе спусната над лицето ѝ.

В сянката на качулката лицето на Мориган изглеждаше още по-бледо от обичайно. Очите ѝ бяха черни като въглен, без никакво бяло; дори устните ѝ бяха черни. Върховете на дългите ѝ предни зъби се виждаха едва-едва над долната ѝ устна.

— Това е твое, струва ми се. — Гласът на Мориган беше дрезгав шепот, накъсан и хриплив като птиче грачене.

Пернел Фламел излезе напред, стъпвайки бавно и внимателно. Два огромни гарвана бяха кацнали на раменете ѝ и държаха острите си клюнове опасно близо до очите ѝ. Тя едва бе успяла да се измъкне от горящата кола, крайно омаломощена от използваната магия, когато птиците я бяха нападнали.

— Дай да го видя — заповяда нетърпеливо Мorigан.

Дий бръкна под сакото си и извади обкования с метал Сборник. За негова изненада Богинята-врана не посегна към него.

— Отвори го — каза тя.

Озадачен, Дий вдигна книгата пред Мorigан и заотгръща страниците, отнасяйки се към древния предмет с явна почит.

— „Книгата на Авраам Мага“ — прошепна тя, като се приведе напред, но не докосна книгата. — Разгърни я.

Дий с неохота разгърна страниците. Когато Мorigан видя повредените страници, тя изсъска с отвращение.

— Кошунство. Тази книга е оцеляла десет хиляди години, без да бъде повредена.

— Момчето ги откъсна — обясни Дий, затваряйки внимателно Сборника.

— Ще се погрижа да страда за това. — Богинята-врана притвори очи и наклони главата си на една страна, като че ли се вслушваше. После черните ѝ очи блеснаха и устните ѝ се разтеглиха в непривична усмивка, оголвайки останалите ѝ заострени зъби. — И той ще страда скоро; моите чеда вече ги застигат. Всичките ще страдат — обеща тя.

ГЛАВА 12

Джош забеляза пролука между две коли — фолксваген брѐмбар и лексус. Натисна здраво педала и тежката кола се стрелна напред. Но пролуката не беше достатъчно широка. Решетката на джипа му удари страничните огледала на другите две коли и ги счупи.

— Опааа... — Джош моментално свали крак от газта.

— Продължавай да караш — заповяда твърдо Фламел. Държеше телефона на Софи и говореше забързано на гърлен, груб език, който не приличаше на нищо, което близнаците бяха чували до този момент.

Като умишлено избягваше да погледне в огледалото за обратно виждане, Джош подкара джипа с рев по моста, без да обръща внимание на клаксоните и виковете зад себе си. Стрелна се по външната лента, после се вмъкна в средната, а след малко се върна отново. Софи се държеше за таблото и наблюдаваше полузажумяла от страх. Видя как джипът отнесе още едно странично огледало; то излетя, въртейки се като на забавен каданс, удари се в покрива на джипа и остави дълга драскотина в черната боя.

— И през ум да не ти минава — прошепна тя, когато един малък италиански спортен кабриолет тръгна към същата пролука между колите, в която се бе прицелил и Джош. Шофьорът — възрастен мъж с много златни ланци около врата — натисна газта и се устреми към пролуката. Не успя.

Тежкият джип закачи малката кола, като само я чукна по бронята. Спортната кола беше отхвърлена настрани и се завъртя на 360 градуса върху претъпкания мост, при което удари четири други коли. Джош се шмугна в пролуката.

Фламел се обърна в седалката и погледна през задното стъкло към хаоса, който бяха оставили подире си.

— Стори ми се, каза, че можеш да шофираш — промърмори той.

— Мога — каза Джош, изненадан, че гласът му звучи толкова спокойно и уравновесено. — Но не съм казвал, че съм много добър шофьор. Мислиш ли, че някой е видял регистрационните ни номера? — попита той. Това изобщо не приличаше на компютърна игра! Дланите му бяха влажни и хлъзгави, а по лицето му се стичаха едри капки пот. Един мускул на левия му крак потръпваше от усилието да държи педала на газта натиснат здраво до пода.

— Струва ми се, че те си имат други грижи — прошепна Софи.

Враните се бяха спуснали върху моста Голдън Гейт. Бяха хиляди. Идеха на черна вълна, с грачене, крясъци и плясък на криле. Закръжиха над колите, пикираха ниско, а някои дори кацаха по покривите и кълвяха метала и стъклото. По цялата дължина на моста колите започнаха да се блъскат.

— Загубили са концентрация — рече Скатах, наблюдавайки поведението на птиците. — Търсят ни, но са забравили описанието ни. Имат толкова малки мозъчета — добави тя презрително.

— Нещо е отвлякло вниманието на тъмната им господарка — каза Фламел. — Пернел — добави той радостно. — Чудя се какво ли е направила. Нещо драматично, без съмнение. Винаги е имала театрален усет.

Но още докато говореше, птиците се издигнаха отново във въздуха, а после като една обърнаха черните си очи по посока на бягащия черен джип.

Този път техният грак прозвуча като победоносен вик.

— Те се връщат — каза Софи бързо и задъхано. Усети как сърцето ѝ блъска силно в гърдите. Погледна към Фламел и Девата-воин за подкрепа, но мрачните им изражения никак не я успокоиха.

Скатах я погледна и каза:

— Сега вече загазихме.

Огромна, черна, перната маса се устреми подир джипа.

Движението на моста беше спряло. Хората седяха в колите си, вцепенени от ужас, докато птиците прелитаха над покривите им, противни и носещи смрад. Джипът беше единствената движеща се кола. Джош беше натиснал педала плътно до пода и стрелката на скоростомера клонеше към 130 км/ч. Той свикваше все повече с уредите и поне от минута не беше блъснал нищо. Краят на моста вече се виждаше. Джош се усмихна. Щяха да успеят.

Но огромна врана кацна върху предния капак.

Софи изпищя и Джош завъртя рязко волана, опитвайки се да събори злокобното създание, но то се държеше здраво с нокти в изпъкналите ръбове на капака. Враната изви главата си на една страна, като изглежда първо Джош, а после и Софи, след което с два къси подскока се озова до предното стъкло и се втренчи настоятелно вътре с блестящите си черни очи.

Клъвна стъклото... и върху него се появи малка звездовидна дупчица.

— Тя не би трябвало да е способна на това — каза Джош, като се мъчеше да следи пътя.

Враната клъвна пак и се появи още една дупчица. Чу се тупване, последвано от второ и трето, и още три врани се приземиха върху покрива на колата. Металният покрив зазвънтя, когато птиците започнаха да го кълват.

— Мразя враните — въздъхна Скатах. Зарови из чантата си и извади нунчаку — дълги по тридесет сантиметра дървени пръчки, покрити с резба, които бяха свързани помежду си с десетсантиметрова верига. Тя потупа с пръчките по дланта си. — Жалко, че нямаме люк на покрива — рече Девата-воин. — Щях да изляза навън и да ги пообработя малко с това.

Фламел посочи към един лъч слънчева светлина, който влизаше през дупчица в покрива.

— Скоро може и да имаме. Освен това — добави той, — тези не са обикновени врани. Трите на покрива и тази на капака са зловрани, любимките на Мориган.

Огромната птица на капака клъвна отново предното стъкло и този път човката ѝ успя да го пробие.

— Не съм сигурна какво мога да направя... — започна Скатах, но тогава Софи се наведе и натисна бутона за чистачките. Тежките чистачки се раздвижиха... и просто пометоха птицата сред облак от пера и пронизителен грак на изненада. Червенокосата Дева-воин се усмихна. — Е, и така става, разбира се.

Вече и останалите птици бяха застигнали джипа. Те покриха колата като голямо одеяло. Десетки, стотици се струпаха върху покрива, капака, вратите, вкопчвайки се във всяка възможна пролука. Ако някоя се изпуснеше, дузина други се сборичкваха за мястото ѝ. Шумът в колата беше невероятен, докато хилядите птици кълвяха метала, стъклата, вратите. Измъкнаха гумените уплътнения на прозорците и разкъсаха на парчета резервната гума отзад.

Върху капака имаше толкова много птици, че Джош не виждаше накъде кара. Отпусна крака си от газта и колата започна да забавя.

— Карай! — извика Фламел. — Ако спреш, наистина сме загубени.

— Но аз не виждам!

Фламел се наведе напред през седалките и протегна дясната си ръка. Софи забеляза малката кръгла татуировка от вътрешната страна на китката му. В кръга имаше кръст, който излизаше от очертанията му. Само за миг татуировката засия... а после алхимикът щракна с пръсти. Мъничко кълбо съскаш, пращящ пламък изникна от върховете на пръстите му.

— Затворете очи — нареди той. И веднага насочи топката към стъклото.

Дори през затворените си клепачи близнаците видяха ослепителната светлина, която озари вътрешността на колата.

— А сега карай — заповяда Никола Фламел.

Когато близнаците отвориха очи, повечето врани бяха изчезнали от капака, а малкото останали изглеждаха зашеметени и объркани.

— Това няма да ги задържи дълго — рече Скати. Вдигна поглед, когато една остра човка проби дупка в металния покрив. Тя замахна светкавично с нунчакуто. Беше хванала едната пръчка в ръката си, а другата, прикрепена към късата верига, се стрелна и уцели с размазваща сила забитата в покрива човка. Чу се стреснат грак и човката изчезна, леко огъната.

Софи понечи да погледне в страничното огледало. То се люшкаше от страни, държейки се само на парченце метал и няколко жици. Видя още птици — хиляди, — които се приближаваха, за да заместят онези, които бяха пометени, и разбра, че няма да се измъкнат. Птиците бяха прекалено много.

— Слушайте — каза изведнъж Никола Фламел.

— Не чувам нищо — рече мрачно Джош.

Изведнъж Софи дочу звука. И усети как косъмчетата на ръцете ѝ настръхват. Нисък и самотен, шумът беше все още едва доловим. Беше като бриз, в един миг звучеше тихо и нежно, а в следващия по-силно и едва ли не ядосано. В колата лъхна странен мирис.

— Каква е тази миризма? — попита Джош.

— Прилича на ароматни потокали — рече Софи, вдъхвайки дълбоко.

— Нарове — каза Фламел.

А после се появи вятърът.

Той се понесе с вой над залива, топъл и екзотичен, понесъл аромата на кардамон и розова вода, на лимон и на пелин, после се втурна по дължината на моста и помете птиците от подпорите и колите, завъртя ги във въздуха. Накрая вятърът достигна до джипа. Птиците бяха изчезнали, а купето се изпълни с мирис на пустиня, сух въздух и топъл пясък.

Софи натисна бутона и наклъпаното стъкло се спусна. Тя подаде глава навън, вдишвайки богатия на аромати въздух.

Огромното ято бе отнесено от вятъра високо в небето. Една птица се опита да се измъкне — голяма зловрана, както се стори на Софи, — но бързо беше уловена от струята на топлия вятър и върната обратно в ятото. Отдолу гъмжилото от птици приличаше на мръсен облак... а после облакът се разсея, птиците се пръснаха, оставяйки небето отново чисто и синьо.

Софи погледна назад по моста. Голдън Гейт беше абсолютно непроходим; навсякъде имаше катастрофирани коли, които задръстваха платната... и разбира се, успешно блокираха пътя на всеки, който би решил да ги преследва, осъзна тя. Всяко возило беше нацвъкано с бели птичи курешки. Тя погледна към брат си и се стресна, като забеляза кръв върху долната му

устна. Измъкна от джоба си хартиена кърпичка.

— Ти си ранен! — рече тя припряно, навлажни края на кърпичката и посегна да изтрие лицето на брат си.

Джош отблъсна ръката ѝ.

— Стига. Това е отвратително. — Той докосна устната си с пръст. — Сигурно съм се прехапал. Дори не съм усетил. — Взе кърпичката от сестра си и изтри брадичката си. — Нищо работа. — После се усмихна. — Видя ли мръсотията, която птиците оставиха там отзад. — Софи кимна. Той направи отвратена физиономия. — Е, това вече ще смърди!

Софи се облегна в седалката, успокоена, че брат ѝ е добре. Наистина се уплаши, когато видя кръвта. После една мисъл внезапно я порази и тя се обърна към Фламел.

— Ти ли призова вятъра?

Той се усмихна и поклати глава.

— Не, аз нямам власт над стихииите. Това умение притежават само Древните и много малко хора.

Софи погледна към Скати, но Девата-воин поклати глава.

— Това е отвъд моите твърде ограничени способности.

— Но вие все пак призовахте вятъра, нали? — настоя Софи.

Фламел върна на Софи телефона ѝ.

— Просто се обадох да го поръчам — каза той и се усмихна.

ГЛАВА 13

— Завий тук — посочи Никола Фламел.

Джош отпусна педала на газта, завъртя волана и очуканият джип пое по тесен път, който едва успяваше да побере колата. Последните тридесет минути бяха карали на север от Сан Франциско, слушайки истеричните радиорепортажи, в които редица експерти даваха мнението си за птичата атака на моста. Най-често обясняваха поведението на птиците с глобалното затопляне: твърдяха, че слънчевата радиация била нарушила естествената им навигационна система.

Фламел ги насочи на север към Мил Вали^[1] и връх Тамалпайс, но бързо напуснаха магистралата и се придържаха към тесни двулентови пътища. Движението оредя и имаше дълги интервали, през които те бяха единствената кола на пътя. Най-сетне, на един тесен път, който толкова криволичеше, че предизвикваше гадене, той накара Джош да кара много бавно. Свали прозореца си и започна да се взира в гъстата гора, която стигаше досами шосето. Всъщност те дори подминаха тесния път, без Фламел да го забележи.

— Спри. Върни се. Завий тук.

Джош погледна към сестра си, когато колата навлезе в неравния коловоз. Ръцете ѝ бяха прибрани в скута, но той забеляза, че кокалчетата ѝ са побелели от напрежение. Ноктите ѝ, които само допреди час бяха идеално оформени, сега бяха груби и нагризани, сигурен признак за стреса ѝ. Той се пресегна и хвана ръката ѝ; тя отвърна със силно стискане. Както винаги те нямаха нужда от думи. Поради честите отсъствия на родителите им Софи и Джош от съвсем ранна възраст бяха се научили да разчитат изцяло и единствено на самите себе си. Докато се местеха от училище в училище, от квартал в квартал, често им беше трудно да създават и поддържат приятелства, но знаеха, че каквото и да се случи, винаги ще имат до себе си другия.

От двете страни на обраслия път дърветата се издигаха високо към небето, а храсталаците под тях бяха изненадващо гъсти. Диви къпини и трънаци драстично колат, прещип и парещи коприва, преплетени с отровен бръшлян, завършваха непроходимия плет.

— Никога не съм виждала подобно нещо — промърмори Софи. — Просто не е естествено. — А после млъкна, внезапно осъзнала какво е изрекла. Завъртя се в седалката да погледне към Фламел. — Не е естествено, нали?

Той поклати глава. Бе започнал да изглежда стар и уморен. Под очите му имаше тъмни кръгове, а бръчките на челото и покрай устата му изглеждаха по-дълбоки.

— Добре дошли в нашия свят — прошепна той.

— Нещо се движи в храстите — обяви Джош на висок глас. — Нещо голямо... ама наистина голямо. — След всичко, което бе виждал и преживял днес, въображението му започваше да се развихря. — Движи се успоредно на колата.

— Докато сме на пътя, всичко ще е наред — каза спокойно Фламел.

Софи се втренчи в тъмния горски храсталак. В първия момент не видя нищо, но после осъзна, че онова, което отначало бе сметнала за сенчесто

петно, всъщност е живо създание. То се движеше и светлината, проникваща през листата, шареше по козината му. Зърна плосък нос, зурла и големи, извити глиги.

— Това е свиня... глиган — поправи се тя. А после забеляза още три, движещи се от дясната страна на колата.

— И от моята страна има — каза Джош. Четири тромави животни се движеха през храстите отляво. Той хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. — А също и зад нас.

Софи, Скати и Никола се обърнаха в седалките, за да погледнат през задното стъкло към двата огромни глигана, които се бяха измъкнали от шубрака и подтичваха по пътя зад тях. Софи внезапно осъзна колко големи са съществата — бяха колкото попита. Имаха едри мускули, а глигите, стърчащи от долните им челюсти, бяха огромни — в основата си дебели колкото китката ѝ, с върхове остри като игли.

— Не знаех, че в Америка има глигани — рече Джош, — и определено не в Мил Вали, Калифорния.

— Из цяла Америка има диви глигани и свине — отвърна разсеяно Фламел. — Били са пренесени от испанците през шестнадесети век.

Джош смени предавката, отпусна газта и остави колата да напредва пълзешком. Пътят се оказа задънен. Преградата от храсти, тръни и дървета тук го пресичаше.

— Край на пътя — обяви той, спря колата и дръпна ръчната спирачка. Огледа се. Глиганите също бяха спрели — стояха от всяка страна по четири и ги гледаха. В огледалото се виждаше, че и двата по-големи глигана също са спрели. Бяха обградени. „А сега какво — зачуди се той, — сега какво?“ Погледна към сестра си и разбра, че и тя си мисли същото. Никола Фламел се наведе между седалките и погледна преградата.

— Смятам, че е тук, за да обезкуражава вироглавците, които са стигнали до това място. А ако човек е изключително глупав, може да се изкуши да излезе от колата си.

— Но ние не сме нито вироглави, нито глупави — тросна се Скати. — Така че какво ще правим? — Тя кимна към глиганите. — Не съм виждала тази порода от векове. Приличат на галски бойни глигани и ако наистина са такива, е практически невъзможно да бъдат убити. Вероятно на всеки един, който виждаме, има поне още три в сенките, и то без да броим тези, които ги управляват.

— Тези не са галски; специално тази порода няма нужда от контрол — каза меко Фламел с лек френски акцент. — Погледни глигите им.

Софи, Джош и Скати се обърнаха да погледнат глигите на огромните създания, стоящи на пътя зад тях.

— По тях има нещо гравирано — рече Софи, примижавайки на късната следобедна светлина. — Кръгове.

— Спирали — каза Скати леко учудена. Тя погледна към Фламел. — Те са Торк Алта^[2], нали?

— Такива са — каза Фламел. — Глигани-превръщенци.

— Като казваш превръщенци — попита Джош, — имаш предвид нещо като върколаци ли?

Скати поклати глава нетърпеливо.

— Не, не като върколаци...

— Какво облекчение — каза Джош, — защото за секунда си помислих, че говорите за хора, които се превръщат във вълци.

— Върколаците са Торк Мадра^[3] — продължи Скати, сякаш не го е чула. — Те са съвсем различен клан.

Софи се втренчи в най-близкия глиган. Стори ѝ се, че смътно различава в свинските му черти формите на човешко лице. Очите му — хладни, много яркосини и стряскащо интелигентни — срещнаха нейните.

Джош се обърна отново към волана и го стисна здраво.

— Глигани-превръщеници... естествено, че са различни от върколаците. Съвсем различен клан са — измънка той. — Колко съм глупав.

— Какво ще правим? — попита Софи.

— Ще продължим — каза Никола Фламел.

Джош посочи към преградата.

— Ами това?

— Просто карай — нареди алхимикът.

— Но... — опита се да възрази Джош.

— Имате ли ми доверие? — попита Фламел за втори път този ден.

Близнаците се спогледаха, после погледнаха отново Фламел и кимнаха едновременно.

— Тогава карай — каза той меко.

Джош включи на скорост тежкия джип и освободи ръчната спирачка. Колата запълзя напред. Предната броня докосна непреодолимата наглед преграда от храсти... и в следващия момент сякаш храстите погълнаха предницата на колата.

Джипът навлезе сред храстите и дърветата. За миг стана тъмно и мразовито и във въздуха се разнесе лек горчиво-сладък аромат като на изгоряла захар... а после пътят се появи отново, завиващ надясно.

— Как... — започна изумено Джош.

— Това беше илюзия — обясни Фламел. — Нищо повече. Пречупена светлина, отразяваща образите на дървета и храсти в завеса от водна пара, в която всяка капчица действа като огледало. И съвсем малко магия — допълни той. Посочи напред с изящен жест. — Все още сме в Северна Америка, но сега навлязохме във владението на една от най-старите и най-велики представителки на Древната раса. Тук ще сме в безопасност за известно време.

Скати издаде неприличен звук.

— О, тя е стара, няма съмнение, но за *велика* не съм толкова сигурна.

— Скатах, искам да се държиш прилично — каза Фламел, обръщайки се към младата на вид, но всъщност много древна жена, седяща до него.

— Аз не я харесвам. И не ѝ вярвам.

— Трябва да загърбите старите си вражди.

— Тя се опита да ме убие, Никола — възрази Скати. — Изостави ме в Подземния свят. Отне ми векове да намеря пътя навън.

— Това е било преди малко повече от хиляда и петстотин години, ако си спомням добре митологията — напомни ѝ Фламел.

— Имам добра памет — промърмори Скати; в този миг приличаше на нацупено детенце.

— За кого говорите? — попита Софи, а Джош натисна спирачките и закова намясто тежката кола.

— Да не би случайно да е за една висока чернокожа жена? — попита той.

Софи се обърна да погледне през напуканото предно стъкло, а Фламел и Скати се наведоха напред.

— Това е тя — навъси се Скати.

Фигурата стоеше на пътя точно пред колата. Висока и плещеста, жената изглеждаше като изсечена от солиден абаносовочерен каменен блок. Фина бяла коса покриваше главата ѝ като плътно прилепнала шапчица, а чертите на лицето ѝ бяха остри и ъгловати: високи скули, прав, заострен нос, остра брадичка, толкова тънки устни, че сякаш липсваха. Зениците ѝ бяха с цвят на масло. Носеше дълга, проста на вид рокля, изработена от блестяща материя, която се полюшваше от вятър, който като че ли не докосваше нищо друго около нея. При това движение по дължината ѝ проблясваха всички цветове на дъгата, също както в петролно петно на водната повърхност. Жената не носеше никакви украшения, макар че Софи забеляза, че всеки от късите ѝ, равно изрязани, нокти беше боядисан в различен цвят.

— Не изглежда и ден по-стара от десет хиляди години — промърмори Скати.

— Бъди любезна — напомни ѝ Фламел.

— Коя е тя? — попита пак Софи, гледайки втренчено жената. Макар че изглеждаше като човек, в нея имаше нещо различно, нещо от друг свят. Стоеше напълно неподвижно с надменно вирнатата глава.

— Това — каза Никола Фламел с нотка на искрено благоговение в гласа си — е Древната, известна като Хеката^[4]. — Той произнесе името бавно: — Хе-ка-та.

— Триликата богиня — добави кисело Скати.

---

[1] Град на 6–7 километра северно от Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[2] На ирландски означава диво прасе или глиган. — Б.пр. ↑

[3] На ирландски означава диво куче, тоест вълк. — Б.пр. ↑

[4] В гръцката митология — богиня на мрака, сънищата и магиите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

— Останете в колата — нареди Фламел, после отвори вратата и излезе навън, върху ниско окосената трева.

Скати скръсти ръце на гърдите си и впери поглед през напуканото предно стъкло.

— Мен ме устройва.

Фламел пренебрегна язвителната ѝ забележка и тръшна вратата, преди тя да успее да каже още нещо. Пое си дълбоко дъх и се помъчи да се овладее, докато вървеше към високата елегантна жена, заобиколена от високите голи стволове на секвоите.

Храстите прошумоляха и един от огромните Торк Алта се появи точно пред алхимика — голямата му глава беше на нивото на гърдите му. Фламел спря, поклони се на създаването и го поздрави на език, който не бе пригоден за човешка уста. Изведнъж се оказа наобиколен от глигани — десет на брой, с блестящи и интелигентни очи. Твърдата червена четина по гърбовете и плешките им лъщеше на късното следобедно слънце, а от гравиранияте им глиги се стичаше слюнка.

Фламел се поклони на всички подред.

— Не мислех, че в Америките е останал някой от клана на Торк Алта — каза той, без да се обръща конкретно към никого, като отново премина на английски.

Хеката се усмихна, което представляваше съвсем леко помръдване на устните ѝ.

— Ах, Никола, ти най-добре от всички би трябвало да знаеш, че когато ние си отидем, когато Древната раса престане да съществува, когато дори човешките изчезнат от тази земя, тогава клановите на Алта ще я завладеят наново. Помни, този свят поначало принадлежеше на клановите на превръщенците. — Хеката говореше с плътен, почти мъжки глас, с едва доловим акцент, в който се съдържаха всички съскащи звуци на гръцкия и звучни съгласни на персийския.

Никола се поклони пак.

— Разбирам, че клановите са силни в Европа — особено Торк Мадра, — и чувам, че Торк Тигар^[1] отново са се заселили в Индия, а два нови клана Торк Лион^[2] в Африка. Всичко това благодарение на теб.

Хеката се усмихна. Зъбите ѝ бяха малки и подредени.

— Клановите още ме почитат като богиня. Правя каквото мога за тях. — Невидимият, недоловим вятър отново раздвижи робата около тялото ѝ, при което по нея пробягаха зелени и златисти вълни. — Но се съмнявам, че си изминал целия този път, за да си говорим за чедата ми.

— Не. — Фламел хвърли поглед назад към очукания и надраскан джип. Джош и Софи се взираха напрегнато в него, с ококорени от почуда очи, докато Скатах едва се виждаше на задната седалка. Тя беше затворила очи и се преструваше, че спи. Фламел знаеше, че Девата-воин няма нужда от сън. — Искам да ти благодаря за Призрачния вятър, който ни прати.

Сега беше ред на Хеката да се поклони. Дясната ѝ ръка се разтвори и той видя в дланта ѝ мъничък мобилен телефон.

— Много полезни устройства. Спомням си времето, когато поверявахме съобщенията си на ветровете или на обучени птици. Като че ли беше вчера — добави тя. — Радвам се, че хитростта ми успя. За нещастие вие вероятно сте разкрили крайната си цел на Мorigан и Дий. Те ще разберат кой е пратил Призрачния вятър, а и съм сигурна, че моето кътче им е известно.

— Знам това. И моля да ме извиниш, че привлякох вниманието им към теб.

Хеката сви рамене — леко движение, от което надолу по робата ѝ пробяга светлина във всички цветове на дъгата.

— Дий се страхува от мен. Той ще беснее, ще ме заплашва, може дори да опита някои дребни магии и заклинания, но няма да застане лице в лице с мен. Не и ако е сам... нито дори с помощта на Мorigан. Ще има нужда поне от двама Тъмни древни, за да се изправи срещу мен... но дори тогава няма да е уверен в успеха си.

— Но той е коварен. А сега и Сборника е у него.

— Но не целият, така ми каза по телефона.

— Не, не целият. — Никола Фламел измъкна изпод тениската си двете страници и понечи да ги подаде на Хеката, но жената бързо отстъпи. Тя вдигна ръка да закрие очите си и издаде съскащ звук. В миг глиганите обградиха Фламел — устите им бяха зейнали, а огромните смъртоносни глиги го докосваха.

Софи понечи да изпищи, Джош извика, а Скатах за секунди се оказа извън джипа, опънала тетивата на лъка, със стрела, насочена към Хеката.

— Кажим да мируват — извика тя.

Торк Алта дори не погледнах към нея.

Без да бърза, Хеката обърна гръб на Фламел и скръсти ръце, после хвърли поглед през рамо към Скатах.

— Мислиш, че можеш да ме нараниш ли? — изсмя се богинята.

— Върхът на тази стрела е потопен в кръв на титан — изрече тихо Скатах, но гласът ѝ прозвуча ясно в неподвижния въздух. — Един от родителите ти, ако си спомням правилно. И ми се струва, че това е един от малкото останали начини да бъдеш убита.

Близнаците видяха как погледът на Древната стана студен и за миг очите ѝ се превърнаха в златни огледала, отразяващи всичко пред нея.

— Прибери страниците — заповяда Хеката на алхимика.

Фламел веднага пъкна, двете страници под тениската си. Възрастната жена прошепна някаква дума и Торк Алта отстъпиха от него. Изчезнаха в храстите и макар да не ги виждаха, всички знаеха, че са още наоколо. Тогава Хеката се обърна пак към Фламел.

— Те нямаше да те наранят без моя заповед.

— Сигурен съм в това — каза треперливо Фламел. Хвърли поглед надолу към джинсите и ботушите си. Те бяха покрити с белите лиги на Торк Алта, които без съмнение щяха да оставят петна.

— Не вади Сборника или каквато и да било част от него в мое присъствие... нито пък в присъствието на някое друго същество от Древната раса. Ние имаме... непоносимост към него — каза тя, подбирайки внимателно думите.

— На мен не ми влияе — рече Скатах, като отпусна лъка си.

— Ти не си от Първото поколение на Древната раса — напомни ѝ Хеката. — Също като Мorigан, ти си от Следващото поколение. Но аз бях там, когато Авраам Мага положи първите думи на силата в Книгата. Видях го как затваря Магията на първичното сътворение, най-старата от всички магии, между страниците ѝ.

— Извини ме — каза бързо Фламел. — Не знаех.

— Няма откъде да го знаеш. — Хеката се усмихна студено. Тази древна магия е толкова силна, че за повечето от моя народ е непоносимо дори да гледат буквите, с които е изписана. Онези, които са се появили след изначалната Древна раса, макар и да са от нашата кръв — тук тя посочи с ръка към Скатах, — могат да гледат Сборника, но дори те не могат да го докосват. А маймунските потомци — хората — могат. Това беше голямата шега на Авраам. Той се ожени за една от първите човешки жени и мисля, че е искал да си гарантира, че само децата му ще могат да използват Книгата.

— Ние сме маймунските потомци — рече Джош, като неволно шептеше.

— Хората... човешката раса — поправи го Софи, а после замълча, когато Фламел продължи да говори.

— Затова ли Книгата беше поверена на мен за съхранение?

— Ти не си първият човек, който... се грижи за Сборника — каза внимателно Хеката. — Той изобщо не трябваше да бъде създаван — тросна се тя и червени и зелени светлинни вълни пробягаха по робата ѝ. — Аз отстоявах мнението, че всяка негова страница трябва да бъде отделена от другите и хвърлена в най-близкия вулкан, заедно с Авраам.

— И защо не е бил унищожен? — попита Никола.

— Защото Авраам притежаваше дарбата на Прозрението. Можеше да види криволичещите нишки на времето и предрече, че ще дойде ден, когато Сборника и всичкото знание в него ще бъдат нужни.

Скати се отдалечи от джипа и приближи Фламел. Все още държеше лъка до тялото си и забеляза как маслените очи на Хеката я следят внимателно.

— Книгата на Мага винаги е била пазена — обясни Скатах на Фламел.

— Някои от пазителите историята помни като най-великите герои от митовете, докато други са по-малко известни като теб, а неколцина са останали напълно анонимни.

— А щом аз — един човек — съм бил избран да се грижа за този безценен Сборник, тъй като вашата раса не може дори да го погледне, тогава е очевидно, че друг човек трябва да е бил избран да го отнеме от мен — заключи Фламел. — Дий.

Хеката кимна.

— Доктор Джон Дий е опасен враг.

Фламел също кимна. Усещаше допира на хладните сухи страници до кожата си под тениската. Макар че бе съхранявал Сборника в продължение на повече от половин хилядолетие, едва бе докоснал повърхността на неговите тайни. Все още не знаеше кога е създадена. Но често се убеждаваше, че е много по-стара, отколкото някога е подозирал. Когато Книгата попадна за първи път у него през четиринайсети век, той смяташе, че е на петстотин години. По-късно, когато започна проучванията си, реши, че може би е на осемстотин години, после — на хиляда, после — на две хиляди. Преди век, в светлината на новите открития, направени в египетските гробници, той промени мнението си за възрастта на Книгата на пет хиляди години. А сега пред него стоеше Хеката, която бе на десет хиляди години и дори повече, и казваше, че е присъствала, когато загадъчният Авраам Мага я е сътворил. Но

щом Древната раса — боговете от митовите и легендите — не можеха да използват Книгата, нито дори да я поглеждат, тогава какво беше Авраам, нейният създател? От Древната раса ли беше, човек ли, или нещо друго, представител на някоя от множеството други митични раси, бродили по земята...

— Защо си тук? — попита Хеката. — Разбрах, че Сборника е откраднат, веднага щом се отдели от теб, но не мога да ти помогна да си го върнеш.

— Дошъл съм при теб по друга причина — продължи Фламел, като се отдалечи от колата и понижи глас, принуждавайки Хеката да се приведе към него, за да го чуе. — Когато Дий ме нападна, открадна книгата и отвлече Пери, двама човеци ни се притекоха на помощ. Един младеж и сестра му. — Той направи пауза и после добави: — Близнаци.

— Близнаци ли? — повтори тя с глас също толкова равен и безизразен като лицето ѝ.

— Близнаци. Погледни ги и ми кажи какво виждаш.

Очите на Хеката се стрелнаха към колата.

— Момче и момиче, облечени в тениски и дънкови дрехи, каквато е мърлявата мода на сегашната епоха. Това е всичко, което виждам.

— Вгледай се по-внимателно — подкани я отново Фламел и добави: — И си спомни пророчеството.

— Знам пророчеството. Не си позволявай да ми припомняш собствената ми история! — Очите на Хеката лумнаха в различен цвят, после притъмняха и станаха застрашителни. — Човеци ли? Невъзможно. — Тя мина покрай Фламел и се взря във вътрешността на колата, първо към Софи, а после и към Джош.

Близнаците едновременно забелязаха, че зениците на очите ѝ са дълги и тесни като на котка, и че зад тънката линия на устните ѝ зъбите са заострени като малки иглички.

— Сребро и злато — прошепна рязко Хеката, хвърляйки поглед към алхимика. Акцентът ѝ се бе усилил, а малкият ѝ заострен език се стрелкаше по тънките ѝ устни. После се обърна отново към близнаците. — Излезте от колата.

Те погледнаха към Фламел и когато той кимна, и двамата се измъкнаха навън. Софи заобиколи колата, за да застане до брат си.

Хеката протегна ръка първо към Софи, която се поколеба за миг, преди да протегне своята. Богинята хвана лявата ѝ длан и я обърна, после посегна за ръката на Джош. Той я постави в нейната без колебание, с престорено равнодушие, сякаш всеки ден му се случваше да подава ръка на десет хиляди годишна богиня. Усети, че кожата ѝ е изненадващо груба и грапава.

Хеката изрече една-единствена дума на език, по-древен от най-ранната човешка цивилизация.

— Портокали — прошепна Джош, внезапно усетил мириса, а после и вкуса на този плод.

— Не, сладолед е — възрази Софи, — прясно направен ванилов сладолед. — Тя се обърна да погледне към брат си и видя, че той се визира учудено в нея.

Около Софи се бе появило сребристо сияние. Като тънка обвивка току над повърхността на тялото ѝ, която ту се появяваше, ту изчезваше. Когато тя премигна, очите ѝ се превърнаха в гладки огледала.

Сиянието около Джош беше в топъл златист оттенък. Бе съсредоточено предимно около главата и ръцете му и пулсираше в синхрон с биенето на

сърцето му. Ирисите на очите му приличаха на златни монети.

Но въпреки че близнаците виждаха обвилото ги сияние, не се чувстваха по-различно. Само усещаха миризмите във въздуха — на портокал и ванилов сладолед.

Без да каже и дума, Хеката се отдалечи от тях и сиянието веднага помръкна. Тя закрачи обратно към Фламел, улови го за ръката и го отведе далеч по пътеката, така че близнаците и Скати да не могат да ги чуват.

— Имаш ли някаква представа каква беше целта на всичко това? —

обърна се Софи към Девата-воин. В гласа ѝ се долавяше вълнение. — Тя все още усещаше вкуса на ванилов сладолед в устата си и аромата му във въздуха.

— Богинята проверяваше аурите ви — рече Скатах.

— За златното сияние около Джош ли говориш? — попита Софи, поглеждайки към брат си.

— Твоето беше сребърно — каза веднага Джош.

Скатах взе едно плоско камъче от земята и го хвърли в храстите. То удари нещо твърдо, което незабавно се отдалечи тронаво през шубрака.

— Повечето аури са смесица от цветове. Много малко хора имат аури от чисти цветове.

— Като нашите ли? — попита Софи.

— Като вашите — каза навъсено Скати. — Последният човек с чиста сребърна аура, когото познавах, беше жената, която ви е известна като Жана д'Арк.

— Ами златната аура? — обади се Джош.

— Тя е още по-рядка — рече Скати. — Последният човек, който си спомням да е имал такава, беше... — Тя сбърчи вежди, мъчейки се да разбуди спомените. — Момчето-фараон — Тутанкамон.

— Затова ли е бил погребан с толкова много злато?

— Това е една от причините — съгласи се Скатах.

— Не ми казвай, че си познавала Тутанкамон — подкачи я Джош.

— Никога не съм го срещала — рече Скатах, — но обучавах скъпата Жана и се бих редом с нея при Орлеан. Казах ѝ да не отива в Париж — добави тя много тихо, с болка в очите.

— Моята аура е по-рядка от твоята — подразни Джош сестра си, за да разсее мрачното настроение. Погледна към Девата-воин. — Но какво точно означава да имаш аура с чист цвят?

Скатах се обърна към него с безизразно лице.

— Означава, че притежаваш необичайни сили. Всички велики магове и чародеи от миналото, героичните предводители, гениалните творци, са имали аури с чист цвят или едноцветни аури.

Близнаците се спогледаха, внезапно почувстваха несигурност. Това беше прекалено шантаво, а и в безизразната физиономия на Скатах имаше нещо плашещо. Очите на Софи изведнъж се разшириха.

— Току-що осъзнах, че тези, които спомена — Жана д'Арк и Тутанкамон — и двамата са умрели млади.

— Много млади — потвърди Джош сериозно, спомняйки си наученото по история. — И двамата са умрели, когато са били на деветнадесет.

— Ами да, така е — съгласи се Скатах, като крадешком погледна към Никола Фламел и Триликата богиня.

— Човеци — изръмжа Хеката. — Човеци със сребърна и златна аура. — Звучеше едновременно озадачена и ядосана.

— И по-рано се е случвало — опита се да я успокои меко Фламел.

— Мислиш ли, че не знам?

Двамата стояха на брега на ромолящо поточе, което лъкатушеше между дърветата и се вливаше в осмоъгълно езерце, по повърхността на което имаше множество бели водни лилии. Големи червени и бели шарани плуваха в кристалночистата вода.

— Никога не съм попадал на две такива аури едновременно, и никога у близнаци. Те притежават огромна неовладяна сила — рече припряно Фламел.

— Трябва ли да ти напомням какво пише в Сборника? „Двамата, които са един, и единият, който е всички“ — първото пророчество, за което говори Авраам.

— Знам пророчеството — сопна се Хеката и сега робата ѝ се изпъстри с червени и черни оттенъци. — Бях там, когато старият глупак го записа.

Фламел се готвеше да попита нещо, но се отказа.

— А той никога не е грешал — промърмори Хеката. — Знаеше, че Дану Талис ще потъне под вълните и нашият свят ще свърши.

— Той също така предрече, че отново ще се появи — напомни ѝ Фламел. Когато двамата, които са един, и единият, който е всички, се появят, и слънцето и луната се слеят.

Котешките зеници на Хеката стрелнаха Джош и Софи.

— Злато и сребро, слънце и луна. — Тя се обърна отново към Фламел. — Смяташ ли, че пророчеството има предвид тях?

— Да — отговори той простиичко. — Така смятам. Принуден съм.

— Защо?

— Защото сега, когато Сборника ни бе отнет, Дий може да започне да призовава Тъмните древни. Ако близнаците са тези, за които се споменава в пророчеството, то след подходящо обучение бих могъл да ги използвам, за да предотвратя това... и да ми помогнат да спася Пери.

— А ако грешиш? — зачуди се на глас Хеката.

— Тогава ще загубя любовта на живота си, а този свят и всички човеци в него ще са обречени. Но за да имаме някакъв шанс за успех, се нуждаем от твоята помощ.

Хеката въздъхна.

— Отдавна... много отдавна не съм обучавала никого. — Тя се обърна и погледна към Скатах. — А и последния път не се получи много добре.

— Този път е различно. Този път ще работиш със сурова дарба, чиста, неопетнена сила. А и нямаме много време. — Фламел си пое дълбоко дъх и заговори тържествено на древния език на потъналия остров Дану Талис. — Дъще на Перс и Астерия, богиньо на магиите и заклинанията, моля те да пробудиш магическите сили на близнаците.

— И защо трябва да го правя? — попита Хеката.

— След това аз ще ги обуча на Петте чародейства. Заедно ще си върнем Сборника и ще спасим Пернел.

Триликата богиня се изсмя. Смехът ѝ беше горчив и гневен.

— Внимавай, Никола Фламел, Алхимико, да не създадеш нещо, което ще унищожи всички ни.

— Ще направиш ли това, за което те моля?

— Трябва да помисля. Ще ти дам отговор по-късно.

Софи и Джош, които седяха в колата в другия край на поляната, забелязаха, че Фламел и Хеката са се обърнали и се взираат към тях. Близнаците едновременно потрепераха.

---

[1] Тигър (на ирландски). — Б.пр. ↑

[2] Лъв (на ирландски). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— В тази къща има нещо нередно. — Софи влезе в стаята на брат си, вдигнала високо скъпия си мобилен телефон. — Никъде не мога да хвана сигнал. — Тя обиколи стаята, вгледана в дисплея, но напразно.

Джош изгледа смутено сестра си.

— Има нещо нередно в къщата? — повтори думите ѝ с изумление. После заговори съвсем бавно. — Софи, ние се намираме във вътрешността на дърво! Аз бих казал, че това е нередно, а ти?

Когато Хеката бе свършила разговора си с Фламел, тя се бе обърнала и изчезнала в гората, без да им каже и дума, така че Фламел ги отведе до дома на богинята. Той им нареди да оставят колата и ги поведе по тясна, криволичеща пътека, която прорязваше гъсто обраслата с храсталаци гора. Близнаците бяха толкова погълнати от странната флора — огромни виолетови цветя, които се обръщаха да проследят движението им, увивни растения, които пълзяха като змии подир тях, треви, които са съществували в Олигоцен^[1], — че пропуснаха да забележат, че пътят е излязъл на открито и те стоят пред дома на Хеката. Дори когато вдигнаха очи, им трябваша няколко мига, за да осъзнаят това, което виждат.

Точно пред тях — посред широка, полегатая равнина, изпъстрена с многобагрен ивици цветя — се извисяваше дърво с размерите на голям небостъргач. Най-горните му клони се гушеха в бели облачета, а корените, които приличаха на вкопчени в земята пръсти, се подаваха от пръстта на височината на човешки бой. Самият ствол бе чепат и усукан, а кората му бе покрита с белези и прорязана от дълбоки пукнатини. Дълги увивни растения, с дебелината на големи тръби, се виеха около дървото и висяха от клоните му.

— Домът на Хеката — обясни Фламел. — Вие сте единствените живи човеци през последните две хиляди години, които го виждат. Дори аз само съм чел за него.

Скати се усмихна, когато видя изражението върху лицата на близнаците. Смушка с лакът Джош.

— А ти къде очакваше да живее? В каравана ли?

— Не съм... тоест, не знаех... не мислех... — започна Джош. Гледката беше невероятна и от малкото, което беше учил по биология, той знаеше, че нищо живо не може да израсте до такива размери. Нищо с естествен произход, поправи се той.

На Софи дървото ѝ заприлича на стара жена, прегърбена от възрастта. Беше различно, когато Фламел разказваше за далечното минало, за Дева-воин на две хиляди години и за богиня на десет хиляди: тези цифри не означаваха почти нищо. Но да види това дърво с очите си, беше различно. Двамата с Джош бяха виждали стари дървета и преди. Родителите им ги бяха завели да видят гигантската три хиляди годишна секвоя, бяха прекарвали една седмица на лагер с баща си в Белите планини в Северна Калифорния, докато той изследваше Матусаиловото дърво, което със своите почти пет хиляди години се смяташе за най-стария жив организъм на планетата. Докато стояха пред Матусаиловото дърво — чепат и крив мъхесто-шишарен бор, беше лесно да приемат възрастта му. Но сега, виждайки дома на Хеката, Софи нямаше никакви съмнения, че той е невероятно древен, с хилядолетия по-стар от

Матусаиловото дърво.

Те тръгнаха по пътека, покрита с гладко полирани камъни, която водеше към дървото. Когато го наближиха, осъзнаха, че то прилича на небостъргач много повече, отколкото им се беше сторило отначало: в кората бяха изрязани стотици прозорци, в които блестяха светлинки. Но едва когато стигнаха до главния вход, осъзнаха колко огромно всъщност е дървото. Полираната двукрила порта беше висока поне шест метра, но се отвори съвсем леко, когато Фламел я докосна. Близнаците пристъпиха в гигантско кръгло фойе.

Вътрешността на дървото беше кухня. От мястото, където стояха сега, погледът стигаше на огромна височина, където се бяха събрали фини облачета. Едно стълбище се виеше по вътрешната страна на дънера и на всеки няколко стъпала имаше по една отворена врата, от която се лееше светлина. Десетки водопадчета бликаха от стените и изливаха от голяма височина водата си на пода, откъдето тя се стичаше в голямо кръгло езеро, заемащо по-голямата част от фойето. Вътрешните стени бяха гладки и без украса, ако се изключат виещите и преплитащи се по повърхността им лози. Джош ги оприличи на вени.

Освен това дървото беше съвсем безлюдно.

Не се забелязваше движение, никакво човешко или нечовешко същество не се изкачваше по безчислените стъпала, никакви крилати създания не летяха във влажния въздух.

— Добре дошли в Игдразил^[2] — каза Никола Фламел, като се отдръпна и ги пропусна да влязат. — Добре дошли в Световното дърво.

Джош погледна телефона си. Дисплеят беше тъмен.

— А забеляза ли — попита той, — че тук няма електрически контакти?

— Не може да няма — каза решително Софи и започна да оглежда около леглото. — До леглата винаги има контакти...

Нямаше.

Близнаците стояха наред стаята на Джош и се оглеждаха. Неговата стая беше същата като тази на сестра му. Всичко вътре беше от светло дърво с цвят на мед — от идеално полирания под до гладките стени. На прозорците нямаше стъкла, а вратата представляваше тънък колкото лист правоъгълник от дърво, което на вид и на допир приличаше на дървесна кора. Единствената мебел в стаята бе леглото — нисък дървен нар, покрит с дебели кожи. Дебела кожа бе постлана на пода до него. Шарката по нея не напомняше на никое животно, което близнаците някога бяха виждали.

Освен това растеше дърво.

Високо, тънко и изящно, с червеникава кора, дървото се издигаше направо от дървения под. В долната част на ствола му нямаше клони, но близо до тавана клоните се разперваха подобно на навес, който скриваше тавана. Листата бяха наситенозелени от едната страна и пепелявобели от другата. От време на време някое от тях се отронваше и се спускаше спираловидно на пода. Той вече беше застлан с мек килим от листа.

— Къде ли сме? — без да усети, Софи изрече мисълта си на глас.

— В Калифорния — обади се тихо Джош, но гласът му издаваше, че не вярва съвсем на това, което казва.

— След всичко, което видяхме днес? — попита Софи. — Не мисля. Ние сме в дърво. Дърво, достатъчно голямо да побере целия Университет в Сан Франциско и толкова старо, че пред него Матусаиловото дърво е току-що

засадена фиданка. И не се опитвай да ме убеждаваш, че е сграда, оформена като дърво. Всичко тук е изработено от естествени материали. — Тя си пое дъх и се огледа наоколо. — Мислиш ли, че то може да е още живо?

Джош поклати глава.

— Няма начин. Цялата вътрешност е издълбана. Може преди много време да е било живо; но сега е просто една коруба.

Софи се съмняваше.

— Джош, в тази стая няма нищо модерно и нищо изкуствено — нито пластмаса, нито метал, нито хартия; всичко изглежда дялано на ръка. Няма дори свещи или фенери.

— Трябваше ми известно време да разбера какви са онези купи с масло — рече Джош. Не каза на сестра си, че за малко щеше да отпие от течността, която бе сметнал за някакъв благоуханен плодов сок, преди да види плуващия в нея фитил.

— Моята стая е досущ като твоята — продължи Софи. Погледна отново телефона си. — Няма сигнал, а погледни — тя посочи дисплея, — вижда се как батерията се изтощава.

Джош доближи глава до тази на близначката си, така че русите им коси се смесиха. Взя се в правоъгълния дисплей. Индикаторът на батерията в десния ъгъл видимо намаляваше, черта след черта.

— Мислиш ли, че това е причината и моят айпод да няма захранване? — попита Джош, като го измъкна от задния си джоб. — Тази сутрин беше зареден докрай. И компютърът ми също не работи. — Той погледна часовника си, после вдигна ръка, за да може и сестра му да види. Дисплеят на масивния военен електронен часовник също беше угаснал.

Софи погледна своя часовник.

— Моят още работи — каза тя изненадано. — Защото се навива — добави, размишлявайки на глас.

— Значи нещо изсмуква електричеството — промърмори Джош. — Някаква енергия във въздуха, може би? — Никога не беше чувал за нещо, което може да извлича енергията от батерии.

— Самото място го прави — рече Скатах, която в същия момент се появи на вратата. Беше се преоблякла и сега вместо черната си военна униформа и тениска носеше камуфлажни панталони в зелено и кафяво, високи военни ботуши и изрязана камуфлажна тениска, която разкриваше мускулестите ѝ ръце. На бедрото ѝ беше привързан къс меч, през рамо носеше лък, а над главата ѝ се подаваше колчан със стрели. Софи забеляза, че върху дясното рамо на Скати е изрисувана спирала, която приличаше на келтска. Тя самата винаги бе искала да има татуировка, но знаеше, че майка ѝ за нищо на света няма да позволи. — Вие вече се намирате извън вашия свят, в царство на сенките — допълни Девата-воин. — Царствата на сенките съществуват отчасти във вашия свят и отчасти в друго време и пространство. — Тя все още стоеше на прага.

— Няма ли да влезеш? — попита Софи.

— Трябва да ме поканите — каза Скати със странно срамежлива усмивка.

— Да те поканим ли? — Софи се обърна към своя брат близък, повдигайки въпросително вежди.

— Трябва да ме поканите — повтори Скати, — иначе няма да мога да престоя прага.

— Като при вампирите — досети се Джош, внезапно обзет от странно чувство. След днешния ден беше до голяма степен готов да повярва в съществуването на вампири, макар че определено не му се искаше да налети на такъв. Обърна се към сестра си. — Единственият начин вампир да влезе в къща е да бъде поканен. Тогава може да ти изпие кръвта... — Той се обърна и погледна Скати с ококорени очи. — Ти нали не си...

— Не ми харесва този термин — тросна се Скати.

— Заповядай, Скатах, влез — покани я Софи, преди брат ѝ да продължи с възраженията.

Девата-воин прескочи леко прага и се озова в стаята.

— Иначе, да — каза тя, — аз съм това, което вие бихте нарекли *вампир*.

— О — прошепна Софи. Джош се опита да застане пред сестра си, за да я защити, но тя го изблъска от пътя. Макар че обичаше брат си, понякога той се държеше прекалено закрилнически.

— Не вярвайте на всичко, което сте чели за моята раса — каза Скатах, докато обикаляше из стаята и надничаше през прозорците към тучните градини. Една огромна жълто-бяла пеперуда изпърха покрай отвора. Беше с размера на чиния и би трябвало да е изчезнала от лицето на земята още през юрския период. — Хеката е създала и поддържа това място с невероятна по сила магия — продължи тя. — Но магията, както всичко друго, се подчинява на определени природни закони. Магията има нужда от енергия и я набавя откъдето намери, дори от малките батерийки в електрическите ви играчки. Ако не разполага с друг източник на енергия, тя ще изсмуче жизнената сила от магьосника, който я е сътворил. Ето защо всеки път, когато използва магия, магьосникът отслабва.

— Искаш да кажеш, че нито един електрически уред не работи в това царство на сенките? — зачуди се на глас Софи, а после добави бързо. — Но Хеката използва телефон. Видях как одева го показва на Фламел. Неговата батерия защо не се изтощава?

— Хеката е невероятно могъща и е повече или по-малко неподатлива на ефектите на магията, която създава. Предполагам, че държи телефона у себе си, за да не се изтощава батерията му, или пък го държи в истинския свят у някой слуга. Мнозина от Древната раса имат човешки слуги.

— Като Фламел и Дий ли? — попита Софи.

— Никола не служи на никой Древен — изрече бавно Скатах. — Книгата е негов господар. Дий, от друга страна... всъщност никой не знае точно на кого или на какво служи. — Тя погледна през рамо и погледът ѝ се задържа първо върху единия, а после върху другия. — Вероятно след около час ще откриете, че се чувствате капнали, че мускулите ви болят, а може би малко и главата. Това е защото магическото поле се зарежда от аурите ви. Но няма нужда да се безпокоите кой знае колко: специално вашите аури са изключително силни. Просто пийте много течности. — Скати се движеше от прозорец на прозорец и се надвесваше да огледа навън. — Знам, че са някъде там, но не мога да ги видя — каза тя изведнъж.

— Кой? — интересува се Софи.

— Торк Алта.

— Те наистина ли са превръщенци...? Тоест хора, които се превръщат в глигани? — попита Софи.

Осъзнаваше, че брат ѝ не е проговорил, откакто Скатах влезе в стаята. Гледаше я с разширени от ужас очи и плътно стиснати устни. Софи познаваше добре това изражение: той беше уплашен. Предполагаше, че си

мисли за всички онези вампирски романи, които беше чел, и филми, които беше гледал.

— Не, всъщност не — каза Скати. — Знам, че Никола ви е казал, че преди хората да завладеят земята, този свят е принадлежал на други създания, други раси. Но дори и сред Древната раса, Торк клановите са се отличавали. Можели да се превръщат от животни в хора и обратно. — Скати приседна на ръба на ниското легло и изпъна краката си напред. — Когато се появили най-ранните хора, Торк клановите ги научили как да обработват дърво и камък и да палят огън. Хората им се кланяли като на богове — защо мислите, че толкова много от най-ранните богове имат животинска форма? Помислете за пещерните рисунки на създания, които не са нито хора, нито зверове, а нещо средно. Сигурно сте виждали статуите на египетските богове Собек, Бастет и Анубис — с човешки тела, но с животински глави. Помислете за танците, в които хората се правят на животни — те са просто спомени от времето, когато Торк клановите са живели редом с хората.

— Териантропи — поясни замислено Софи.

Скати я погледна неразбиращо.

— Това са фигури, създадени чрез смесване на животински и човешки образи — обясни Джош. — Казах ти, че родителите ни са археолози — добави той. После хвърли бърз поглед към червенокосата жена и внезапно попита: — Ти пиеш ли кръв?

— Джош! — прошепна Софи.

— Не, не пия кръв — каза тихо Скати. — Не пия и никога не съм пила...

— Но вампирите...

Скати скочи и с две крачки се озова точно пред Джош. Не беше висока колкото него, но в този миг изглеждаше огромна.

— Има много видове вампири, много кланове, също както при превръщените. Някои от моята раса са кръвопийци, вярно е.

— Но ти не си — побърза да заключи Софи, преди брат ѝ да успее да зададе още някой неудобен въпрос.

— Не, моят клан не сме. Моят клан... ами, ние се храним... по различен начин — рече Скати с усмивка. — А и рядко имаме нужда от храна — добави тя. После се обърна и се отдалечи. — Всичко, на което са ви учили, всички митове и легенди на вашия свят, съдържат в себе си зрънце истина. Днес видяхте някои чудеса. В идните дни ще видите още.

— Какво имаш предвид, като казваш *идните дни*? — прекъсна я Джош разтревожен. — Ние си отиваме къщи, нали? — Но още преди да довърши въпроса, знаеше отговора.

— Все някога, да — рече Девата-воин, — но не днес и определено не утре.

Софи хвана брат си за ръката, секвайки въпроса, който той се готвеше да зададе.

— Та какво казваш за митовите и легендите? — попита тя.

Някъде в къщата отекна високият и чист звън на камбанка. Звукът отекваше дълго в неподвижния въздух.

Скати не му обърна внимание.

— Искам да запомните, че всичко, което знаете или си мислите, че знаете за митовите и легендите, не е непременно грешно, нито пък е напълно вярно. В сърцевината на всяка легенда се крие зрънце истина. Подозирам, че голяма част от познанията ви идват от киното и телевизията. Зина и Дракула

имат да отговарят за много неща. Не всички минотаври са зли, горгоната Медуза не е превръщала всекиго в камък, не всички вампири са кръвопийци, а клановите на превръщенците са горда и стара раса.

Джош опита да се изсмее; все още беше потресен от разкритието, че Скатах е вампир.

— Още малко и ще започнеш да ни убеждаваш, че съществуват призраци.

Изражението на Скатах остана сериозно.

— Джош, ти си навлязъл в Царството на сенките, светът на призраците. Искам отсега нататък и двамата да се доверявате на инстинктите си: забравете онова, което знаете или си мислите, че знаете за съществата и расите, които ще срещнете. Следвайте сърцето си. Не вярвайте на никого. Освен един на друг — добави тя.

— Обаче можем да се доверим на теб и Никола, нали? — каза Софи.

Камбанката отново иззвъня.

— Не вярвайте на никого — повтори Скатах и близнаците осъзнаха, че тя не отговаря на въпроса им. Девата-воин се обърна към вратата. — Мисля, че това е сигналът за вечеря.

— Можем ли да ядем храната? — попита Джош.

— Зависи — отговори Скати.

— От какво? — попита той разтревожено.

— От това каква е, разбира се. Аз самата не ям от месото.

— Защо? — попита Софи, съмнявайки се, че и те ще трябва да избягват месото на някое древно създание.

— Вегетарианка съм — отвърна Скати.

---

[1] Последната епоха от Палеогена, приблизително преди 23–34 млн. години. — Б.пр. ↑

[2] В скандинавските митове — гигантско ясеново дърво, което свързва всичките девет свята (затова се нарича още Световното дърво). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Пернел Фламел седеше в ъгъла на малка стаичка без прозорци. Беше присвила колене към гърдите си и обхванала краката си с ръце. Брадичката ѝ бе опряна на коленете. Чувахе гласове — гневни, ожесточени гласове.

Пери се съсредоточи върху тези гласове. Остави аурата си да се разгърне малко, докато шепнеше дребно заклинание, което бе научила от един инуитски^[1] шаман. Шаманът го използваше, за да чува рибата, която се движи под арктическия лед, и мечките, които стъпват по снега на далечните ледени полета. Тази простичка магия действаше чрез изключване на всички други сетива и концентриране изцяло върху слуха. Постепенно цветовете около Пери помръкнаха, обгърна я тъмнина и тя ослепя напълно. После загуби обонянието си и усети пръстите на ръцете и краката си да изтръпват, докато чувството ѝ за осезание отслабваше и изчезна напълно. Знаеше, че ако в устата ѝ имаше нещо, вече не би могла да усети вкуса му. Остана само слухът ѝ, но той беше усилен и свръхчувствителен. Чувахе как буболечките пълзят по стените зад нея, как една мишка гризе дърво някъде горе, разбра, че колония термити си прояждат път някъде през подовите дъски. Чу също така два гласа, високи и тънки, сякаш уловени със зле настроено радио, които идваха от голямо разстояние. Пери нададе ухо към звука. Чу свистенето на вятъра, плющенето на дрехи, острия писък на птици. Гласовете идваха от покрива на сградата. Те се усилиха, забълбукаха и заклокочиха, а после внезапно се изясниха: принадлежаха на Дий и на Мориган. Пери ясно долавяше страха в гласа на сивокосия мъж и яростта в пронизителните крясъци на Богинята-врана.

— Тя трябва да си плати за това! Трябва!

— Тя е Древна. Недосегаема е за такива като теб и мен — опитваше се Дий безуспешно да успокои Мориган.

— Никой не е недосегаем. Тя се набърка там, където не е желана. Моите създания почти бяха проникнали в колата, когато нейният Призрачен вятър ги отвя.

— Фламел, Девата-воин Скатах и двамата човеци са изчезнали — отекна гласът на Дий и Пери сбърчи вежди, мъчейки се да улови всяка дума. Зарадва се, че Никола е потърсил съдействието на Скатах — тя беше могъщ съюзник. — Сякаш са се изпарили от лицето на земята.

— Това е така — тросна се Мориган. — Фламел ги е отвел в Царството на сенките на Хеката.

Пери кимна несъзнателно. Разбира се! Къде другаде би могъл да отиде Никола? Входът към Царството на сенките на Хеката в Мил Вали беше най-близкият до Сан Франциско и макар Древната да не беше близка на семейство Фламел, също така не бе съюзнца на Дий и неговите Тъмни древни.

— Трябва да ги последваме — заяви твърдо Мориган.

— Невъзможно — възрази Дий. — Аз нямам нито нужните умения, нито нужната сила, за да проникна в царството на Хеката. — Настъпи пауза, после той добави: — Нито пък ти. Тя е Древна от Първото поколение, а ти си от Следващото поколение.

— Но тя не е единствената Древна на Западния бряг. — В гласа на Мориган имаше нотка на триумф.

— За какво намекваш? — Страх се прокрадна в гласа на Дий, както и лек английски акцент.

— Аз знам къде спи Бастет.

Пернел Флаemel се облегна на студената каменна стена и позволи на сетивата си да се възстановят. Първо, се върна осезанието — с бodeжи в пръстите на ръцете и краката, — после — обонянието, а накрая — и зрението. Пери премигна, за да прогони малките цветни петна и се опита да проумее това, което беше чула току-що.

Изводите бяха ужасни. Мориган бе готова да пробуди Бастет и да нападне царството на Хеката, за да вземе страниците от Сборника.

Пернел потрепери. Тя самата никога не се беше срещала с Бастет — не познаваше никой, който да го е правил през последните три века и да е останал жив, за да разказва, — но познаваше репутацията ѝ. Една от най-могъщите представителки на Древната раса, Бастет бе почитана в Египет от зората на човечеството. Имаше тяло на красива млада жена с котешка глава и Пери нямаше никаква представа какви магически сили владее.

Събитията се развиваха изненадващо бързо. Случваше се нещо значително. Преди много години, когато Никола и Пери откриха тайната на безсмъртието, те осъзнаха, че необичайно дългият живот им позволява да гледат на света от различен ъгъл. Вече не планираха нещата за дни и седмици напред; често правеха планове за десетилетия напред в бъдещето. Пери знаеше, че Древните, чийто живот бе безкрайно дълъг, могат да правят планове, обхващащи столетия. А това често означаваше, че събитията се движеха необикновено трудно.

Но сега Мориган беше излязла на сцената. Последния път, когато бе бродила из човешкия свят, тя бе забелязана в ужасните кални окопи край Сомат^[2], а преди това бе кръстосвала окървавените полесражения на американската Гражданска война. Смъртта привличаше Богинята-врана; тя витаеше около нея като зловоние. Освен това Мориган беше една от Древните, които вярваха, че хората са се появили на тази земя, за да им служат.

Никола и близнаците бяха в безопасност в Царството на сенките на Хеката, но докога? Бастет беше Древна от Първото поколение. Силите ѝ сигурно бяха най-малкото равни на тези на Хеката... и ако Богинята-котка и Богинята-врана, подкрепяни от алхимичната магия на Дий, нападнаха Хеката, дали нейните защитни сили щяха да устоят? Пери не знаеше.

И какво щеше да стане с Никола, Скатах и близнаците?

Пернел усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи, но премигна, за да ги спре. Никола щеше да навърши шестстотин седемдесет и седем години на дваисет и осми септември, след три месеца. Беше способен да се грижи сам за себе си, макар че уменията му в приложните магии бяха силно ограничени и понякога беше ужасно разсеян. Съвсем наскоро, миналото лято, беше забравил английския и се беше върнал към родния си архаичен френски. На Пернел ѝ отне повече от месец, за да го приучи отново да говори английски. Преди това пък имаше период, когато подписваше чековете си с гръцки и арамейски букви. Пернел се усмихна, когато си спомни за това. Той говореше добре шестнайсет езика и лошо — още десет. Можеше да чете и пише на дваисет и два от тях, макар че сега едва ли щеше да му се наложи да упражнява своето линейно писмо Б^[3], клиновидното писмо^[4] или

йероглифите.

Пери се зачуди какво ли прави той сега. Щеше да я търси, разбира се, но освен това трябваше да опази близнаците и страниците, които Джош бе откъснал от Сборника. Тя трябваше да го извести, че е добре, и да го предупреди за опасността, в която се намират.

Една от дарбите, която младата жена, известна като Пернел Деламер, бе открила в най-ранна възраст у себе си, бе способността да говори с призраците на мъртвите. Чак когато навърши седем, осъзна, че не всички могат да виждат трептящите черно-бели образи, които тя срещаше ежедневно. Вечерта на седмия ѝ рожден ден нейната любима баба умря. Пернел наблюдаваше как вдигнаха съсухреното ѝ тяло от леглото, където старицата бе прекарала последните десет години от живота си, и го положиха в ковчег. Малкото момиченце последва погребалната процесия през малкото градче Кемпер до гробището над морето. Видя как спускат малкия ковчег от груби дъски в земята, а после се върна у дома.

А там баба ѝ седеше в леглото и в очите ѝ проблясваше онази нейна дяволитост. Единствената разлика беше, че Пернел вече не можеше да я вижда ясно. В образа на старицата нямаше цвят — бе в черно-бяло и постоянно трептеше, като ту се замъгляваше, ту се избистряше.

В този миг Пернел осъзна, че може да вижда призраци. А когато баба ѝ се обърна към нея и се усмихна, разбра, че и те могат да я виждат.

Сега, седнала в малката килия без прозорци, Пернел изпъна крака пред себе си и опря длани в студения бетонен под. С годините си беше изработила редица защиты, за да се предпазва от натрапничеството на мъртвите. Едно от нещата, които отрано бе разбрала за тях, беше, че те — особено отдавнашните мъртви — са извънредно груби и се пръкват в най-неудобните и неподходящи моменти. Мъртвите обичаха най-вече бани — това беше идеалното място за тях: тихо и мирно, с много отразяващи повърхности. Пернел си спомняше как веднъж, докато си миеше зъбите, в огледалото пред нея се появи призракът на един американски президент. Тя едва не глътна четката.

Пернел бързо разбра, че призраците не могат да виждат определени цветове — синьо, зелено и някои нюанси на жълтото, — затова умишлено бе подсилила тези цветове в своята аура, грижливо създавайки щит, който я правеше невидима в едно определено царство на сенките, където се събираха призраците на мъртвите.

Пернел отвори широко очи и се съсредоточи върху аурата си. Естественият ѝ цвят бе леденобяло, което действаше като маяк за мъртвите и ги привличаше към нея. Тя бе наложила върху него като слоеве боя яркосиньо, изумрудено зелено и светложълто. Сега Пернел премахна един по един цветовете на защитата си — първо жълтия, после зеления, а накрая синия.

Призраците не закъсняха — появиха се, привлечени от леденобялата ѝ аура като пеперуди от пламък. Изникнаха с трептене около нея: мъже, жени и деца, носещи дрехи от различни столетия. Пернел плъзна зелените си очи по блещукащите образи, без да е съвсем сигурна какво търси. Отхвърли жените и момичетата в широки надиплени поли от осемнайсети век и мъжете с ботуши и пистолетни кобури от деветнайсети и се съсредоточи върху призраците, носещи дрехи от двайсети век. Най-накрая избра един възрастен мъж, който носеше съвременна униформа на пазач. Внимателно отклони останалите сенки встрани и повика фигурата да се приближи.

Пернел знаеше, че хората — особено в изтънчените съвременни общества — се боят от призраци. Но тя бе наясно, че няма причина да се страхува от тях — един призрак представляваше просто остатък от аурата на някой човек, привързан към определено място.

— Мога ли да ви помогна, госпожо? — Гласът на сянката беше силен, с лек източен акцент — бостънски, може би. Призракът стоеше изопнат като стар войник. Изглеждаше на шейсет, макар че можеше да е и по-стар.

— Можеш ли да ми кажеш къде се намирам? — попита Пернел.

— В подземие то на централата на корпорация „Енох Ентърпрайзис“, на запад от Телеграфния хълм. Кулата „Койт“^[5] е почти над нас.

— Изглеждаш много сигурен.

— Би трябвало. Работих тук в продължение на трийсет години. Разбира се, тук невинати се е помещавала „Енох Ентърпрайзис“. Но такива места винаги се нуждаят от охрана. Никой не е прониквал вътре по време на моята смяна — уведоми я той.

— Това е постижение, с което трябва да се гордеее, господин...

— И още как. — Призракът направи пауза и образът му затрептя бясно. — Милър. Така се казвам. Джеферсън Милър. Отдавна никой не ме е питал за името ми. Как мога да ви помогна? — попита той.

— Е, ти вече ми помогна много. Поне узнах, че все още съм в Сан Франциско.

Призракът продължи да стои пред нея.

— Очаквахте да не сте тук ли?

— Мисля, че по-рано може да съм спала; страхувах се, че са ме извели от града — обясни тя.

— Държат ви против вашата воля ли, госпожо?

— Да.

Джеферсън Милър се понесе плавно към нея.

— Е, това съвсем не е редно. — Настъпи дълга пауза, по време на която образът му премигваше. — Но се боя, че не мога да ви помогна. Виждате ли, аз съм призрак.

Пернел кимна.

— Знам. — Тя се усмихна. — Просто не бях сигурна дали самият ти го знаеш. — Една от причините, поради които призраците често оставаха на определени места, беше, че просто не знаят, че са мъртви.

Старият пазач се изсмя хрипливо.

— Опитал да се махна оттук... но нещо все ме теглеше назад. Може би съм прекарал прекалено дълго време на това място, докато бях жив.

Пернел кимна отново.

— Аз мога да ти помогна да се махнеш, ако искаш. Мога да ти направя тази услуга.

Джеферсън Милър кимна.

— Много би ми се искало. Жена ми Етел почина десет години преди мен. Понякога ми се струва, че чувам гласът ѝ да ме зове от царството на сенките.

Пернел кимна.

— Тя се опитва да те повика у дома. Аз мога да ти помогна да се освободиш от властта на това място.

— Мога ли по някакъв начин да ви се отплатя за услугата?

Пернел се усмихна.

— Ами, има едно нещо... Вероятно би могъл да предадеш съобщение на съпруга ми.

---

[1] Инуити — група ескимоски племена. — Б.пр. ↑

[2] Река във Франция, край която през 1916 г. се е състояло едно от най-кървавите сражения през Първата световна война. — Б.пр. ↑

[3] Микенска (древногръцка) писменост. — Б.пр. ↑

[4] Древна шумерска писменост, използвана в Близкия изток докъм I век от н.е. — Б.пр. ↑

[5] Кула на върха на Телеграфния хълм, която е местна забележителност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Софи и Джош последваха Скатах, която ги поведе през къщата на Хеката. Навсякъде имаше предмети, които им напомняха, че се намират в дърво: всичко — подове, стени и тавани — беше от дърво, а на места по стените имаше пъпки и покарали зелени листенца, сякаш дървото още растеше.

С ръка на рамото на брат си, Софи се озърташе наоколо. Къщата, изглежда, се състоеше от редица кръгли стаи, които почти неусетно преминаваха една в друга. Тя надничаше вътре, докато с Джош минаваха покрай тях; почти всички бяха празни и в повечето имаше високи дървета с червена кора, израснали от пода. В една стая, намираща се по-встрани и много по-голяма от останалите, имаше овално езеро. Поразително едри бели водни лилии растяха по средата на езерото и му придаваха вид на голямо немигащо око. Друга стая бе изпълнена с дървени камбанки, висящи от клоните на червеното дърво в нея. Всички те бяха с различни размери и форма, върху някои имаше гравирани символи, а други бяха без украса. Висяха неподвижни и неми, но когато Софи надзърна в стаята, започнаха бавно и мелодично да потракват. Звукът им напомняше далечен шепот. Софи стисна рамото на Джош, опитвайки се да привлече вниманието му, но той продължи да гледа право напред, сбърчил съсредоточено чело.

— Къде са другите? — попита накрая Джош.

— Тук живее само Хеката — рече Скатах. — Представителите на Древната раса са склонни към усамотение.

— А много от тях ли са още живи? — запитва се на глас Софи.

Скатах спря пред една отворена врата и погледна през рамо.

— Повече, отколкото предполагаш. Болшинството не искат да имат нищо общо с хората и рядко излизат от собствените си царства на сенките. Други, като Тъмните древни, се опитват да върнат света към стария порядък, използвайки хора като Дий.

— Ами ти? — попита Джош. — Ти искаш ли да се върне старото време?

— Аз никога не съм го смятала за чак толкова хубаво — рече Скатах, а после добави: — Особено за хората.

Откриха Никола Фламел навън. Седеше върху висока дървена платформа, закрепена на един клон от дървото. Клонът растеше хоризонтално и беше с диаметър поне три метра. Постепенно се извиваше надолу, за да стигне до земята близо до едно езеро с формата на полумесец. Докато вървеше по клона, Софи погледна надолу и се стресна, забеляза, че измежду зелените водорасли в езерото нагоре към тях се взират мънички, почти човешки личица с ококорени очички и зейнали устица. Върху платформата имаше пет стола с високи облегалки, наредени около кръгла маса, на която бяха поставени прелестни ръчно издълбани дървени паници и изящни дървени чаши и бокали. Топъл нарязан хляб и дебели резени твърдо сирене бяха подредени върху покривката, а в средата на масата имаше две големи купи с плодове — ябълки, портокали и огромни череши. Алхимикът внимателно белеше кората на една изумруденозелена ябълка с помощта на

остро триъгълно парче черен камък, което приличаше на връх на стрела. Софи забеляза, че е подредил зелените обелки във фигури, които наподобяват букви.

Скатах се отпусна на стола до алхимика.

— Хеката няма ли да се присъедини към нас? — попита тя, взе една обелка и я задържа.

— Мисля, че се преоблича за вечеря — рече Фламел, като обели още едно навито парче кора, за да замени онова, което Скати дъвчеше. Погледна към Софи и Джош. — Седнете, моля. Нашата домакиня ще се появи скоро и тогава ще ядем. Сигурно сте капнали — добави той.

— Уморена съм — призна Софи. Вече усещаше изтощението и едва си държеше очите отворени. Освен това беше малко притеснена от факта, че магията на това място изсмуква енергията ѝ.

— Кога ще можем да се приберем у дома? — попита настоятелно Джош, който не желаше да признае, че и костите го боляха от умора. Сякаш беше болен.

Никола Фламел отрязва едно тънко резенче от ябълката и го пъхна в устата си.

— Опасявам се, че за известно време това няма да е възможно.

— Защо? — тросна се Джош.

Фламел въздъхна. Остави каменното сечиво и ябълката и положи длани върху масата.

— В момента нито Дий, нито Мориган знаят кои сте. Това е единствената причина вие и вашето семейство да сте в безопасност.

— Нашето семейство ли? — попита Софи. При мисълта, че майка ѝ и баща ѝ може да са в опасност, ѝ премалва. Джош беше също толкова шокиран, устните му се събраха в тънка бяла линия.

— Дий ще действа последователно — поясни Фламел. — Той пази хилядолетна тайна и няма да се задоволи само с вашето убийство. Всички, които сте познавали или с които сте имали контакт, ще претърпят нещастни случаи. Ще рискувам да предположа, че дори кафенето на Бърнис ще изгори до основи... просто защото ти някога си работила там. Може и самата Бърнис да загине в огъня.

— Но тя няма нищо общо с каквото и да било — възрази Софи ужасена.

— Така е, обаче Дий не го знае. Нито пък го интересува. Той дълго време е работил с Тъмните древни и е започнал да гледа на хората по същия начин като тях — сякаш са животни.

— Но ние няма да кажем на никого какво сме видели... — започна Джош, — а и без това никой не би ни повярвал... — Гласът му заглъхна, преди да довърши изречението.

— А ако ние не кажем на никого, то никой никога няма да разбере — рече Софи. — Никога повече няма да продумаем за това. Дий никога няма да ни открие. — Но още в същия момент тя осъзна, че е безнадеждно. Двамата с Джош бяха въввлечени в това, наравно с Никола и Пери, защото знаеха за Сборника.

— Ще ви открие — каза спокойно Фламел. Хвърли поглед към Девата-воин. — Колко време мислиш, че ще му трябва на Дий или на някой от шпионите на Мориган, за да ги намери?

— Не много — отвърна тя, дъвчейки ябълковата обелка. — Може би час-два. Плъховете или птиците ще ви проследят, а после Дий ще ви спипа.

— След като веднъж сте били докоснати от магия, вие сте променени завинаги. — Фламел направи движение с дясната си ръка, оставяйки във въздуха съвсем слаба диря от бледозелен дим. — Оставете следа. — Той духна към зеления дим и го разпръсна.

— Искаш да кажеш, че миришем ли? — попита Джош.

Фламел кимна.

— Миришете на дива магия. Вие усетихте слабо миризмата ѝ, когато Хеката ви докосна. Какво подушихте тогава?

— Портокали — каза Джош.

— Ванилов сладолед — отвърна Софи.

— А преди това, когато двамата с Дий се биехме, какво подушихте тогава?

— Мента и развалени яйца — отвърна незабавно Джош.

— Всеки магьосник си има собствен отличителен мирис — нещо като магически пръстов отпечатък. Трябва да се научите да използвате сетивата си. Хората използват само малка част от възможностите им. Те почти не виждат, рядко чуват, никога не усещат мирис и си мислят, че могат да получат усещания само чрез кожата си. Но говорят и още как. По този начин наваксват за бездействието на останалите си сетива. Когато се върнете във вашия свят, ще можете да разпознавате хората, които притежават някаква магическа енергия. — Той грижливо отрязва кубче от ябълката и го пъхна в устата си. — Ще усетите странна миризма, а може дори вкус, или ще я видите като трептящо сияние около телата им.

— Колко дълго ще притежаваме тази способност? — полюбопитства Софи. После се пресегна и взе една череша. Беше с размера на малък домат. — Ще я изгубим ли?

Фламел поклати глава.

— Никога няма да я изгубите. Напротив, ще се усилва. Трябва да знаете, че от този ден нататък и за двама ви вече нищо няма да бъде същото.

Джош захапа една ябълка и тя изхрупа приятно. Сок потече по брадичката му.

— Казваш го така, като че ли е нещо лошо — рече той ухилено, като избърса устата си с ръкав.

Фламел се канеше да отговори, но вдигна поглед и ненадейно се изправи на крака. Скатах също се надигна, плавно и мълчаливо. Софи моментално стана, но Джош остана да седи, докато тя не го дръпна за ръкава. После се обърна към Триликата богиня.

Но това не беше Хеката.

Жената, която Софи бе видяла по-рано, беше висока и изящна, може би на средна възраст, косата ѝ бе подстригана ниско и приличаше на стегната бяла шапчица, а черната ѝ кожа бе гладка и без бръчки. Тази жена беше по-стара — много по-стара. Приличаше на Хеката, затова Софи предположи, че е нейна майка или баба. Макар също да беше висока, се бе прегърбила и докато заобикаляше клона, се подпираше на черна тояжка, покрита с богата дърворезба, която бе висока поне колкото Софи. Лицето ѝ бе осеяно с тънки бръщици, очите ѝ бяха хлътнали дълбоко в орбитите и блещукаха със странен жълт отънък. Тя бе съвсем плешива и Софи забеляза, че на главата ѝ е татуирана сложна плетеница. Макар жената да носеше дреха, подобна на онази, с която Хеката бе по-рано, металическата тъкан потрепваше в черно и червено при всяко нейно движение.

Софи премигна, стисна очи, после отново премигна. Виждаше се съвсем слаба следа от аура около жената, сякаш от нея се отделяше фина бяла мъгла. Когато се движеше, тя оставяше нишки от тази мъгла подире си.

Без да покаже, че е забелязала присъствието на някой от тях, старицата се настани в стола право срещу Никола Фламел. Едва когато тя седна, Фламел и Скатах направиха същото. Джош и Софи също седнаха, поглеждайки скришом към Никола и старицата, чудейки се коя е тя и какво става.

Жената вдигна от масата един дървен бокал, но не отпи. Чу се шум откъм дънера на дървото зад нея и се появиха четирима високи, мускулести младежи, които носеха подноси, отрупани с храна. Положиха ги в средата на масата и се оттеглиха мълчаливо. Мъжете толкова си приличаха, че сигурно бяха роднини, но това, което привлече вниманието на близнаците, бяха лицата им: имаше нещо необичайно във формата на черепите им. Челата им се спускаха полегати към един изпъкнал ръб над очите, носовете им бяха къси и широки, скулите им издадени, а брадичките им хлътнали. Зад тънките им устни едва се виждаха жълтеникави зъби. Мъжете бяха голи до кръста и боси, носеха само кожени полички, по които имаше пришити правоъгълни плочки метал. Освен това гърдите, краката и главите им бяха покрити с твърди червени косми.

В един момент Софи осъзна, че ги зяпа настойчиво, и се обърна. Мъжете приличаха на някаква раса примитивни хуманоиди, но тя знаеше разликата между неандерталците и кроманьонците, а баща ѝ имаше в кабинета си гипсови отливки от черепа на австралопитек, пекински синантроп и човекоподобни маймуни. Мъжете пред нея не бяха нито един от тези видове. После тя забеляза, че очите им са сини — яркосини и невероятно интелигентни.

— Това са Торк Алта — изплъзна се ненадейно от устата ѝ и тя застина, защото всички се обърнаха да я погледнат.

Джош, който се взираше подозрително в нещо, което бе извадил с вилицата си от голяма купа с яхния и приличаше на късче риба, хвърли поглед към гърбовете на четиримата младежи.

— Знаех го — каза той небрежно.

Софи го скрита под масата.

— Не си — измърмори тя. — Беше прекалено зает да оглеждаш храната.

— Гладен съм — каза той, а после се приведе към своята сестра-близначка и прошепна поверително. — Червените косми и свинските носове ги издават. Мислех, че си го разбрала.

— Не би било добре, ако чуят тези думи — прекъсна го тихо Никола Фламел. — Също така е грешка да съдиш по външността или да коментираш това, което виждаш. В това време, на това място важат други стандарти, други критерии. Тук думите могат да убиват... буквално.

— Или да станат причина да бъдеш убит — добави Скатах. Беше натрупала в чинията си подобрани зеленчуци, от които близнаците познаваха само някои. Тя кимна по посока на дървото. — Но сте прави — това са Торк Алта в човешкия си облик. Може би най-добрите воители на всички времена — добави.

— Те ще ви придружат, когато си тръгвате оттук — каза внезапно старицата и гласът ѝ бе изненадващо силен за такова крехко на вид тяло.

Фламел се поклони.

— Присъствието им ще е чест за нас.

— Няма нужда — тросна се старицата. — Те няма да дойдат с вас само за да ви защитават, а също и за да се убедят, че наистина ще напуснете моето царство. — Тя постави дългопръстите си ръце върху масата и Софи забеляза, че всеки от ноктите ѝ е изрисуван с различен цвят. Странно, но шарките бяха същите като онези, които бе забелязала върху ноктите на Хеката по-рано. — Не можете да останете тук — обяви рязко жената. — Трябва да си вървите.

Близнаците се спогледаха: защо се държеше толкова грубо?

Скатах отвори уста да заговори, но Фламел се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Това беше и нашето намерение — рече той спокойно. Лъчите на късното следобедно слънце, промъкващи се сред дърветата, шареха лицето му и превръщаха бледите му очи в огледала. — Когато Дий нападна моята книжарница и отмъкна Сборника, осъзнах, че няма къде другаде да отида.

— Трябваше да заминеш на юг — отвърна старицата. Роклята ѝ сега беше почти черна и червените нишки още повече изглеждаха като вени. — Там щяха да те приемат по-охотно. Искам да си тръгнете.

— Когато заподозрях, че пророчеството започва да се сбъдва, разбрах, че трябва да дойда при теб — продължи Фламел, сякаш не я беше чул.

Близнаците, които следяха внимателно разговора, забелязаха как за миг погледът му се стрелна към тях.

Старицата обърна глава и изгледа близнаците с очите си с цвят на масло. По сбръчканото ѝ лице плъзна невесела усмивка, която разкри малките ѝ жълти зъби.

— Мислих за това; убедена съм, че пророчеството не се отнася за човеци — още повече пък за човешки деца — добави тя със съскане.

Презрението в гласа на жената накара Софи да се намеси.

— Искат ми се да не говорите за нас, сякаш не сме тук — каза тя.

— Освен това — обади се Джош — дъщеря ви щеше да ни помогне. Защо не изчакаме да видим какво ще каже тя.

Възрастната жена премигна срещу него и тънките ѝ почти невидими вежди се повдигнаха в безмълвен въпрос.

— Дъщеря ми ли?

Софи видя как очите на Скатах се разширяват от изненада или като предупреждение, но Джош продължи.

— Да, жената, която срещнахме днес следобед. Онази, по-младата жена — вашата дъщеря? Или може би ви е внучка? Тя щеше да ни помогне.

— Нямам нито дъщеря, нито внучка! — По роклята на старицата заиграха дълги ивици черно и червено. Устните ѝ се разтеглиха, оголвайки зъбите, и тя излая няколко неразбираеми думи. Ръцете ѝ се свиха като нокти на граблива птица и въздухът изведнъж се изпълни с цитрусовия аромат на лимон. Десетки мънички въртящи се топчета зелена светлина се сбраха в дланите ѝ.

Тогава Скатах заби една кама по средата на масата. Дървото се разцепи с гръмотевичен трясък, във въздуха полетяха трески, а купите с храна се разбиха на земята. Старицата се дръпна назад, а зелената светлина закапа от пръстите под формата на течност и се стече със съскане и цвъртене по клона, преди да попие в дървото.

Четиримата Торк Алта моментално се озоваха зад нея, със закривени мечове в ръце, а други три създания в глиганския си облик изскочиха от шубраците и се втурнаха нагоре по клона, за да заемат позиция зад Фламел и Скати.

Близнаците замръзнаха от ужас, недоумяващи какво се беше случило току-що. Никола Фламел изобщо не бе помръднал, продължаваше да си реже и яде ябълката. Скатах спокойно прибра камата си и скръсти ръце. После заговори бързо на старицата. Софи и Джош виждаха как устните ѝ се движат, но чуваха само тихичко бръмчене като на комар.

Старицата не отговори. С лице като безизразна маска, тя стана и рязко се отдалечи, следвана от своите стражи Торк Алта. Този път нито Фламел, нито Скатах се изправиха.

В дългата тишина, която последва, Скатах се наведе да събере от земята някои от изпопадалите плодове и зеленчуци, поизбърса ги и ги сложи в единствената дървена купа, която бе останала здрава. Започна да яде.

Джош отвори уста да зададе същия въпрос, чийто отговор и Софи искаше да знае, но тя се пресегна под масата и стисна ръката му, за да мълчи. Разбираше, че току-що се бе случило нещо страшно опасно и че Джош навярно имаше вина за това.

— Мисля, че мина добре, а ти? — попита накрая Скатах.

Фламел довърши ябълката и избърса ръба на черния камък в едно листо.

— Зависи какъв смисъл влагаш в думата добре — рече той.

Скатах захапа един суров морков.

— Още сме живи и още сме в Царството на сенките — каза тя. — Можеше и по-зле да е. Слънцето залязва. Нашата домакиня трябва да спи, а на сутринта ще е съвсем друга. Вероятно дори няма да си спомня какво се е случило тази вечер.

— Какво ѝ каза? — попита Фламел. — Никога не съм владеел Древния език.

— Просто ѝ напомних за стария дълг на гостоприемството и я уверих, че обидата е била неволна и причинена от невежество, следователно не е престъпление според Древните закони.

— Тя е страховита... — промърмори Фламел, хвърляйки поглед към огромния дървесен ствол. Виждаше се как стражите Торк Алта се движат вътре, докато най-едрите глигани бяха останали отвън, за да вардят портата.

— Тя винаги е страховита, когато настъпва вечерта. По това време е най-уязвима — рече Скатах.

— Добре би било — намеси се Софи, — ако някой ни обясни какво се случи току-що. — Мразеше, когато възрастните говореха помежду си и пренебрегваха присъстващите деца. А в момента ставаше точно това.

Скатах се усмихна и вампирските зъби в устата ѝ, като че ли се бяха удължили.

— Твоят брат-близък съумя да обиди една представителка на Древната раса и беше много вероятно да бъде превърнат в зелена слуз заради своето престъпление.

Джош поклати глава.

— Но аз не съм казал нищо... — протестира той. Погледна към сестра си за подкрепа, докато бързо премисляше разговора си със старицата. — Казах само, че нейната дъщеря или внучка е обещала да ни помогне.

Скатах се изсмя меко.

— Няма никаква дъщеря или внучка. Жената, която видяхте следобед, беше Хеката. Старицата, която видяхте тази вечер, също е Хеката, а на сутринта ще срещнете младо момиче, което също ще е Хеката.

— Триликата богиня — напомни им Фламел.

— Хеката е прокълнатата да старее в рамките на деня. Девойка на сутринта, възрастна жена следобед, старица вечерта. Тя е невероятно чувствителна по въпроса за възрастта си.

Джош преглътна с усилие.

— Не знаех...

— Няма как да знаеш — само че твоето невежество можеше да ти коства живота... или нещо по-лошо.

— Но какво направи ти с масата? — попита Софи. Погледна към останките от кръглата маса: тя беше разцепена по средата, където Скати беше забила ножа си. Дървото от двете страни на сцепването изглеждаше сухо и ронливо.

— Желязо — каза просто Скати.

— Едно от изненадващите свойства на метала — обясни Фламел — е неговата способност да неутрализира дори най-могъщите магии. Откриването на желязото сложи край на властта на Древната раса в този свят. — Той вдигна черния каменен връх на стрела. — Ето защо аз използвах това. Древните стават неспокойни в близост до желязо.

— Но ти носиш желязо — каза Софи на Скати.

— Аз съм от Следващото поколение — не съм чистокръвна Древна като Хеката. Мога да понасям близостта на желязо.

Джош облиза пресъхналите си устни. Още помнеше зелената светлина, жужаща в дланите на Хеката.

— Когато каза „превърнат в зелена слуз“, нямаше предвид наистина... Скатах кимна.

— Лепкава зелена слуз. Доста гадно. А и доколкото разбирам, жертвата запазвала някаква част от съзнанието си за известно време. — Тя хвърли поглед към Фламел. — Не мога да си спомня кой е последният човек, който е разгневил някой от Древните и е останал жив, а ти?

Фламел се изправи.

— Да се надяваме, че на сутринта няма да си спомня. Вървете да си починете — каза той на близнаците. — Утре ни предстои дълъг ден.

— Защо? — попитаха едновременно Софи и Джош.

— Защото се надявам, че утре ще мога да убедя Хеката да *пробуди* магическия ви потенциал. За да имате някакъв шанс да преживеете идните дни, ще се наложи да ви обуча за магьосници.

ГЛАВА 18

Никола Фламел изпрати с поглед Софи и Джош, които последваха Скатах в дървото. Чак когато вратата се затвори зад тях, в безцветните му очи пролича безпокойството, което изпитваше. Бяха се разминали на косъм: още миг и Хеката щеше да превърне Джош в блъбукаща течност. Не беше сигурен дали тя би могла да го върне в първоначалното му състояние на сутринта, когато се превърнеше в младо момиче. Трябваше да скрие близнаците от нея, преди невежеството им да ги забърка в неприятности.

Фламел се отдалечи от счупената маса и се спусна по извития клон до езерото долу. Стъпи върху тясната пътека. В калта имаше множество дири — някои бяха следи от глигани, други приличаха повече на човешки стъпки... а други и на двете. Той знаеше, че го следят, че всяко негово движение се наблюдава от същества, които не може да види, и предполагаше, че Торк Алта са може би най-незначителните от стражите на Хеката.

Приклекна до водата, пое си дълбоко дъх и си позволи да се отпусне за малко. Можеше с чисто сърце да каже, че това бе един от най-наситените със събития дни в дългия му живот, и беше наистина изтощен.

Още в мига, когато Дий бе отмъкнал Пери и Сборника и се бяха появили близнаците, Фламел разбра, че едно от първите пророчества, които беше прочел в Книгата преди половин хилядолетие, е започнало да се сбъдва.

„Двамата, които са един, единият, който е всички.“

Сборникът беше пълен със загадъчни фрази и неразбираеми сентенции. Повечето от тях се отнасяха до унищожението на Дану Талис, родината на Древната раса, но имаше също така и редица пророчества, които засягаха завръщането на Тъмните древни и унищожението и поробването на хората.

„Ще дойде време, когато Книгата ще бъде отнета...“

Е, това беше ясно само по себе си.

„... И човекът на кралицата ще се съюзи с Враната...“

Това трябваше да се отнася за доктор Джон Дий. Някога той беше личният магьосник на кралица Елизабет. А Враната очевидно беше Богинята-врана.

„Тогава Древната ще излезе от Сенките...“

Фламел знаеше, че Дий от векове работи за Тъмните древни и подготвя завръщането им. До него беше достигнала непотвърдена информация, че все повече Тъмни древни напускат своите царства и започват наново да опознават света на хората.

„... И безсмъртният трябва да обучи смъртните. Дватама, които са един, трябва да станат единия, който е всички.“

Никола Фламел беше безсмъртният от пророчеството. Бе сигурен в това. Близнаците — двамата, които са един — трябва да бяха смъртните, които се нуждаеха от обучение. Но той нямаше представа какво означава последната фраза:

„Единият, който е всички.“

Обстоятелствата бяха поставили близнаците под негова опека и той бе решен да не позволи да им се случи нещо, особено сега, когато вярваше, че те са предопределени да изиграят решаваща роля във войната срещу Тъмните древни. Никола знаеше, че довеждането на Джош и Софи при Триликата богиня представляваше ужасен риск — особено в компанията на Скатах. Враждата на Девата-воин с богинята беше по-стара от повечето цивилизации. Хеката беше една от най-опасните Древни. Беше изключително могъща, а едно от многобройните ѝ умения ѝ позволяваше да *пробужда* магическите сили, заложили у всяко разумно създание. Но подобно на много други Древни, метаболизмът ѝ беше обвързан със слънчевия или лунния цикъл. Тя старееше през деня и буквално умираше, щом слънцето залезе, но с изгрева се прераждаше като млада жена. Тази особеност замъгляваше и изопачаваше мисленето ѝ, а понякога, както бе станало преди малко, старата Хеката забравяше обещанията, които беше дало нейното по-младо аз. Фламел се надяваше, че на сутринта ще успее да обсъди трезво нещата с младата Хеката и да я убеди да *пробуди* необикновения потенциал на близнаците.

Алхимикът знаеше, че у всеки са заложили магически способности. Веднъж *пробудени*, те имаха склонност да се развиват сами. Понякога, много рядко, децата внезапно демонстрираха необикновени сили — най-често телепатия или телекинеза, или комбинация от двете. Някои деца осъзнаваха какво става и съумяваха да обуздаят растящите си сили, докато други така и не ги проумяваха напълно. Без обучение те не можеха да се контролират и магическата енергия се лееше на талози от тях, местейки мебелите наоколо, събаряйки хората на земята, дълбаейки символи по стени и тавани. Хората често смятаха това за лудории на полтъргайст. Фламел знаеше, че ако Хеката *пробуди* латентните магически сили на близнаците, той ще може да използва усвоеното през шестстотинте години на проучвания, за да увеличи уменията им. Не само щеше да ги научи да се защитават, но и щеше да ги подготви за всичко, което ги очаква в бъдеще.

Все още клекнал край езерото, той се взираше в зеленикавата вода. Червени и бели шарани плуваха току под повърхността, докато от дълбините човекоподобни лица се взираха нагоре с опулени и празни очи, а устите им бяха пълни с остри като игли зъби. Фламел реши да не топва пръсти във

водата.

Във всички древни книги по магия обикновено се споменаваше, че има четири магически стихии: Въздух, Вода, Земя и Огън. Но вековете на проучвания бяха разкрили на Никола, че основните магически природни сили всъщност са пет. Петата стихия беше магията на Времето, най-великата от всички магии. Древните можеха да контролират всички други стихии, но тайната на петата се съдържаше само в Сборника и беше една от многото причини Дий и неговите Тъмни древни да го търсят. С него те щяха да са способни да управляват самото време.

Заедно с Пернел, Никола Флаemel беше прекарал голяма част от дългия си живот в изучаване на тези сили. Докато Пери се обучаваше в други видове магия, той се бе съсредоточил върху формулите и теоремите от Сборника. Те съставяха основата на алхимическото учение, което беше вид наука. Използвайки рецептите, той се бе научил как да превръща прости метали в злато и въглени — в диаманти, но това изискваше много малко магия. Вярно, че рецептата бе невероятно сложна и изискваше месеци на подготовка, но самият процес беше абсурдно лесен. Така Никола изведнъж се оказа по-богат, отколкото се виждаше в най-необузданите си мечти. Следвайки съвета на Пери, той беше основал болници, създал сиропиталища и подпомогнал училища в родния си Париж. Това бяха добри времена... не, нещо повече — бяха чудесни времена. Животът тогава бе много по-прост. Те не знаеха за Древната раса и изобщо не подозираха съществуването дори на частица от тъмното знание, криещо се в Сборника.

В последните години Никола понякога се будеше в най-тихия час на нощта с една-единствена мисъл, която се въртеше упорито в главата му: ако тогава знаеше това, което знае сега за Сборника, дали щеше да продължи проучванията си върху философския камък? Тези проучвания го бяха отвели до среща с Древната раса — и по-специално с Тъмните древни — и бяха намесили в живота му доктор Джон Дий. Бяха принудили него и Пери да инсценират собствената си смърт, да избягат от Париж и да прекарат следващото половин хилядолетие в криене. Но изучаването на Сборника също така ги бе направило безсмъртни. През тези нощи той си отговаряше с да: дори да знаеше всичко, което знае сега, пак щеше да продължи с проучванията си и да се превърне в алхимика.

Но имаше редки случаи, като днес, когато отговорът беше *не*. Сега имаше опасност да изгуби Пернел, а може би и живота на невинните близнаци и не чак толкова невинната Скатах — макар че нямаше да е никак лесно тя да бъде убита — и освен това съществуваше възможност да е обрекъл света на гибел.

Никола усети как изтръпва при тази мисъл. Книгата на Авраам беше пълна с истории, които отначало бе сметнал за приказки, легенди и митове. Изследванията му през вековете обаче установиха, че всички те са истина, че всички приказки се основават на реални факти и че онова, което е смятал за легенди и митове, са просто разкази за действителни същества и събития.

Древната раса съществуваше.

Те бяха създания, които понякога приличаха на хора, но притежаваха силата на богове. Бяха властвали десетки хиляди години, преди човечеството да се появи на земята. Първите примитивни човеци почитали Древната раса като богове и демони, и през поколенията сътворили митологии и религиозни системи, организирани около един Древен или група Древни. Боговете и богините на Гърция и Египет, на Шумер и на народите от Долината на Инд, на

толтеките и келтите съществуваша в действителност. Те обаче не бяха различни богове: бяха едни и същи Древни, наричани с различни имена.

Древната раса се делеше на две групи: такива, които си сътрудничеа с хората, и такива, които ги смятаха за роби или в някои случаи храна. Древните воюваха един срещу друг в битки, продължаващи цели векове. Понякога и хора се биеха за едната страна и подвизите им се помнеха във велики легенди като тези за Гилгамеш^[1], Кухулин^[2], Иполит^[3], Беоулф^[4] и Иля Муромец^[5].

Накрая, когато стана ясно, че тези войни могат да унищожат планетата, загадъчният Авраам, използвайки набор от мощни магии, принуди всички от Древната раса — дори онези, които подкрепяха хората, — да се оттеглят от света. Повечето подобно на Хеката се оттеглиха с готовност, настанаха се в създадени от тях самите царства на сенките и оттогава имаха съвсем малък или никакъв контакт с хората. Други, като Мориган, макар и сериозно омаломощени, продължиха да излизат в човешкия свят и се мъчеха да възстановят стария порядък. Трети, като Скатах, живееха анонимно сред хората. Фламел беше разбрал, че Сборника, който съдържаше магиите, прогонили Древната раса от земята в техните царства, съдържа също така и магии, които биха им позволили да се върнат.

А ако Тъмните древни се върнеха, цивилизацията на двадесет и първи век щеше да бъде заличена за часове от войните на богоподобните създания. Това се беше случвало и преди; в митологията и историята подобно събитие бе известно като Потопа.

А сега Книгата беше у Дий. Той се нуждаеше единствено от двете страници, които Фламел усещаше до тялото си. И Никола Фламел знаеше, че Дий и Мориган няма да се спрат пред нищо, за да ги отнемат от него.

Фламел увеси глава. Искаше му се да знае какво да прави. Искаше му се Пернел да е с него; тя със сигурност щеше да има план.

Едно мехурче се пукна на повърхността на езерото. „Дамата ме помоли да ти предам...“ Още едно мехурче изскочи и се пръсна, „... че не е пострадала“.

Фламел се дръпна назад. Струйки мъгла се издигаха от повърхността на водата, малки мехурчета изплуваха и се пускаха. От мъглата започна да се оформя фигура — възрастен мъж в униформа на пазач. Тя се зарея над езерото, като променяше контурите си. Късното следобедно слънце се пречупваше през водните капчици, превръщайки всяка от тях в блестяща дъга от светлина.

— Ти призрак ли си? — попита Никола.

— Точно така, сър. Или по-точно бях, преди госпожа Фламел да ме освободи.

— Познаваш ли ме? — попита Никола Фламел. За миг се зачуди дали това не е някой номер на Дий, но после отхвърли тази мисъл: магьосникът беше могъщ, но нямаше как да преодолее защитите на Хеката.

Мъглата се сгъсти.

— Да, сър, мисля, че ви познавам — вие сте Никола Фламел, Алхимика. Госпожа Фламел ме помоли да ви потърся. Предполагаше, че ще ви намеря точно тук, в това царство на сенките. Дочула Дий да споменава, че сте тук.

— Значи тя не е пострадала? — попита развълнувано Фламел.

— Не е. Дребният мъж, когото наричат Джон Дий, се страхува от нея, макар че другата жена не се страхува.

— Каква жена?

— Висока жена с наметало от черни пера.
— Мориган — произнесе мрачно името ѝ Фламел.
— Да, а ето и съобщението... — Една риба изскочи от езерото и фигурата се пръсна на хиляди водни капчици, които увиснаха неподвижно във въздуха — всяка от тях беше миниатюрна частица от пъзела, съставлящ призрака. — Госпожа Фламел казва, че трябва да се махнете оттук... и то веднага. Богинята-врана събира силите си, за да нахлуе в това царство.
— Няма да успее. Тя е от Следващото поколение; не притежава нужната сила.
Рибата подскочи отново, разпилявайки водните капчици, и гласът на призрака заглъхна, отслабвайки с всяко спукано мехурче.
— Госпожа Фламел нареди да ви предам, че Богинята-врана смята да събуди Бастет.

- [1] Герой от шумерския епос. — Б.пр. ↑
[2] Велик герой от преданията на ирландските келти. — Б.пр. ↑
[3] Малко известен древногръцки герой. — Б.пр. ↑
[4] Герой от староанглийска поема, базираща се на скандинавски легенди. — Б.пр. ↑
[5] Богатир, един от главните герои в руските предания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Скатах спря до вратата на стаята на Софи и изгледа близнаците с тревистозелените си очи.

— Починете си — каза тя, повтаряйки съвета на Фламел, и добави: — Не излизайте от стаите. Може да чуете странни звуци отвън — не им обръщайте внимание. Вие сте в пълна безопасност, докато сте между тези стени.

— Какви звуци? — попита Джош. Въображението му се бе развихрило и той започна да съжالياва за всички часове, които бе прекарал в игра на „Дуум“ или „Куюейк“ и които го караха да се плаши от глупости.

Скатах се замисли за миг.

— Писъци, може би. Животински вой. А и смях. — Тя се усмихна. — Повярвайте ми, не бихте искали да разберете, чий е този смях. — После добави без следа от ирония: — Сладки сънища.

Джош Нюман изчака Скатах да се скрие зад ъгъла на коридора и се обърна към сестра си.

— Трябва да се махнем оттук.

Софи прехапа долната си устна толкова силно, че двата ѝ предни зъба оставиха следи в нея, а после кимна.

— И аз си мислех същото.

— Мисля, че ни грози сериозна опасност — рече напрегнато Джош.

Софи отново кимна. Този следобед събитията се бяха развили толкова бързо, че тя не беше имала време да си поеме дъх. В един момент си работеше в кафенето, а в следващия двамата с брат ѝ вече бягаха през Сан Франциско, заедно с мъж, който твърдеше, че е шестстотингодишен алхимик, и момиче, което изглеждаше не по-голямо от нея, но Фламел се кълнеше, че било жена-воин на две хиляди и петстотин години. И вампир. — Все се оглеждам за скрити камери — промърмори тя, озъртайки се.

— Камери ли? — Джош се сепна, но моментално схвана мисълта на близначката си. — Искаш да кажеш като в предаването „Скрита камера“? — Почувства се неловко и усети, че се изчервява: ами ако беше успял да се представи като идиот пред цялата нация? Никога повече нямаше да може да си покаже лицето в училище. Заозърта се нагоре към ъглите на стаята, търсейки камерите. Те обикновено бяха скрити зад огледала. В стаята нямаше такива, но Джош знаеше, че това не означава нищо; сега имаше камери, които бяха толкова малки, че можеха да бъдат скрити навсякъде. Една внезапна мисъл го порази. — Ами птиците?

Софи кимна още веднъж.

— И аз все се връщам към птиците. Всичко друго би могло да е специални ефекти: Торк Алта може да са дресирани животни и хора в специални костюми; това, което се случи в доджото на Скатах, може да е инсценирано, а плъховете да са били дресирани. Но не и птиците: бяха твърде много и съсипаха колата наистина. — Именно птиците окончателно я бяха убедили, че двамата с Джош се намират в реална опасност... защото ако те бяха истински, значи всичко останало също бе истинско.

Джош пхна ръце в задните джобове на джинсите си и застана до един отворен прозорец. Гъстият листак стигаше почти до перваза и макар че на

прозореца нямаше стъкло, нито една от безбройните буболечки, които летяха във вечерния въздух, не влизаше в стаята. Той се отдръпна, когато една яркосиня змия, дебела колкото китката му, се подаде измежду листата и от устата ѝ се стрелна език, дълъг поне двајсет сантиметра. После змията изчезна и се появи облак малки жужащи светлинки, които се носеха стремително сред дърветата. Те профучаха покрай прозореца и Джош би се заклел, че целият рояк се състоеше от около дузина мънички крилати жени, не по-големи от показалеца му. Светлината се излъчваше от телцата им. Той облиза пресъхналите си устни.

— Добре, да предположим, че това е истинско... всичко — магията, древните раси — и това ме връща към първоначалната ми мисъл: трябва да се махаме оттук.

Софи се приближи до прозореца, застана зад брат си и постави ръка на рамото му. Беше по-голяма от него с двајсет и осем секунди — по-малко от половин минута, както винаги ѝ напомняше Джош, — но тъй като майка им и баща им толкова често отсъстваха, тя бе поела ролята на по-голяма сестра. Макар че той вече беше цели пет сантиметра по-висок от нея, Софи винаги щеше да го смята за своето малко братче.

— Съгласна съм — каза тя уморено. — Трябва да опитаме да се измъкнем.

Нещо в гласа ѝ накара Джош да я погледне.

— Ти не вярваш, че ще се измъкнем — каза той с равен глас.

— Да опитаме — рече тя, без да му отговори. — Но съм сигурна, че ще тръгнат след нас.

— Фламел каза, че Дий ще е в състояние да ни проследи. Сигурен съм, че Фламел — или Скатах — също могат да го направят.

— Фламел няма причина да ни следи — напомни му Софи.

— Но Дий има — отвърна Джош. — Какво ще стане, ако се приберем у дома и Дий и хората му ни последват там? — мислеше той на глас.

Софи сбърчи вежди.

— Мислех за това. Фламел каза, че ние ще можем да виждаме магическата аура, която обкръжава хората.

Джош кимна.

— Хеката не е пробудила магическите ни сили. — Тя сбърчи вежди отново, мъчейки се да си спомни точно какво бе казал Никола Фламел. — Фламел каза, че миришем на дива магия.

Джош подуши въздуха.

— Аз не усещам нищо. Никакви плодове, портокали или ванилов сладолед. Може би няма да можем да долавяме миризмите, преди това да стане.

— Ако успеем да се върнем въщи, можем да заминем за Юта, при мама и татко. Бихме могли да останем с тях до края на лятото, докато всичко това отмине.

— Идеята не е лоша — съгласи се Джош. — Никой няма да ни намери в пустинята. А в момента горещата, скучна, пясъчна пустиня ми звучи наистина примамливо.

Софи погледна към вратата.

— Има само един проблем. Това място е истински лабиринт. Мислиш ли, че ще можеш да намериш пътя до колата?

— Струва ми се, че да. — Той кимна. — Всъщност сигурен съм.

— Да вървим тогава. — Тя провери дали безполезният сега мобилен телефон е в джоба ѝ. — Да вземем багажа ти.

Пред вратата на стаята на Софи близнаците спряха и огледаха коридора. Той беше пуст и тънеше в пълен мрак, с изключение на местата, където дълги кристали с неправилна форма излъчваха млечнобяла светлина.

Някъде в далечината отекна звук, който приличаше на смях или писък. Те се втурнаха през коридора към стаята на Джош, а меките им гуменки не предизвикваха никакъв шум при допира си до пода.

— Как изобщо попаднахме в тази бъркотия? — запита се на глас Джош.

— Предполагам, че просто сме били в грешното време на грешното място — рече Софи. Тя беше останала на вратата, за да наблюдава коридора. Но още докато изричаше това, осъзна, че има нещо повече. Тук ставаше и нещо, свързано с пророчеството, за което говореше Флаemel, нещо, касаещо тях. Самата идея за това я ужаси.

Близнаците се измъкнаха в коридора и тръгнаха през овалните стаи, без да бързат, като оглеждаха всяка от тях, преди да влязат. Постоянно спираха и се вслушваха в откъслечните разговори на езици, които приличаха на човешки, или в музиката, изпълнявана на неизвестни инструменти, която се носеше по коридора. Веднъж писклив изблик на маниякален смях ги накара да се шмугнат в най-близката стая. Той като че ли се приближаваше към тях, а после изчезна. Когато се измъкнаха предпазливо от стаята, близнаците забелязаха, че всички светещи кристали в коридора са потъмнели до кървавочервено.

— Радвам се, че не видяхме какво мина — рече треперливо Джош.

Софи въздъхна в отговор. Брат ѝ водеше; тя го следваше на две крачки зад него с ръка на рамото му.

— Знаеш ли накъде отиваме? — прошепна Софи, приближавайки уста до ухото му. Всички стаи ѝ изглеждаха еднакви.

— Когато влязохме в къщата, забелязах, че стените и подът са тъмни, но докато вървахме навътре по коридора, цветът изсветляваше. Тогава осъзнах, че минаваме през различен вид дървесина, също като кръговете на един пън. Просто трябва да следваме коридора, който води към тъмното дърво.

— Умно — каза Софи впечатлена.

Джош я погледна през рамо и се ухили.

— Казвах ти, че онези игри не са загуба на време. Единственият начин да не се загубиш в игрите с лабиринти е да си отваряш очите за издайнически детайли като шарките на пода и тавана и да помниш откъде минаваш, за да можеш да се върнеш, ако се наложи. — Той излезе в един коридор. — И ако съм прав, главният вход трябва да е... там! — завърши той триумфално.

Близнаците се втурнаха през голямото открито пространство пред гигантското дърво-дом и стигнаха до пътеката между дърветата, която водеше назад към колата. Макар че нощта вече бе паднала, нямаха проблеми със зрението. Ярката луна висеше ниско в небето и то бе изпълнено с необикновено много блестящи звезди, които заедно с лъкатушната ивица сребрист прах високо на небосвода придаваха на нощта странно сивкаво сияние. Само сенките оставаха непрогледно тъмни.

Макар че не беше студено, Софи потрепери: усещаше нещо нередно в нощта. Джош съблече своя суичър с качулка и я наметна върху раменете на сестра си.

— Звездите са различни — прошепна тя. — Толкова са ярки. — Погледна нагоре към небето, опитвайки се да го види през клоните на Игдразил. — Не мога да видя Голямата мечка, а и Полярната звезда липсва.

— Освен това снощи нямаше луна — рече Джош, като кимна натам, където пълната луна се издигаше огромна и жълто-бяла над върховете на дърветата. — Поне в нашия свят нямаше — добави той сериозно.

Софи се загледа в луната. В нея имаше нещо... нещо нередно. Тя се опита да различи познатите кратери и усети как стомахът ѝ се сви от внезапна мисъл. Ръката ѝ трепереше, когато я вдигна, за да посочи.

— Това не е нашата луна!

Джош също се вгледа, примижавайки срещу светлината. После разбра какво има предвид сестра му.

— Повърхността е... различна. По-гладка — каза той тихо. — Къде са кратерите? Не мога да видя Кеплер, Коперник или дори Тихо.

— Джош — каза бързо Софи, — мисля, че виждаме нощното небе, отпреди хиляди години, може би стотици хиляди. — Тя погледна нагоре. Джош се сепна, когато забеляза, че лунната светлина придаваше на лицето ѝ вид на скелет, и смутен, бързо извърна поглед. Винаги бе бил близък със сестра си, но последните няколко часа му бяха напомнили колко важна е тя за него.

— Скатах не каза ли, че Хеката е създала това царство на сенките? — попита Джош. — Обзалагам се, че го е моделирала по подобие на света, който помни.

— Значи това е нощното небе и луната, каквито са били преди хиляди години — рече благоговейно Софи. Прииска ѝ се да си носеше дигиталния фотоапарат, за да запечата необикновения образ на гладката луна.

Близнаците още гледаха към небето, когато една сянка прелетя пред луната — би могло да е птица... само че размахът на крилете беше твърде голям, а и никоя птица нямаше змиевидна шия и опашка.

Джош сграбчи ръката на сестра си и я задържа към колата.

— Наистина започвам да намразвам това място — промърмори той.

Джипът си стоеше там, където го бяха оставили, паркиран на пътеката. Луната осветяваше натрошеното предно стъкло, върху което тъмнееха наъбените петна на дупките. Сиянието открояваше ясно и белезите по корпуса на колата — драскотините и браздите. Покривът беше осеян със стотици мънички дупчици, където птиците бяха накълвали метала, задната чистачка висеше на парче гума, а страничните огледала изобщо липсваха.

При гледката на джипа, близнаците най-сетне започнаха да осъзнават истински птичата атака. Софи прокара пръст по драскотините на единия прозорец. Тези няколко милиметра стъкло бяха единствената защита за плътта ѝ от птичите нокти.

— Да тръгваме — подкани я Джош, като отвори вратата и се настани на шофьорското място. Ключовете си стояха, където ги беше оставил.

— Малко ми е съвестно, че бягаме от Фламел и Скати, без да им кажем нищо — рече Софи, докато отваряше вратата и се качваше. Но реши, че безсмъртният алхимик и Девата — воин ще се оправят по-добре без тях. Те бяха способни да се защитят; последното, което им трябваше, бяха двама тийнейджъри.

— Ако ги срещнем отново, ще им се извиним — каза Джош. Тайно си мислеше, че ще е доволен никога повече да не зърва когото и да било от тях. В компютърните игри всичко беше лесно. Ако те убият, просто започваш

отначало. В това царство обаче нямаше втора възможност и имаше далеч повече начини да умреш.

— Знаеш ли как да се измъкнем оттук? — попита Софи.

— Разбира се. — Брат ѝ се усмихна и белите му зъби лъснаха на лунната светлина. — Включвам на задна. И няма да спираме за нищо на света.

Джош завъртя ключа. Чу се метално изщракване и скимтящ звук, който бързо заглъхна. Той завъртя отново ключа. Този път се чу само изщракване.

— Джош...? — започна Софи.

Беше му нужен само миг, за да разбере какво е станало.

— Акумulatorът е изтощен. Сигурно от същата онази сила, която изтощи батериите на телефоните ни — промърмори Джош. Завъртя се в седалката, за да погледне през надрасканото задно стъкло. — Слушай, пристигнахме по тази пътека зад нас; не сме завивали нито наляво, нито надясно. Да опитаме на бегом. Какво ще кажеш? — Той се обърна към сестра си, но тя не гледаше него, а се взираше през предното стъкло. — Ти дори не ме слушаш.

Софи посегна, хвана главата на брат си с ръка и я завъртя към предното стъкло. Той погледна, премига, преглътна, после протегна ръка да натисне бутона за заключване на вратите.

— Ами сега какво? — попита той.

Точно пред тях клечеше същество, което не бе нито птица, нито змия, а нещо средно. Беше голямо горе-долу колкото високо дете. Лунната светлина шареше змийското му тяло и проблясваше по разперените му прилепови криле, по които малките кости и вени се очертаваха в черно. Ноктестите му крака се бяха впили в меката почва, а дългата му опашка се извиваше насам-натам зад него. Но това, което привлече вниманието на близнаците, беше главата. Черепът бе дълъг и тесен, очите — огромни и кръгли, а зейналата уста — пълна със стотици ситни бели зъби. Съществото наклони глава първо на едната страна, после на другата, а след това рязко отвори и затвори челюстите си. Подскочи към колата.

Въздухът зад него се раздвижи и второ създание, по-едро от първото, се спусна от нощното небе. То сви крилете си и се изправи, обръщайки зловещата си глава към колата.

— Може да са вегетарианци — подхвърли Джош. Наведе се през облегалката на шофьорското място и затършува в задната част на колата, търсейки нещо, което би могъл да използва като оръжие.

— Не и с тези зъби — възрази мрачно сестра му. — Мисля, че това са птерозаври — добави тя, спомняйки си огромния скелет, висящ в Тексаския център по естествени науки.

— Нещо като птеродактили ли? — попита Джош, като се обърна отново напред. Беше намерил малък пожарогасител.

— Птерозаврите са по-стари — каза Софи.

Трети птерозавър се спусна от нощното небе и създанията започнаха да се приближават бавно към колата като трима прегърбени старци.

— Трябваше да останем в дървото — промърмори Софи. Бяха ги предупредили, нали така? Останете си в стаите, не излизайте... а след всичко, което бяха видели досега, трябваше да се досетят, че през нощта царството на Хеката е опасно и смъртоносно място. Сега се бяха изправили срещу създания от периода Креда.

Джош отвори уста, за да отвърне, но не каза нищо. Издърпа предпазния щифт на пожарогасителя, приготвяйки го за действие. Не беше сигурен какво

ще стане, ако насочи струя срещу птерозаврите.

Трите същества се разделиха. Едното се приближи към колата отпред, другите две се насочиха към страничните прозорци.

— Искате ли да знаем някоя магия сега — рече пламенно Софи. Чувстваше как сърцето ѝ блъска в гърдите и усещаше езика си надебелял в устата. Не ѝ достигаше въздух и се чувстваше замаяна.

Най-едрият птерозавър скочи върху предния капак на колата и се подпря с криле върху надраскания метал. Удължената му змийска глава се протегна напред, за да надникне в купето и той бавно премести поглед от Софи към Джош, а после отново към Софи. Гледана от толкова близо, устата му беше огромна, а зъбите му сякаш бяха безброй.

Джош пхна дюзата на пожарогасителя в една от многото дупки в предното стъкло и се прицели в птерозавъра. Очите му шареха наляво-надясно, наблюдавайки приближаването на другите две създания, а ръцете му се потяха толкова силно, че му беше трудно да държи пожарогасителя.

— Джош — прошепна Софи, — направи нещо. Направи нещо веднага!

— Може би пожарогасителят ще ги подплаши — отвърна Джош, несъзнателно понижавайки гласа си до шепот. — Или пък ще ги отрови...

— И за какво ти е да правиш такова нещо? — Птерозавърът наклони глава, за да изгледа Джош, устата му се движеше, а зъбите му блестяха. Думите бяха пълни с потраквания и паузи, но езикът беше английски. — Ние не сме ви врагове.

ГЛАВА 20

Дори за Бел Еър — района от Лос Анджелис, известен със своите екстравагантни имения — къщата беше невероятна. Обширна, построена изцяло от бял травертин^[1], до нея можеше да се стигне само по частен път. Тя се намираше в имение от шейсет акра, оградено от триметрова стена, по чиято горна част течеше електричество. Доктор Джон Дий трябваше да чака десет минути пред затворената порта, докато един въоръжен пазач проверяваше самоличността му, а друг претърсваше всеки сантиметър от колата, дори я огледа отдолу с малка камера. Дий се радваше, че е избрал да дойде с кола под наем и наемен шофьор; не беше сигурен как ще се отнесат пазачите с един кален голем.

Дий бе долетял от Сан Франциско късно следобед с личния си самолет. Лимузината, наета от неговата компания, го взе от летище „Бърбанк“ — което, сега бе преименувано на „Боб Хоуп“ — и го прекара по булевард „Сънсет“, през едно от най-ужасяващите улични движения, които бе виждал, след като напусна Викторианския Лондон.

За първи път в извънредно дългия си живот Дий усещаше, че събитията се изплъзват от контрола му. Развиваха се твърде бързо, а според неговия опит именно в такива случаи се стигаше до катастрофи. Беше подложен на натиск от хора — е, всъщност не точно хора, а по-скоро същества, — които искаха бързи резултати. Те го бяха накарали да се изправи днес срещу Фламел, макар че им бе казал, че се нуждае от още няколко дни за подготовка. И се оказа прав. Ако разполагаше с още двацет и четири часа за планиране и наблюдение, щеше да може да залови както Пернел, така и самия Никола, заедно с целия Сборник. Дий беше предупредил работодателите си, че Никола Фламел може да създаде доста проблеми, но те не го послушаха. Дий познаваше Фламел по-добре от всеки друг. През вековете на няколко пъти беше близо до залавянето му — много близо, — но във всеки от тези случаи Фламел и Пернел съумяваха да се изплъзнат.

Докато пазачите извършваха огледа си, той се отпусна в климатизирания автомобил и си припомни първия път, когато бе срещнал прочутия алхимик Никола Фламел.

Джон Дий беше роден през 1527 година. По време на царуването на Елизабет I той бе служил на кралицата по много начини: като съветник и преводач, като математик и астроном, и даже като личен астролог. На него бе оставено да избере датата на коронацията ѝ и той бе решил тя да се състои по пладне на 15 януари 1559-а. Беше обещал на младата принцеса, че царуването ѝ ще е дълго. То продължи четирийсет и пет години.

Доктор Джон Дий беше и шпионин на кралицата.

Той шпионираше за английската кралица из цяла Европа и беше нейният най-доверен и способен агент на континента. Като прочут учен, магьосник и алхимик, го посрещаха радушно в кралските дворове и в палатите на благородниците. Дий се преструваше, че знае само английски, латински и гръцки, макар всъщност да говореше добре дузина езици и разбираше поне още толкова, дори арабски и малко китайски. Отрано бе

научил, че хората често са непредпазливи, когато не знаят, че той разбира всяка тяхна дума, и се възползваше от това в пълна степен. Подписваше поверителните си шифровани доклади с цифрите 007. Сметна за страхотна ирония факта, че стотици години по-късно, когато Ян Флеминг създаде Джеймс Бонд, му сложи същото кодово име.

Джон Дий бе един от най-могъщите магьосници на своето време. Беше изучавал некромантия и чародейство, астрология и математика, врачуване и гадаене на кристал. При пътуванията си из Европа бе срещнал всички велики магьосници и чародеи на онази епоха... включително и легендарния Никола Фламел — човека, известен като Алхимика.

Дий откри, че Никола Фламел — който уж бе умрял през 1418 година — е още жив съвсем случайно. Тази среща щеше да предопредели целта на остатъка от живота му и да повлияе на световната история по толкова много начини.

Никола и Пернел се бяха върнали в Париж през първото десетилетие на шестнайсети век и работеха като лекари, грижеха се за бедните и болните в същите онези болници, които Фламел бе основал преди повече от сто години. Живееха и работеха буквално в сянката на великата катедрала „Нотр Дам“. Дий се намираше в Париж с тайна мисия, възложена от кралицата, но веднага щом видя слабия, тъмнокож мъж и неговата зеленоока жена да работят заедно в просторните отделения на болницата, ги разпозна. Дий бе един от малкото хора на света, които притежаваха копие от шедьовъра на Фламел „Кратко изложение по философия“, включващо гравюра на прочутия алхимик след титулната страница. Когато Дий се представи на лекаря и жена му и ги назова с истинските им имена, никой от тях не отрече. Разбира се, те също бяха слушали доста за известния доктор Джон Дий. Макар че Пернел имаше някои резерви, Никола се зарадва на възможността да вземе английския магьосник за свой чирак. Дий незабавно напусна Англия и прекара следващите четири години, обучавайки се при Никола и Пернел в Париж.

И именно в Париж през 1575 година той за първи път узна за съществуването на Древната раса.

Една вечер, докато учеше в късните часове в малката си таванска стаичка в къщата на Фламел, едно създание, сякаш излязло от кошмар, се вмъкна през комина и изпъли на опърлената рогозка, разпилявайки жарава и цепеници. Създанието беше гаргойл — една от древните породи върколаци, които се въдеха в канализациите и гробищата на повечето европейски градове. Приличаше на грубите, издялани от камък фигури, които украсяваха катедралата срещу къщата, но беше живо. Плътта му приличаше на мрамор и бе набраздена от вени, а очите му бяха черни като въглен. Гаргойлът заговори на старогръцки и го покани да дойде на среща в катедралата „Нотр Дам“. Като прецени, че това не е покана, която може да бъде отхвърлена, Дий последва създанието навън в нощта. Подскачайки на два крака, а често придвижвайки се и на четири, гаргойлът го водеше по все по-тесни улички, а после през подземните тунели на канализацията, докато накрая минаха през таен проход, който ги отведе зад стените на голямата катедрала. Дий последва гаргойла нагоре по хиляда и едното стъпала, по вътрешната страна на стената, които го изведоха на покрива на готическата катедрала.

— Чакай — заповяда гаргойлът и не каза нищо повече.

След като беше изпълнил задачата си, той престана да обръща внимание на Дий и се настани на парапета, приведен напред и с прибрани между плешките криле, свил опашка плътно до себе си. Виждаха се малките рогчета,

стърчащи от челото му. Той се взря към площада далеч долу, загледан в окъснелите минувачи и бездомниците, които нямаше къде да се приберат и търсеха нещо за ядене. Ако някой случайно вдигнеше поглед нагоре, за него гаргойлът щеше да е неразличим от множеството други каменни фигури върху сградата.

Дий се приближи до ръба на покрива и се загледа в града. Целият нощен Париж се простираше под него, виждаше хиляди премигващи светлини от огньовете за готвене, газени лампи и свещи — безчислени точки светлина, разделяни от тъмната ивица на Сена. Стълбчета дим се издигаха право нагоре в неподвижния въздух. От тази височина Дий чуваше и жуженето на града — нисък, монотонен звук като на пчелен кошер, подготвящ се за нощта, — и можеше да помирише зловонието, тегнещо над улиците — смесица от миризми на канализация, гниеши плодове и развалено месо, човешка и животинска пот и смрадта на самата река.

Дий чакаше над прочутия прозорец с розетка на катедралата. Изучаването на магия го беше възпитало в много отношения — беше се научил да цени търпението. Ученият се наслаждаваше на преживяването да стои на покрива на най-високата сграда в Париж и му се искаше да си беше взел скицирника. Задоволи се с това да оглежда наоколо и да запечатва всичко, което вижда, в невероятната си памет. Спомни си за неотдашното си посещение във Флоренция. Беше отишъл там, за да изследва дневниците на Леонардо да Винчи. Те бяха изписани със странен шифър, който нито един човек не бе успял да разгадае: на него му отне по-малко от час — никой не беше се досетил, че Леонардо бе писал дневниците си не само с шифър, но и огледално. Дневниците бяха изпълнени с множество изумителни рисунки на идеи за изобретения: оръжия, които стрелят многократно, бронирана каляска, която се движи без помощта на коне, и съд, който може да плува под морската повърхност. Имаше обаче едно изобретение, което особено заинтригува Дий: приспособление, за което Да Винчи твърдеше, че ще позволи на човека да се издигне във въздуха и да полети като птица. Дий не бе напълно убеден, че идеята може да бъде реализирана, макар че повече от всичко на света му се искаше да полети. Сега, докато се взираше в нощния Париж, започна да си представя какво би било да привърже крилете на Да Винчи към ръцете си и да се понесе над покривите.

Мислите му бяха прекъснати, когато някакво движение привлече вниманието му. Той се обърна на север, където една неясна фигура се носеше в нощното небе — черна сянка, подир която летяха десетки по-малки точици. Те приличаха на птици... но Дий знаеше, че птиците рядко летят нощем. Той моментално и без никакво съмнение разбра, че именно за тази среща е бил доведен тук. Съсредоточи се върху по-голямата фигура, мъчейки се да различи какво се приближава, но едва когато фигурата се спусна на покрива, той осъзна, че това е жена с пепеляво лице, облечена изцяло в черно и с дълго наметало от пера на врани.

Онази нощ доктор Джон Дий за първи път се срещна с Моргана. Онази нощ научи за съществуването на Древната раса и за това, как тя е била прогонена от човешкия свят от магията в Книгата на Авраам Мага — книга, която понастоящем се намираще у Никола Фламель. Онази нощ Дий научи също, че сред Древните има такива, които искат да си възвърнат полагащото им се място на господари на човечеството. И онази нощ Богинята-врана обеща на Дий, че един ден той ще управлява целия свят, ще бъде владетел на империя, простираща се от полюс до полюс, от изгрева до залеза. Всичко,

което трябваше да направи, бе да открадне Книгата от Флаamel и да им я предаде.

В същата нощ доктор Джон Дий застана на страната на Тъмните древни.

Това бе мисия, която го бе водила на много места по целия свят, а и до много царства на сенките, граничещи с него. Беше се борил с духове и върколаци, създания, които нямаха право да съществуват извън кошмарите, и други, останали от времената, предхождащи появата на хората. Беше тръгвал на битка начело на армия от чудовища и бе прекарал поне десетилетие, бродейки изгубен в един леден отвъден свят. Много пъти се бе опасявал за живота си, но никога не бе бил наистина уплашен... до този момент сега, когато стоеше пред входа на имението в Бел Еър, в Лос Анджелис, през двайсет и първи век. В онези ранни дни той не осъзнаваше напълно силата на съществата, на които служеше, но след почти четири века и половина в тяхна служба бе научил много неща... включително и това, че смъртта е може би най-лекото наказание, което може да го сполети.

Въоръженият страж отстъпи назад и високите метални порти се отвориха, позволявайки на колата на Дий да поеме по дългата каменна алея към просторната мраморна вила, която едва се виждаше сред дърветата. Макар че нощта бе паднала, в къщата не се забелязваха никакви светлини и за миг Дий си помисли, че там няма никой. После си спомни, че човекът... създанието, с което бе дошъл да се срещне, предпочиташе тъмните часове и нямаше нужда от осветление.

Колата сви по кръглото обръщало пред главния вход и фаровете осветиха трима души, стоящи на най-долното стъпало. Когато автомобилът най-сетне спря с хрущене върху белия чакъл, една фигура пристъпи към вратата и я отвори. В сумрака беше невъзможно да се различат каквито и да било подробности, но гласът, който се разнесе от тъмнината, бе мъжки и говореше английски със силен акцент.

— Доктор Дий, предполагам. Аз съм Синухе^[2]. Заповядайте, моля. Очаквахме ви. — После фигурата се обърна и закри нагоре по стъпалата.

Дий излезе от колата, поизступа скъпия си костюм и с разтуптяно сърце последва Синухе във вилата. Другите две фигури тръгнаха от лявата и от дясната му страна. Макар че никой нищо не каза, Дий знаеше, че те са стражи. И навярно не бяха хора.

Магьосникът разпозна тежката наситена миризма, която го обгърна веднага, щом влезе в къщата: това беше тамян, рядка и невероятно скъпа ароматна смола от Близкия изток, използвана в древни времена в Египет и Гърция, и на изток чак до Китай. Дий усети как очите му се насълзават и носът му потръпва. Представителите на Древната раса ужасно си падаха по тамян, но той получаваше главоболие от него.

Докато трите тъмни фигури въвеждаха Дий в един голям коридор, той зърна бяло Синухе: дребен, слаб мъж, с плешива глава и маслинена кожа. Изглеждаше, че по произход е от Близкия изток — от Египет или Йемен. Синухе затвори тежката входна врата, изрече две думи: „Стойте тук“, а после изчезна в мрака, оставяйки Дий в компанията на двамата мъмчаливи стражи.

Дий се огледа. Дори в сенчестия полумрак можеше да види, че коридорът е празен. Нямаше мебели върху мозаичния под, нито картини или огледала по стените, нито завеси на прозорците. Той знаеше, че из целия свят има разпръснати къщи като тази, домове на малцината Тъмни древни, които обичаха да бродят из човешкия свят, обикновено вършейки пакости. Макар че притежаваха невероятни способности и бяха извънредно опасни, силите им

бяха твърде ограничени поради широкото разпространение на желязото в съвременния свят, което отслабваше магическите им енергии. Също както оловото бе отровно за хората, желязото — човешкият метал — беше отровно за Древната раса. Без дори да се огледа, Дий знаеше, че в тази къща няма и грам от въпросния метал. Всичко щеше да е направено от злато и сребро, даже дръжките на вратите и кранчетата в баните.

Тъмните древни ценяха своята уединеност; те предпочитаха тихи затънтени местенца — малки острови, пустинни райони, страни като Швейцария, части от бившия Съветски съюз, арктическите области на Канада, хималайските върхове и бразилската джунгла. Когато избираха да живеят в град като този, къщите им бяха изолирани зад стени и плетове и именията им се обхождаха от въоръжени стражи и кучета. А ако някой беше достатъчно голям късметлия или глупак, за да стигне до самата къща, щеше да се сблъска с по-древни, по-мрачни и по-смъртоносни пазачи.

— Насам.

Дий бе доволен, че успя да овладее уплахата си при звука от гласа на Синухе; не беше чул мъжът да се връща. Дали щяха да тръгнат нагоре или надолу, зачуди се той. Според неговия опит, представителите на Древната раса се делиха на две обособени категории: такива, които предпочитат да спят по покривите, и такива, които предпочитат мазетата. Мориган бе създание на таваните и покривите.

Синухе мина през едно светло петно и Дий забеляза, че очите му са оцветени с черен прах — горният клепах беше изцяло почернен и две водоравни линии минаваха от ъгълчетата на очите към ушите му. Три отвесни линии бяха изрисувани на брадичката под устните му. Той поведе Дий към една скрита врата непосредствено под широкото стълбище и я отвори, изричайки парола на езика, който би използвало момчето-фараон Тутанкамон. Дий последва фигурата в непрогледната тъмнина на коридора и спря, щом вратата се затвори с щракване зад тях. Чу как мъжът се движи пред него, а после стъпките му закънтяха по стълби.

Надолу. Дий трябваше да се досети, че Тъмната древна, при която го бе пратила Мориган, ще е създание на подземията и тунелите.

— Трябва ми светлина — каза той високо. — Не искам да падна по стълбите в тъмното и да си счупя врата. — Гласът му отекна със слабо ехо в затвореното пространство.

— В тази къща няма електричество, доктор Джон Дий. Но знаем, че сте изтъкнат магьосник. Ако желаете да създадете светлина, имате разрешение да го сторите.

Без да каже и дума, Дий протегна ръка. Синя искра оживя с пращане в дланта му. Тя зажука и засъска, въртейки се, после нарасна от размера на грахче до този на гроздово зърно. Излъчваше студена синьо-бяла светлина. Протегнал ръка пред себе си, Дий тръгна надолу по стълбите.

Започна да брои стъпалата, докато слизаше, но бързо се отказа — вниманието му бе привлечено от украсата на стените, тавана и дори пода. Все едно беше влязъл в египетска гробница, но за разлика от безбройните гробници, които бе виждал и където рисунките бяха избледнели, напукани и полуразрушени и всичко бе покрито с фин слой пясък, тук украсата беше чиста, ярка и ненакърнена. Цветовете, леко изопачени от синята светлина, която носеше, изглеждаха сякаш току-що са били нанесени, пиктограмите и йероглифите бяха ярки и отчетливи, а имената на боговете бяха покрити с дебел златен варак.

Внезапен полъх отдолу накара синьо-бялото кълбо от светлина да затрепти и затанцува в дланта му, така че сенките започнаха да подскачат и да се мятат. Ноздрите на Дий се разшириха: вятърът носеше воня на нещо старо... старо и отдавна мъртво.

Стълбището свърши в обширно сводесто мазе. Още при първата си стъпка Дий усети как нещо хрущи и се чупи под крака му. Сnižи ръка и синьо-белият светлик озари пода... който беше покрит с безброй мънички бели костици, застилащи земята като килим. Трябваше му известно време, за да разбере, че това са кости на плъхове и мишки. Някои бяха толкова стари, че се разсипваха на бял прах, щом ги докоснеше, но други бяха далеч по-скорошни. Без желание да зададе въпроса, чийто отговор всъщност не му се искаше да знае, Дий последва своя мълчалив водач, а костите хрущяха и пукаха при всяка негова стъпка. Вдигна ръката си високо, разпръсквайки светлина из помещението. Обаче за разлика от стълбището, тази стая беше неукрасена, стените бяха почернели от влага, зелена плесен се бе насъбрала покрай пода, а таванът беше покрит с петна от гъбички.

— Изглежда, имате проблем с влагата — рече Дий, просто за да наруши все по-тягостното мълчание.

— Това е без значение — рече тихо Синухе.

— Отдавна ли сте тук? — запита Дий, като се оглеждаше.

— На това място ли? — Другият мъж млъкна и се замисли. — По-малко от сто години. Което всъщност не е нищо.

В сенките се размърда някаква фигура.

— И няма да останем тук още дълго. Затова си дошъл, нали, доктор Дий? — Гласът беше нещо между страховито ръмжене и мъркане и с труд оформяше английските думи. Почти против волята си Дий вдигна ръка, позволявайки на светлината в дланта си да освети високата стройна фигура, която се движеше в сумрака. Светлината мина по боси стъпала с черни и хищно извити нокти, после нагоре по тежка бяла права пола, украсена със скъпоценни камъни, и гръд, върху която бяха кръстосани широки ленти, изписани с египетски символи, и накрая стигна до главата.

Макар да знаеше какво ще види, Дий не можа да сдържи потресеното ахване, което се отрони от устните му, когато съзря Бастет. Тялото ѝ беше женско, но главата, която докосваше сводестия таван, бе котешка, със загладена козина, огромни жълти очи с отвесни зеници, дълга, заострена муцуна и големи триъгълни уши. Устата се отвори и студената светлина на Дий пробяга по блестящи жълти зъби. Това бе създанието, боготворено от много поколения из цял Египет.

Дий облиза пресъхналите си устни и се поклони ниско.

— Вашата племенница Мориган ви праща своите почитания и ме помоли да ви предам съобщението, че е време да си отмъстите на Триликата.

Бастет скочи напред и сграбчи с острите си като бръснач нокти скъпото сако на Дий, пробивайки дупки в коприната.

— Точно... кажи ми точно какво каза племенницата ми — настоя тя.

— Казах ви — рече Дий, вдигайки поглед към ужасяващото лице. Дъхът на Бастет вонеше на гнило месо. Той подхвърли синьо-бялото кълбо светлина във въздуха, където то увисна, въртейки се на едно място, а после внимателно отстрани ноктите на Бастет от ревера си, който беше станал на парцали.

— Мориган иска да се присъедините към нея и да атакувате царството на Хеката — рече простичко Дий.

— Значи времето е дошло — обяви ликуващо Бастет.

Старият магьосник кимна и при движението сенки се втурнаха и затанцуваха по стената.

— Дошло е — съгласи се той, — дошло е време Древната раса да се върне и да завладее наново този свят.

Бастет нададе вой — писклив и ужасяващ звук, — а после тъмнината зад нея завря, когато хиляди котки от всякакви породи и размери започнаха да навлизат в мазето и се струпваха около нея във все по-нарастващ кръг.

— Време е да ловуваме — обяви тя. — Време е да се храним.

Котките вдигнаха глави и замяукаха. Дий сметна тази врява за ужасяваща: звучеше като плача на безброй изгубени бебета.

---

[1] Минерал, подобен на мрамор, който се използва за облицовка. — Б.пр. ↑

[2] Египетски военачалник от времето на XII династия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Скатах чакаше край огромната отворена порта, когато Софи и Джош се върнаха при дървото. Птерозавърът подскочаше зад тях, а другите два кръжаха в небето ниско над главите им и вятърът, предизвикван от крилете им, вдигаше малки вихрушки от прах, които се виеха и танцуваха около тях. Макар че никой не бе казал нищо, близнаците знаеха, че ги упътват внимателно, но твърдо към къщата.

В полумрака лицето на Скатах бе неестествено бледо, а късата ѝ червена коса изглеждаше черна. Макар че устните ѝ бяха стиснати в тънка линия, тонът ѝ бе предпазливо неутрален, когато заговори.

— Наистина ли искате да ви кажа колко глупаво и опасно беше това?

Джош отвори уста да отговори, но Софи го улови за ръката и го накара да млъкне.

— Просто искахме да се приберем вкъщи — рече тя уморено. Вече знаеше какво ще каже Девата-воин.

— Не можете — рече Скатах и се обърна.

Близнаците се поколебаха на вратата, после се обърнаха да погледнат към птерозавъра. Той наклони змиевидната си глава и ги изгледа с едното си голямо око с вертикална зеница. Гласът му прозвуча монотонно в главите им.

— Не се тревожете особено за Скатах, тя повече лае, отколкото хапе. — Създанието отвори уста, за да покаже стотиците си триъгълни зъби в нещо като усмивка. — Но наистина мисля, че е била загрижена за вас — добави той, а после се извърна, засили се с няколко къси подскока и се издигна във въздуха, плющейки с криле.

— Не казвай нищо — предупреди Софи брат си.

Саркастичните забележки и коментарите на Джош винаги го вкарваха в беля. Докато Софи притежаваше способността да си държи устата затворена, когато види нещо, брат ѝ винаги трябваше да подхвърли някой коментар.

— Ти не си ми шеф — сопна се Джош, но гласът му трепереше.

Джош имаше страх от змии още откакто веднъж бе отишъл на къмпинг с баща си и беше попаднал на леговище на гърмяща змия. За щастие смъртоносното влечуго току-що се бе нахранило и предпочете да не го закача, позволявайки му да издрапа на безопасно място. Седмици след това той сънуваше кошмари със змии, а и сега му се случваше понякога, когато беше стресиран — обикновено преди изпити. Големите змиеподобни птерозаври бяха създания от най-страшните му кошмари и когато се бяха появили с подскоци в нощта, той бе усетил сърцето си да блъска толкова силно, че чак гърдите му пулсираха. Когато онази зъбата муцуна се бе навела към него, беше сигурен, че ще припадне. Още усещаше ледената пот, стичаща се по гръбнака му.

Софи и Джош последваха Скатах през къщата на Хеката. Сега близнаците забелязваха движение в сенките, чуваха скърцането на дъските под краката си и пропукването на дървените стени, сякаш къщата мърдаше, движеше се, растеше. Също така осъзнаха, че одевешните гласове, писъци и викове са утихнали.

Скатах ги заведе в празна кръгла стая, където чакаше Никола Флаemel. Той стоеше с гръб към тях, с ръце зад гърба си, и се взираше в изпълнената

със сенки нощ. Единствената светлина в стаята идваше от огромната луна, която вече бе започнала да клони към хоризонта. Едната половина на стаята бе окъпана в ярка сребристобяла светлина, а другата тънеше в мрак. Скати прекоси помещението и застана до алхимика. Скръсти ръце на гърдите си и се обърна към близнаците с безизразна физиономия.

— Можеше да ви убият — каза Фламел много тихо, без да се обръща. — Или да ви сторят нещо още по-лошо.

— Не можете да ни задържите тук — рече бързо Джош и гласът му прозвуча силно в тишината. — Не сме ви пленници.

Алхимикът хвърли поглед през рамо. Беше сложил малките си кръгли очила и в полумрака очите му бяха скрити зад сребърните стъкла.

— Не, не сте — каза той много тихо с френски акцент. — Вие сте пленници на обстоятелствата, на съвпаденията и съдбата... ако вярвате в такива неща.

— Аз не вярвам — промърмори Скатах.

— Нито пък аз — каза Никола, като се обърна. Свали си очилата и разтърка с два пръста основата на носа си. Под светлите му очи имаше тъмни кръгове, а устните му бяха стиснати. — Ние всички сме нещо като пленници тук — пленници на обстоятелствата и събитията. Преди почти седемстотин години аз купих една орфана стара книга, написана на неразбираем език. В онзи ден аз също станах пленник, сякаш бях затворен зад решетки. Преди два месеца ти, Джош, никога не би ме помолил за работа, а ти, Софи, никога не би се хванала да работиш в кафенето. Но го направихте и заради тези решения стоите сега тук с мен. — Той направи пауза и погледна към Скатах. — Разбира се, някои хора биха казали, че вие сте били предопределени да заемете тези работни места, да срещнете Пернел и мен и да преживеете това приключение.

Скатах кимна.

— Съдба — рече тя.

— Твърдиш, че не разполагаме със свободна воля и всичко това е било предопределено да се случи? — попита Софи. Поклати глава. — Дори и за миг не го вярвам.

Самата идея противоречеше на всичко, в което тя вярваше; идеята, че бъдещето може да бъде предсказано, беше просто абсурдна.

— Нито пък аз — каза предизвикателно Джош.

— И въпреки това — рече много меко Фламел, — как ще реагирате, ако ви кажа, че в Книгата на Мага — книга, написана преди повече от десет хиляди години, — се говори за вас?

— Невъзможно — изстреля Джош, ужасен.

— Ха! — Никола Фламел разпери ръце. — А това не е ли невъзможно? Тази нощ вие срещнахте натаирите, крилатите пазители на царството на Хеката. Чухте гласовете им в главите си. Те не са ли невъзможни? А Торк Алта — те не са ли също толкова невъзможни? Това са създания, които обикновено съществуват само в митовете.

— Ами ние? — попита Скатах. — Никола е почти на седемстотин години, а аз съм толкова стара, че съм виждала империи да се въздигат и да рухват. Ние не сме ли също толкова невъзможни?

Нито Джош, нито Софи можеха да отрекат това.

Никола пристъпи напред и сложи ръце върху раменете на близнаците. Не беше по-висок от тях и ги гледаше право в очите.

— Трябва да приемете, че сте пленници в този невъзможен свят. Ако си тръгнете, ще докарате гибел на семейството и приятелите си, а най-вероятно и на самите себе си.

— Освен това — добави горчиво Скатах, — щом сте споменати в Книгата, значи трябва да сте тук.

Близнаците преместиха поглед от Скати към Фламел. Той кимна.

— Вярно е. Книгата е пълна с пророчества, някои от които със сигурност са се сбъднали, а други все още могат да се осъществят. Но в нея изрично се споменава „двамата, които са един“.

— И ти смяташ...? — прошепна Софи.

— Да, смятам, че пророчеството може да се отнася за вас. Всъщност убеден съм в това.

Скатах пристъпи напред и застана до Фламел.

— Което означава, че вие изведнъж сте станали много важни не само за нас, но също така и за Дий, и Тъмните древни.

— Защо? — Джош облиза пресъхналите си устни. — Защо сме толкова важни?

Алхимикът се обърна към Скати за подкрепа. Тя кимна.

— Кажи им. Те трябва да знаят.

Близнаците погледнаха отново към алхимика. Чувстваха, че това, което ще им каже той, е от огромно значение. Софи потърси ръката на брат си.

— Сборника предрича, че двамата, които са един, или ще спасят света, или ще го унищожат.

— Как така или ще го спасят, или ще го унищожат? — попита Джош. — Трябва да е предсказано само едното, нали?

— Думата, използвана в Сборника, е подобна на един древен вавилонски символ, който може да означава и двете — обясни Фламел. — Всъщност аз винаги съм подозирал, че означава, че единият от вас има потенциала да спаси света, а другият има силата да го унищожи.

Софи сръга брат си в ребрата.

— Това трябва да си ти.

Фламел се отдалечи от близнаците.

— След няколко часа, когато Хеката се надигне, ще я помоля да *пробуди* вашия магически потенциал. Смятам, че ще го направи; надявам се и се моля да го направи — добави той пламенно. — После ще си тръгнем.

— Но къде ще отидем? — попита Джош, докато Софи в същото време казваше:

— Хеката няма ли да ни позволи да останем тук?

— Надявам се, че някои от другите Древни или безсмъртни ще се съгласят да помогнат за обучението ви. И не, не можем да останем тук. Дий и Мориган са се свързали с една от най-страховитите Древни — Бастет.

— Египетската Богиня-котка ли? — попита Софи.

— Впечатлен съм — похвали я Фламел.

— Нашите родители са археолози, нали помниш? Докато на другите деца вечер са им чели приказки, на нас ни разказваха митове и легенди.

Алхимикът кимна.

— В същия този момент Бастет и Мориган събират войските си за всеобща атака срещу царството на Хеката. Подозирам, че ще се опитат да нападнат през нощта, когато Хеката спи. Засега няма и следа от тях, а скоро ще се съмне. Сигурен съм, те знаят, че разполагат само с един шанс и трябва да подготвят всичките си сили, преди да нападнат. За момента вярват, че ние

все още не знаем за намеренията им, и което е по-важно, не подозират, че знаем за участието на Бастет. Но ние ще сме готови да ги посрещнем.

— А как всъщност разбрахме? — попита Софи.

— Пернел ми каза — отвърна Фламел и махна с ръка, за да спре въпроса, който очевидно щеше да последва. — Тя е изобретателна жена, натоварила е един обезпътен дух със задачата да ми предаде съобщение.

— Обезпътен дух ли? — каза Софи. — Искаш да кажеш, нещо като призрак? — Осъзна, че вече е готова да повярва и в призраци.

— Точно така — отговори Фламел.

— Какво ще стане, ако нападнат това място? И за какво точно нападение говорим? — попита Джош.

Фламел погледна към Скати.

— Аз не съм бил роден, когато за последен път съществува от Древната раса са воювали помежду си.

— Аз съм била свидетел — каза мрачно Скати. — Болшинството от хората дори няма да усетят, че става нещо. — Тя сви рамене. — Но освобождаването на магически енергии от Царството на сенките със сигурност ще окаже влияние върху климата и местната геология: може да има земетресения, торнада, урагани и дъжд, много дъжд. А аз наистина мразя дъжда — добави тя. — Това беше една от причините да напусна Хиберния^[1].

— Трябва нещо да направим — каза Софи. — Трябва да предупредим хората.

— И под каква форма ще е това предупреждение? — попита Фламел. — Ще им кажем, че скоро ще се състои магическа битка, която може да предизвика земетресения и наводнения? Не можеш да съобщиш на местния новинарски или метеорологичен канал подобно нещо, нали?

— Ние трябва да...

— Не, не трябва — каза твърдо алхимикът. — Трябва да отведем вас двамата и страниците от Книгата далеч оттук.

— Ами Хеката? — попита Джош. — Тя ще може ли да се защити?

— Срещу Дий и Мориган, да. Но с Бастет като тяхна съюзница, не мога да предвидя — отвърна Скати. — Нямам представа колко могъща е богинята.

— По-могъща, отколкото можеш да си представиш.

Всички се обърнаха към вратата, където стоеше едно момиченце, наглед на не повече от единайсет години, премигваше и се прозяваше широко. То потърка с ръка яркожълтите си очи и ги погледна, после се усмихна. Зъбките му грейнаха ослепително бели на фона на абаносовочерната кожа. Момиченцето носеше къса, подобна на тога дреха от същия многоцветен материал, който бе носила старата Хеката, но този път тя бе на шарена в златисто и зелено. Бялата му като сняг коса се спускаше до раменете.

Алхимикът се поклони.

— Добро утро. Не очаквах да станеш преди зазоряване.

— Как мога да спя при цялата тази дейност, която кипи наоколо? — попита Хеката. — Къщата ме събуди.

— Къщата... — започна Джош.

— Къщата — каза безизразно Хеката — е жива.

Джош можеше да направи поне дузина коментари, но като си спомни за зелената слуз, която го грозеше снощи, мъдро реши да си държи устата затворена.

— Разбирам, че Мориган и моята сестра — Древната Бастет — замислят атака срещу моето Царство на сенките — рече мрачно момиченцето.

Никола хвърли бърз поглед към Скатах, която лекичко сви рамене. Нямаше представа как е узнала Хеката.

— Сигурна съм, разбирате, че аз чувам всичко, което става в тази къща, всяка изречена или прошепната дума... или дори мисъл — добави Хеката, поглеждайки многозначително към Джош. Момиченцето се усмихна и тогава всички видяха приликата с другите ѝ две лица. Но очите ѝ не се усмихваха. Тя влезе в стаята и Софи забеляза, че докато се движеше, къщата реагираше на присъствието ѝ. На вратата, където бе стояла, бяха покарали зелени филизи, а по горната гредка и прага бяха разцъфтели мънички зелени цветчета. Триликата богиня спря пред Никола Фламел и вдигна поглед към загрижените му очи. — По-добре щеше да е да не бяхте идвали тук. Докарахте неприятности в живота ми. Сега трябва да водя битка със сестра си и племенницата си. И определено щеше да е по-добре, ако не бях принудена да избирам страна.

Скатах скръсти ръце на гърдите си и изгледа мрачно богинята.

— На теб никога не ти е харесвало да избираш страна, Хеката. Нищо чудно, че имаш три лица.

Докато Скатах говореше, Софи наблюдаваше Хеката и за миг зърна нещо тъмно и неизмеримо древно в очите на момиченцето.

— Оцеляла съм през хилядолетията, защото съм вярвала на собствената си преценка — сопна се Хеката. — Но съм избирала страна, когато си е заслужавало да се боря за нещо.

— Сега — каза меко Никола Фламел — мисля, че е дошло време отново да избираш. Но само ти можеш да решиш, дали си заслужава да се бориш за това?

Хеката сякаш не чу въпроса и се обърна към Софи и Джош. Малката ѝ ръчица направи движение във въздуха и аурите на близнаците моментално грейнаха в сребърна и златна светлина. Хеката наблюдаваше сребърните мехурчета, пълзящи по пашкула, обвинил Софи, и проследяваше плетеницата от златни жилки, които се движеха нагоре-надолу по аурата на Джош.

— Може и да си прав — каза тя накрая. — Може това наистина да са онези, за които се говори в проклетия Сборник. От много векове не съм виждала толкова чисти аури. Те притежават огромен неовладян потенциал.

Фламел кимна.

— Ако имах време, щях да се заема и да ги обуча както трябва, постепенно да *пробудя* дремещите им сили... но събитията се стекоха против мен и времето е онази ценност, с която не разполагам. Ти си способна да отключиш техния потенциал. Можеш за миг да направиш нещо, което иначе би отнело години.

Хеката погледна през рамо към алхимика.

— Има си причина да отнема години — рече тя презрително. — Човеците почти не използват сетивата си. Но въпреки това ти предлагаш да *пробудим* у тези двамата пълния им потенциал. Няма да го сторя: претоварването на сетивата може да ги унищожи, да ги подлуди.

— Но... — понечи да възрази Фламел.

— Няма да го направя. — Тя се обърна отново към близнаците. — Това, което той иска от мен, може да ви убие... ако сте късметлии — рече Хеката, после се обърна и излезе стремително от стаята, оставяйки подир себе си малки, покрити с трева следи.

---

[1] Римско име на Ирландия, произлиза от латинската дума хибернус — мразовит. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

За момент близнаците останаха безмълвни. После Джош проговори:

— Какво искаше да каже тя...?

Но Никола мина забързан покрай него и излезе в коридора след Хеката.

— Тя преувеличава — извика той през рамо. — Опитва се да ви уплаши.

— Е, успя — промърмори Джош. Погледна към Скатах, но тя му обърна гръб и излезе в градината. — Хей — извика той, като забърза след нея, — върни се. Имам въпроси. — Усети внезапен прилив на гняв; беше му писнало да се държат с него като с дете. Дватама със сестра му заслужаваха някои отговори.

— Джош — предупреди го Софи.

Но брат ѝ се стрелна покрай нея и посегна да хване Скатах за рамото. Пръстите му не успяха даже да я докоснат. Изведнъж той бе уловен, завъртян и преметнат във въздуха. Стовари се върху земята толкова тежко, че въздухът излезе от дробовете му, а мечът на Скатах бе насочен към лицето му. Тя заговори шепнешком.

— Снощи ти обиди богиня от Древната раса; днес успя да раздразниш една от Следващото поколение — а още дори не се е съмняло — добави тя. После Девата-воин прибра меч си в ножницата и погледна към изумената Софи. — Той винаги ли е такъв? — попита Скати.

— Какъв? — попита Софи.

— Глупав, неразумен, безразсъден... Да продължавам ли?

— Няма нужда. Да, обикновено е такъв. Понякога е и по-зле. — Като бяха малки, тя често дразнеше Джош, че той е взел всички гени за действие, докато тя е взела всички гени за мислене. Брат ѝ беше импулсивен и безразсъден, но ако бъдем честни, помисли си тя, беше също така верен и можеше да се разчита на него.

Скатах помогна на Джош да се изправи на крака.

— Ако продължаваш в същия дух, няма да изкараш дълго на този свят.

— Просто исках да ти задам няколко въпроса.

— Имаш късмет. Преди два-три века вероятно щях да те убия. Падах си малко кибритлийка — призна си тя, — но работя върху самоконтрола си.

Джош потърка кръста си. Ако Скатах го беше тръшнала върху камъните, можеше наистина да пострада, но той призна, че тя бе достатъчно внимателна, за да го хвърли върху тревата и мъха.

— Това приличаше на джудо хвърляне — рече той с треперещ глас, като се опитваше да звучи небрежно и да смени темата.

— Нещо такова...

— Между другото къде си учила джудо?

— Не съм учила джудо. Създала съм далечните предшественици на повечето бойни изкуства, които се изучават днес — отвърна червенокосата Дева-воин, а ярките ѝ зелени очи блестяха лукаво. — Всъщност и на двама ви няма да навреди, ако ви покажа няколко прости движения.

— Мисля, че можем да се справим и с нещо по-сложно — каза Джош. — Изучавали сме таекуондо две години, докато родителите ни преподаваха в Чикаго, и една година карате в Ню Йорк... или пък беше Бостън?

— Ти ли си създала джудото? — попита Софи, с предпазливо неутрален глас.

— Не. Кано Джигоро създаде съвременното джудо, но той използва за основа на своята бойна система джиу-джицуто, което е сродно на айкидото. Струва ми се, че някъде по това време бях в Япония. Всички бойни изкуства имат общ корен. И това съм аз — рече Скатах скромно. — Хайде, щом знаете малко таскуондо и карате, това е полезно. Нека ви покажа няколко основни движения, докато чакаме Никола.

— Къде е той? — попита Софи, поглеждайки към къщата. Какво ли ставаше там вътре? — Моли Хеката да *пробуди* нашия магически потенциал ли?

— Да — потвърди Скати.

— Но Хеката каза, че това може да ни убие! — каза разтревожено Джош. Започваше да подозира, че плановите на Фламел включват нещо повече от това да защитава него и сестра му. Алхимикът беше намислил нещо.

— Тя само предполагаше — рече Скати. — Винаги си е падала по драматизма.

— Значи Никола е сигурен, че не ни грози никаква опасност? — попита Джош.

— Не, не е съвсем сигурен — усмихна се Скати. — Но повярвайте ми, вие вече сте в опасност. Единствената разлика е, че ако Хеката ви *пробуди*, ще сте в огромна опасност.

Никола Фламел следваше Хеката през къщата. Пръстите на момичето се плъзгаха по стените, оставяйки подир себе си ивици светло дърво, изпъстрени с листа и цветя.

— Имам нужда от помощта ти, Хеката. Не мога да направя това сам — извика той след нея.

Богинята не му обърна внимание. Сви по един дълъг, прав коридор и се втурна напред. Стъпалата ѝ оставяха малки петна зелена трева, която продължи да расте, докато Фламел бързаше след нея. Докато преполови коридора, вече бе стигнала до коленете му, после до кръста, а след това изведнъж целият коридор се оказа изпълнен с висока трева. Стръковете, остри като бръсначи, шумоляха тихо един в друг — звуци, които почти приличаха на думи.

Никола Фламел позволи на малка част от растящия му гняв да премине в аурата му. Сви дясната си ръка в юмрук, после рязко разпери пръсти и във въздуха се разнесе богатият остър аромат на мента. Тревата пред него полегна сякаш от силен вятър — точно навреме, за да може алхимикът да види как момичето влиза в една стая, малко встрани от останалите помещения. Ако се бе забавил само миг, щеше да подмине входа ѝ.

— Стига с тези игрички — сопна се Фламел, влизайки в стаята.

Хеката обърна лице към него. За няколкото мига, докато тичаше по коридора, бе пораснала. Сега изглеждаше на около петнайсет. Лицето ѝ бе разкрито в грозна гримаса, а жълтите ѝ очи гледаха яростно.

— Как смееш да ми говориш така! — Тя вдигна заплашително ръце. — Знаеш какво мога да ти направя.

— Няма да посмееш — рече Фламел със спокойствие, каквото не чувстваше.

— И защо мислиш така? — попита изненадано Хеката. Не беше свикнала да ѝ противоречат.

— Защото аз съм Пазителя на Книгата.

— Книгата, която загуби...

— Освен това съм Пазителя, който присъства в пророчествата от Книгата — сръза я Фламел. — Предпоследният Пазител — добави той. — Близнаците също ги има в Книгата. Казваш, че си познавала Авраам — тогава знаеш колко точни са били пророчествата и предсказанията му.

— Често е грешал — промърмори Хеката.

— Като Пазител те моля да направиш нещо, което вярвам, че е от решаващо значение за оцеляването не само на Древната раса, а и на хората: искам да *пробудим* магическия потенциал на близнаците.

— Това може да ги убие — заяви безизразно богинята. Не я интересуваше особено дали човешките скотове ще живеят, или ще мрат.

— Възможно е — призна Фламел, усещайки как в стомаха му натежава ледена буца, — но ако не ни помогнеш, смъртта им е сигурна.

Хеката се обърна и се приближи към прозореца. В другия край на полегатата поляна Скатах показваше на близнаците серия от удари. Те с лекота повтаряха движенията ѝ. Фламел застана до Хеката.

— В какъв свят живеем — отбеляза той с въздишка, — щом всичко — може би дори съществуването на човешката раса — лежи върху плещите на тези тийнейджъри.

— Знаеш ли защо в края на краищата хората възтържествуваха, а Древната раса бе прокудена? — попита внезапно Хеката.

— Заради желязото, нали?

— Да, заради желязото. Ние преживяхме рухването на Дану Талис, преживяхме Потопа и Ледниковия период. А после, преди около три хиляди години, един-единствен човек, занимаващ се с обработката на метали, който дотогава беше използвал бронз, започна да експериментира с новия метал. Беше само един човек и въпреки това успя да заличи цяла една раса и начин на живот. Големите промени винаги се пораждат от действията на една личност. — Хеката замълча, гледайки как близнаците нанасят удари с ръце и крака край Скатах. — Сребро и злато. Най-редките от всички аури — промърмори тя и за миг аурите разцъфнаха около близнаците. — Ако го направя и те умрат, ще можеш ли да живееш с това на съвестта си?

— Вече съм стар, много стар — промълви Фламел съвсем тихо. — Знаеш ли колко приятели съм погребал през вековете?

— А усещаше ли загубата им? — В гласа на Хеката имаше нотка на искрено любопитство.

— На всеки един от тях.

— А още ли я усещаш?

— Да. Всеки ден.

Богинята протегна ръка и я постави на рамото му.

— Значи все още си човек, Никола Фламел. Денят, в който престане да те е грижа, е денят, в който ще станеш като Дий и подобните нему.

Тя се обърна отново към градината и погледна близнаците. И двамата се опитваха безуспешно да ударят Скатах, която се привеждаше и извиваше, без да мърда от мястото си. Отдалеч тримата приличаха на обикновени тийнейджъри, упражняващи нов танц, но Хеката знаеше, че всеки от тях е необикновен.

— Ще го направя — каза тя накрая. — Ще *пробудя* силите им. Останалото зависи от теб. Ти ще трябва да ги обучиш.

Фламел сведе глава, за да не види богинята сълзите в очите му. Ако близнаците преживееха *пробуждането*, тогава имаше шанс, макар и малък, той да види отново Пернел.

— Кажи ми... — започна той, после се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Човекът, който откри как да обработва желязото — онзи ковач от преди три хиляди години, — какво стана с него?

— Убих го — рече Хеката с широко отворени невинни жълти очи. — Неговите действия ни унищожиха. Какво друго можех да сторя? Но вече бе прекалено късно. Тайната на желязото се беше появила на света.

Фламел погледна към близнаците, видя как Джош помага на сестра си да се изправи, видя как тя го подсече и повали. Смехът им се разнасяше ясно и звънко в предутринния въздух. Фламел се помоли да не е станало прекалено късно.

ГЛАВА 23

Котките на Сан Франциско напуснаха града в най-тъмната доба.

Поединично и по двойки, диви и покрити с белези улични котки, охранени домашни котки със загладена козина, котки с всякакви размери, чистокръвни и мелези, дългокосмести и късокосмести, те се движеха през сенките като тиха котешка вълна. Втурваха се по мостовете, струпваха се на тесните проходи, тичаха през тунелите под улиците, скачаха от покрив на покрив.

И всички се насочваха на север.

Профучаваха покрай потресени и ужасени нощни гуляйджии, заобикаляха плъхове и мишки, без да ги погнат, не обръщаха внимание на птичите гнезда. И макар че се движеха в пълна тишина, минаването им бе белязано от един необикновен звук.

Тази нощ град Сан Франциско ехтеше от дивия вой на стотици хиляди кучета.

Доктор Джон Дий беше недоволен.

И донякъде уплашен. Лесно беше да говорят за нападение над Хеката в собственото ѝ царство, но съвсем друго бе да седи пред входа на невидимото ѝ владение и да гледа как котките и птиците пристигат, призовани от господарките си Бастет и Мориган. Какво биха могли да сторят тези малки създания срещу древната магия на Хеката от Древната раса?

Дий седеше в голям черен хамър до Синухе — мъжа, който слугуваше на Бастет. Нито един от двамата не бе проговорил по време на полета с частния самолет на Дий от Лос Анджелис до Сан Франциско, макар че на Дий му се искаше да зададе хиляди въпроси на по-възрастния мъж. През годините бе започнал да разбира, че слугите на Тъмни древни — какъвто беше и самият той — не обичат да ги разпитват.

Стигнаха до входа за царството на Хеката към два часа през нощта — навреме, за да видят пристигането на първите от създанията на Мориган. Птиците се спуснаха от север и изток на дълги, тъмни ята и единственият звук бе плясъкът на крилето им. Накачаха по дърветата в Мил Вали толкова нагъсто, че някои от клоните запукаха под тежестта им.

През следващите няколко часа пристигнаха котките.

Изляха се от тъмнината в нескончаем поток от козина, а после спряха — всички обърнати към скрития вход на царството на сенките. Дий надзърна през прозореца на колата си: не можеше да види земята. Докъдето стигаше погледът във всички посоки, тя беше покрита с котки.

Накрая, точно когато източният хоризонт започна да просветлява в розово, Синухе извади от торбичката, която носеше на врата си, малка черна статуетка и я постави на таблото. Статуетката представляваше прекрасно издялана египетска котка не по-голяма от кутрето му.

— Време е — каза той тихо.

Очите на черната статуетка засияха в червено.

— Тя идва — каза Синухе.

— Защо не нападнахме по-рано, докато Хеката спеше? — попита Дий. Въпреки че от няколкостотин години изучаваше Тъмните древни, осъзнаваше, че всъщност знае твърде малко за тях. Но това му действаше и донякъде успокоително, защото му подсказваше, че те знаят също толкова малко за хората.

Синухе махна с ръка към събраните птици и котки.

— Имахме нужда от нашите съюзници — каза той кратко.

Дий кимна. Предполагаше, че Бастет в момента се придвижва през различни царства на сенките, граничещи с човешкия свят. Непоносимостта на Древната раса към желязото означаваше, че някои съвременни удобства като коли и самолети са недостъпни за тях. Тънките му устни се извиха в невесела усмивка; ето защо Древните се нуждаеха от хора като него и Синухе, за да изпълняват ролята на техни посредници.

Дий по-скоро почувства, отколкото видя как птиците по дърветата се размърдаха: половин милион, а може би и повече глави се обърнаха на запад. Той проследи погледа им към най-тъмната част на небето. Отначало не можеше да види нищо, но после високо в небосвода се появи една сянка, която се забелязваше поради това, че затъмняваше звездите. Мориган идваше.

Дий знаеше, че в сърцевината на всяка легенда има зрънце истина. Докато гледаше нагоре в нощното небе как бледоликото създание приближава от запад, развяло своето пернато наметало след себе си като огромни криле, му се стори, че разбира откъде произлизат легендите за вампирите Носферату. През дългия си живот той бе срещал вампири — истински, — но никой от тях не бе толкова ужасяващ като Богинята-врана.

Мориган се спусна на земята точно пред хамъра. Котките се пръснаха в последния момент, преди тя да свие наметалото си и да кацне. В полумрака се виждаше само белият овал на лицето ѝ; очите ѝ бяха черни като нощта, приличаха на прогорени в хартия дупки.

После котките заръмжаха — ниско бучене, от което затрептя въздухът, — и Бастет излезе от сенките. Богинята-котка носеше бяла памучна роба като на египетска принцеса и държеше копие, високо колкото нея. Закрачи през морето от котки, които се разделяха пред нея и се събираха отново подире ѝ. Когато се изправи над Мориган, тя се поклони дълбоко на Богинята-врана.

— Племеннице, време ли е? — измърка тя.

— Време е — отвърна Мориган, като също се поклони. Отхвърли наметалото си назад и разкри един лък, праметнат през рамото ѝ. Свали го и постави на тетивата стрела от колчана на хълбока си.

А после двете Древни се втурнаха като една към наглед непроходимия храсталак и скочиха през него.

Котките и птиците се устремиха подире им.

— Започва се — рече весело Синухе, като взе оръжията си — два извити египетски бронзови меча — и излезе от колата.

„Или пък свършва“ — помисли си Дий, но запази своите страхове за себе си.

ПЕТЪК, 1 ЮНИ

ГЛАВА 24

Джош стоеше в края на древната гора заедно със сестра си и гледаше как три мънички крилати създания, които поразително приличаха на дракони, се вият и танкуват в първите лъчи на утринното слънце.

— Не искам да го правиш — каза Джош.

Софи сложи длан върху ръката на брат си.

— Защо не? — попита тя.

Застана пред него, принуждавайки го да я погледне. Зад него се виждаха Фламел, Скати и Хеката на входа на невероятно големия Игдразил, които ги наблюдаваха. Навсякъде около тях шетаха хиляди Торк Алта както в човешка, така и в глиганска форма, и се готвеха за битка. Глиганите носеха кожена броня, покриваща бутите и гърбовете им, а човекоподобните Торк Алта бяха въоръжени с бронзови копия и мечове. Огромни ята натаири се носеха в небето, а храстите и високите треви гъмжаха от невидими лазещи, плъзгащи се, щъкащи твари. Стражи бяха заели позиции по целия Игдразил, покатерени на големите клони и стоящи на пост с лъкове и копия на всеки прозорец.

Софи погледна в ясните сини очи на брат си. Виждаше собственото си отражение в тях и внезапно осъзна, че те са насълзени. Тя посегна към лицето му, но той улови ръката ѝ и стисна нежно пръстите ѝ.

— Не искам да ти се случи нещо — каза той притихло.

Софи кимна, без да се осмели да заговори. Тя изпитваше същото.

Три от огромните, подобни на птерозаври, натаири прелетяха над тях и вятърът от крилето им вдигна облаци прах от земята. Нито Софи, нито Джош погледнаха нагоре.

— Никола каза, че съществува риск — продължи Джош, — но Хеката каза, че е опасно, може би дори смъртоносно. Искам да прекъснеш това *пробуждане*, ако нещо се обърка — завърши той бързо.

— Трябва да го направим. Никола каза...

— Не съм съвсем сигурен, дали му вярвам — прекъсна я Джош. — Имам чувството, че нещо крие. Прекалено настоява, че Хеката трябва да *пробуди* силите ни въпреки опасностите.

— Той каза, че това е единственият ни шанс — упорстваше Софи.

— Вчера каза, че трябва да ни отведе от книжарницата, за да сме в безопасност... а сега изведнъж трябва да ни обучават, за да можем да се защитим от Дий и тези Тъмни древни. Повярвай ми, Софи, Никола Фламел играе своя собствена игра.

Погледът на Софи се премести към алхимика. Тя го познаваше от няколко месеца и си спомняше как беше написала в своя блог, че го мисли за готин. Разбира се, сега осъзнаваше, че всъщност изобщо не го познава. Човекът, когото мислеше за Ник Флеминг, бе самозванец. Една лъжа. Фламел я гледаше съсредоточено и за миг ѝ се стори, че той знае за какво си говорят.

— Не е нужно и двамата да се подлагаме на това *пробуждане* — продължи Джош. — Нека само аз да го направя.

Софи отново го погледна в очите.

— А как си мислиш, че ще се чувствам аз, ако ти се случи нещо?

Този път Джош не намери думи. Доскоро изобщо не му бе хрумвала мисълта, че нещо лошо може да се случи със сестра му. Но сега именно тази

мисъл го ужасяваше.

Софи хвана ръцете на брат си.

— От мига, в който сме родени, сме правили всичко заедно — каза тя с тих и спокоен глас. — И тъй като мама и татко толкова често отсъстват, всъщност винаги сме били само ти и аз. Ти винаги си се грижил за мен, аз винаги съм те пазила. Няма да ти позволя да минеш през този... процес сам. Ще го направим така, както сме правили всичко друго — заедно.

Джош изглежда дълго и настойчиво сестра си.

— Сигурна ли си? — попита той. Започваше да вижда една нова Софи.

— Никога не съм била по-сигурна.

И двамата знаеха онова, което остана неизречено: никой от тях не искаше да остане сам, ако нещо се случеше по време на *пробуждането*.

Накрая Джош кимна. После стисна ръката на сестра си и двамата се обърнаха към алхимика, Хеката и Скати.

— Готови сме — казаха близнаците.

— Мориган е тук — уведоми ги Скати, докато влизаха след Никола и Хеката през голямата порта, водеща към вътрешността на дървото. Тя се бе преоблякла в черни панталони, черна тениска с бие покрай врата без ръкави и военни обувки с дебели подметки. Носеше на гърба си два къси меча, чиито дръжки стърчаха над раменете ѝ, и беше намазала очите и скулите си с черна боя, от което лицето ѝ стряскащо приличаше на череп. — Довела е със себе си Бастет. Вече нахлуват в Царството на сенките.

— Хеката може да ги отблъсне, нали? — попита Софи.

Тя имаше съвсем бегла представа за силите на богинята, но мисълта, че може да има същество по-могъщо от нея, бе ужасяваща.

Скати сви рамене.

— Нямам представа. Дошли са с големи сили: довели са своите армии със себе си.

— Армии ли? — повтори като ехо Джош. — Какви армии? Още кални хора ли?

— Този път няма големи. Довели са небесните птици и земните котки.

Софи се изсмя нервно.

— Птици и котки — какво могат да направят те?

Скати хвърли поглед към момичето. Бялото на очите ѝ се открояваше на фона на черната бойна окраска.

— Видя какво направиха птиците с колата по пътя насам.

Софи кимна, внезапно усетила гадене в стомаха си. Образите на противните черни врани, кълвящи предното стъкло и пробиващи дупки в металния капак, щяха да я преследват, докато е жива.

— Е, представи си какво ще стане, ако се съберат десетки хиляди птици.

— Десетки хиляди... — прошепна Софи.

— По-скоро стотици хиляди — поправи се Скати, свивайки по един тесен коридор. — Натаирските разузнавачи определят броя им приблизително на половин милион.

— Не спомена ли и котки? — попита Джош.

— Да. Безброй.

Джош погледна към сестра си. Постепенно започваха да осъзнават пред каква ужасна опасност са изправени. Можеха да умрат в това странно Царство на сенките и никой никога нямаше да разбере. Усети как сълзи запариха очите

му и премигна, за да ги прогони; родителите им щяха да се чудят до края на живота си какво е станало с тях.

Коридорът, по който вървяха, свърна в друг, още по-тесен проход. Таванът беше толкова нисък, че близнаците трябваше да вървят с приведени глави. Нямаше стълбища, но коридорът се виеше все по-надолу в дълга, полегата спирала. Близнаците осъзнаха, че се спускат в недрата на земята, дълбоко под дървото. Стените станаха по-тъмни, в гладката дървесина сега имаше прорасли корени, които стърчаха криви навън и дърпаха косите им като хищни пръсти. Въздухът стана по-влажен, изпълнен с мириса на глина и свежа пръст, гниеци листа и новопоникнали стръкове.

— Тази къща наистина е жива — каза Софи учудено, щом свърнаха в друг виещ се спираловиден коридор, който бе образуван изцяло от чепатите и възлести корени на голямото дърво, издигащо се над тях. — Въпреки че ние вървим през нея, въпреки стаите, прозорците и езерцата, това все пак е живо дърво! — Идеята ѝ се стори едновременно поразителна и плашеща.

— Това дърво е било отгледано от семе на Игдразил, Световното дърво — рече тихо Скати и потърка с длан оголените корени. Поднесе я към лицето си и вдъхна дълбоко, поемайки аромата. — Преди хилядолетия, когато Дану Талис потъна под вълните, няколко от Древните успяха да спасят част от флората и фауната и да ги прехвърлят в други земи. Но само двама Древни — Хеката и Один — съумяха да отгледат своите семена от Игдразил. Один, също като Хеката, имаше власт над магията.

Джош се опита да си припомни малкото, което знаеше за Один. Това не беше ли едноокият норвежки бог? Но преди да успее да попита, Хеката изчезна в един отвор, ограден с плетеница от виещи се корени. Никола Фламел спря и изчака близнаците и Скати да го настигнат. Светлите му очи бяха мрачни, а между веждите му се виждаше дълбока отвесна бръчка. Когато заговори, подбираше внимателно думите си и от напрежението френският му акцент личеше още повече.

— Искане ми се да не се налагаше да правите това — каза той, — но трябва да ми повярвате, че няма друг начин. Той протегна ръце и сложи едната върху дясното рамо на Софи, а другата — върху лявото рамо на Джош. Аурите им — сребърна и златна — засияха за кратко и в тежкия въздух се разнесе слаба миризма на ванилов сладолед и портокали. — Боя се, че още когато помогнахте на Пернел и мен, се изложихте на ужасна опасност. Ако... когато Хеката *пробуди* вашия магически потенциал, ще ви обуча на някои защитни магии, а има и други специалисти в петте древни форми на магията, при които ще ви заведе. Надявам се те да довършат обучението ви.

— Ще ни обучават за магьосници ли? — оживи се Софи. Предполагаше, че трябва да е по-развълнувана, но си спомни думите на Скати, че след като Хеката *пробуди* силите им, ще бъдат в огромна опасност.

— За магьосници, заклинатели, некроманти, чернокнижници и даже чародеи. — Фламел се усмихна. Хвърли поглед през рамо, после се обърна пак към близнаците. — Сега влизайте вътре и правете каквото ви нареди тя. Знам, че ви е страх, но се опитайте да не се страхувате. Да ви кажа, не е срамно човек да се страхува. — Той се усмихна, но очите му останаха разтревожени. — Когато излезете от тази стая, ще сте различни хора.

— Аз не искам да съм различна — прошепна Софи.

Искаше нещата да са пак такива, каквито бяха преди няколко часа, когато всичко бе обикновено и скучно. Точно сега би дала какво ли не, за да се върне в скучния свят.

Фламел се отдръпна от вратата и подкани с жест близнаците да влязат.

— От момента, в който зърнахте Дий, вие започнахте да се променяте. А след като промяната веднъж започне, няма връщане назад.

В помещението беше тъмно. Стените му се състояха изцяло от преплетени корени. Софи усещаше ръката на брат си в своята и стисна леко пръстите му. Той също я стисна в отговор.

Докато близнаците навлизаха все по-навътре в хралупата, която явно беше доста по-голяма, отколкото им се стори отначало, очите им постепенно се приспособиха към сумрака и стаята се изпълни със зеленикаво сияние. Дебел, рошав мъх покриваше сплетените корени и излъчваше бледа нефритенозелена светлина, създавайки впечатлението, че се намират под водата. Въздухът бе натежал от влага и по косата и кожата им се образуваха капчици, сякаш ги бе избила пот. Макар че не беше студено, и двамата трепереха.

— Трябва да се чувствате поласкани. — Гласът на Хеката се разнесе от зеления сумрак точно пред тях. — Не съм *пробуждала* човеци от много поколения насам.

— Кой... — започна Джош, но гласът му секна. Той се изкашля сухо и опита пак. — Кой беше последният човек, когото си *пробудила*? — Беше твърдо решен да не показва страха си.

— Беше преди доста време — през дванайсети век, според вашето човешко измерване на времето, — а човекът беше от земята на шотландците. Не помня името му.

И Софи, и Джош инстинктивно усетиха, че Хеката лъже.

— Какво стана с него? — попита Софи.

— Умря. — Разнесе се странен писклив кикот. — Беше убит от едно зърно град.

— Трябва да е било бая едричко зърно — прошепна Джош.

— О, беше — промърмори Хеката.

В този момент и двамата разбраха, че тя има нещо общо със смъртта на загадъчния мъж. На Джош богинята изведнъж му заприлича на отмъстително дете.

— Е, а сега какво? — попита Джош. — Прави ли да стоим, да седнем ли, или да легнем?

— Нищо няма да правите — сопна се Хеката, — а това не е никак лесно. От хиляди поколения вие, човеците, умишлено страните от онова, което с насмешка наричате *магия*. Но магията всъщност е просто оползотворяването на целия диапазон от възможностите на сетивата. Човеците са прекъснали връзката си със своите сетива. Сега те виждат само малка част от видимия спектър, чуват само най-силните звуци, обонянието им е потресавашо слабо и могат да различат единствено най-сладкия и най-киселия вкус.

Близнаците усещаха, че Хеката се движи около тях. Не можеха да чуят движението ѝ, но я следяха по звука на гласа ѝ. Когато заговори зад тях, и двамата подскочиха.

— Някога човечеството се нуждаеше от всички сетива, за да оцелява. — Настъпи дълга пауза, а когато Хеката заговори отново, беше толкова близо, че дъхът ѝ разроши косата на Софи. — После светът се промени. Дану Талис потъна под океана и Епохата на гущерите отмина, дойде Времето на леда и човеците станаха... изтънчени. — Тя произнесе думата като обида. —

Човеците станаха лениви и надменни. Решиха, че не се нуждаят от цялата сила на сетивата си, и постепенно я изгубиха.

— Казваш, че сме изгубили магическите си сили, защото сме станали мързеливи — рече Джош.

Софи въздъхна тихо; някой ден брат ѝ щеше да ги вкара в сериозна беда.

Но когато Хеката отвърна, гласът ѝ бе изненадващо мек, почти нежен.

— Това, което вие наричате *магия*, не е нищо повече от проява на въображението, предизвикана от сетивата и оформена от силата на вашата аура. Колкото по-силна е аурата, толкова по-мощна е магията. Вие двамата криете в себе си необикновен потенциал. Алхимикът е прав: можете да станете най-великите магьосници, които светът някога е познавал. Но има един проблем — продължи Хеката. В стаята просветля и двамата видяха фигурата на жената в средата, точно под една плетеница от корени, която приличаше досущ на хищна ръка, протегната от тавана. — Човеците са се научили да живеят без сетивата си. Мозъкът възпира толкова много информация да достигне до съзнанието ви, че вие живеете като в мъгла. Това, което мога да направя аз, е да *пробудя* дремещите ви сили, но съществува опасност — съвсем реална опасност — това да претовари сетивата ви. — Тя замълча, а после попита: — Готови ли сте да поемете този риск?

— Аз — да — отвърна незабавно Софи, преди брат ѝ да успее да възрази. Боеше се, че ако той изтърси някоя саркастична забележка, богинята може да му направи нещо. Нещо гадно и смъртоносно.

Богинята се обърна да погледне към Джош.

Той се взря към сестра си в полумрака. Зелената светлина придаваше на лицето ѝ болнав оттенък. *Пробуждането* щеше да е опасно, може би дори смъртоносно, но той не можеше да позволи Софи да изтърпи това сама.

— Готов съм — заяви Джош предизвикателно.

— Тогава да започваме.

ГЛАВА 25

Дий изчака и последните птици и котки да изчезнат в царството на Хеката, и чак тогава излезе от колата и закричи към скрития вход. Синухе, слугата на Бастет, беше тръгнал по-рано, следвайки ревностно своята господарка в царството, но Дий не беше чак толкова ентусиазиран. Да влезеш първи в битка, винаги бе лоша идея. Войниците в задните редици бяха тези, които обикновено оцеляваха. Той предполагаше, че стражите на Хеката са се струпали току зад невидимата стена, и не изпитваше желание да бъде първият, който ще мине през отвора. Това не означаваше, че е страхливец, мислеше си той; означаваше, че е предпазлив, а именно предпазливостта го бе съхранила жив толкова векове. Дребният мъж се загърна в своето кожено палто за две хиляди долара миг преди да пристъпи в пролуката. Остави зад себе си мразовития утринен въздух и навлезе в...

... бойно поле.

Навсякъде имаше трупове и никой от тях не бе човешки.

Птиците на Мориган се бяха изменили, с влизането в царството на Хеката: бяха станали човекоподобни... макар и не съвсем. Сега бяха издължени и слаби като господарката си. Крилата им се бяха уголемили и придобили конструкцията на прилепови, свързваха се с човекоподобните им тела посредством прозрачна кожа и завършваха със смъртоносни нокти. Главите им си оставаха птичи.

Сред покритото с пера поле лежаха и няколко котки. Те също бяха придобили човешки вид с навлизането си в Царството на сенките, но подобно на Бастет бяха запазили котешките си глави. Лапите им бяха едновременно човешки ръце и котешки лапи и завършваха със закривени, остри като бръснач, нокти, а телата им бяха покрити с фин пух.

Колкото и да се оглеждаше, Дий не можеше да види нито един загинал от слугите на Хеката и изведнъж се уплаши: кой ли пазеше царството на богинята? Бръкна под палтото си и извади меч, който някога се наричаше Екскалибур, а после тръгна към огромното дърво, което се издигаше над утринната мъгла. Зората окъпа древното черно острие в кървавочервено.

— Птици-хора — промърмори Скатах и добави една ругатня на древния келтски език от младостта си.

Мразеше птицехората; от тях получаваше обриви. Тя стоеше пред входа на Игдразил, гледайки как създанията излизат от гората. Митологиите на всички народи включваха истории за хора, които са се превърнали в птици, или птици, които са се преобразили в получовешки същества. През дългия си живот Скати бе срещала много от създанията и веднъж дори животът ѝ беше сериозно застрашен в битка с един сирийн, бухал с глава на красива жена. От онази среща насам бе алергична към птичи пера. Кожата вече започваше да я сърби и тя усещаше как в носа ѝ се надига кихавица. Създанията на Мориган се движеха тромаво — като прегърбени хора, влачеци ръце по земята. Те бяха слаби воители, но често постигаха успех само с числеността си.

Тогава се появили котките-хора на Бастет. Те се движеха бавно, крадешком, някои изправени на два крака, но повечето на четири. Скати

знаеше, че тези същества са в основата на известните африкански и индийски легенди за котки. За разлика от птиците, котките-хора бяха смъртоносни бойци; бяха светкавично бързи, а ноктите им можеха да нанасят ужасни поражения. Скатах кихна — беше алергична също и към котки.

Необикновената армия спря, вероятно смаяна от невероятното дърво с размери на небостъргач, или просто смутена от гледката на един самотен воин, стоящ в рамката на отворената врата. Те затъпкаха намясто; после, сякаш тласнати от една-единствена команда, се втурнаха напред в дълга, неравна линия.

Девата-воин се огледа и разкърши рамене, след което двата къси меча проблеснаха в ръцете ѝ. Тя ги вдигна и ги кръстоса над главата си.

Това беше сигналът, който чакаха Торк Алта и натаириите. Сякаш от нищото, над настъпващата армия се спуснаха и закръжиха стотици ужасяващи гущери, чиито огромни криле вдигаха облаци прах, който заслепи и обърка птиците и котките. После Торк Алта, досега скрити във високата трева и зад извитите корени на Игдразил, се надигнаха сред нападателите. Докато Скати забързано се прибираше във вътрешността на дървото, тя осъзна колко много звуците от битката наподобяват онези, които издават животните в зоологическата градина на Сан Франциско, когато се хранят.

— Времето ни изтича — изкрещя Скатах на Фламел, когато влетя в коридора.

— Колко са? — попита мрачно Никола.

— Твърде много — отвърна Скати. Замълча за кратко, а после добави: — Торк Алта и натаириите няма да ги удържат дълго.

— Ами Мориган и Бастет?

— Тях не ги видях. Но можеш да си сигурен, че идват, а когато дойдат... — Тя не довърши. След като Хеката бе заета с *пробуждането* на близнаците, нищо не би могло да удържи двете Тъмни древни.

— Ще дойдат — каза Фламел мрачно.

Скати пристъпи по-близо. Двамата се познаваха от над триста години и макар че тя бе по-възрастна с почти две хилядолетия, беше започнала да се отнася към него като към бащата, когото вече не помнеше.

— Отведи близнаците. Аз ще ги задържа тук. Ще ви спечеля колкото е възможно повече време.

Алхимикът докосна рамото на Девата-воин. Малка искра от енергия прескочи между тях и двамата засияха за кратко.

Фламел несъзнателно заговори на френския език от своята младост.

— Не, няма да правим това. Когато тръгнем, ще тръгнем заедно. Ние имаме нужда от близнаците, Скати — не само ти и аз, а целият свят. Вярвам, че само те ще могат да се опълчат на Тъмните древни и да им попречат в постигането на тяхната върховна цел — да си върнат земята.

Скати погледна към сумрачната стая.

— Очакваш твърде много от тях. Кога ще им кажеш цялата истина?

— С времето... — започна той.

— Времето е нещо, с което не разполагаш — промърмори Скати. — Започнал си да остаряваш. Виждам го по лицето ти, около очите, а и косата ти вече е прошарена.

Фламел кимна.

— Знам. Магията за безсмъртие се разваля. Пернел и аз ще започнем да стареем с година на всеки ден, който прекарваме без формулата за безсмъртие. До края на месеца ще сме мъртви. Но тогава вече няма да има значение. Ако Тъмните древни успеят, светът на хората вече ще е престанал да съществува.

— Нека се погрижим това да не стане. — Скати обърна гръб на Фламел и седна на земята, с изпънат гръб и свити крака, стъпала, вдигнати върху бедрата в поза лотос, ръцете ѝ, разтворени встрани, с длани, свити около дръжките на мечовете, които лежаха в скута ѝ. Ако котките и птиците проникнеха в къщата и откриеха коридора, щеше да им се наложи да минат през нея, за да намерят Хеката — а Девата-воин щеше да ги накара да платят скъпо.

Хеката беше дала на Фламел къса тояга, направена от клон на Игдразил, която той я хвана с две ръце, и зае позиция пред вратата на стаята, където богинята работеше с близнаците. Ако някой от нашествениците успееше да мине покрай Скатах, щеше да се изправи срещу него. Скати щеше да се бие със своите мечове, ръце и крака, но неговите оръжия можеха да са още по-смъртоносни. Той вдигна длан и тясното пространство се изпълни с аромат на мента, а аурата му затрептя и заискри в зелено около него. Макар че все още бе силен, всяка употреба на магия черпеше от жизнените му сили. Скати беше права: той бе започнал да остарява. Усещаше смътни болезнки тук и там. Зрението му вече не бе толкова остро, колкото само преди ден. Ако бъдеше принуден да използва силите си, това щеше да ускори процеса на стареене, но той бе решен да осигури на Хеката цялото време, което ѝ е необходимо. Погледна вътре, като се мъчеше да различи нещо в сумрака. Какво ли ставаше там?

— Ще започнем с по-възрастния — обяви Хеката.

Софи усети, че брат ѝ се кани да възрази, но тя стисна ръката му толкова силно, че костите му изпукаха. Той пък я срита по глезена.

— Това е традиция — продължи Хеката. — Софи... — Тя направи пауза, а после попита: — Как са фамилното ти име и имената на родителите ти?

— Нюман... майка ми се казва Сара, а баща ми — Ричард. — Стори ѝ се странно да нарича родителите си различно от *мама* и *татко*.

Зелената светлина в стаята стана по-ярка и близнаците видяха очертанията на Хеката на фона на една от сияещите стени. Макар че лицето ѝ беше в сянка, очите ѝ отразяваха зелената светлина като късчета полирано стъкло. Тя протегна ръка и допря с длан челото на Софи.

— Софи, дъще на Сара и Ричард от клана Нюман на расата човеци...

Тя започна на английски, но после заговори лирично красив език, който предхождаше зараждането на човечеството. Докато тя говореше, аурата на Софи засия и тялото ѝ бе обгърнато от смътна сребриста светлина. Хладен полъх погали кожата ѝ и тя спря да чува Хеката. Виждаше как устните на богинята се движат, но не можеше да различи думите сред звуците на собственото си тяло — дъха, влизащ и излизащ със свистене от носа ѝ, притока на кръв в ушите ѝ, силното туптене на сърцето в гърдите ѝ. Усещаше натиск в слепоочията си, като че ли мозъкът ѝ се уголемяваше в черепа. Болка пробяга по гръбнака ѝ и се разпространи по всичките ѝ кости.

После стаята започна да просветлява. Потоци искряща светлина кръжаха около Хеката, която сега изглеждаше по-стара. Софи започна да вижда аурата на богинята. Светлина се виеше и около ръката на Хеката и се стичаше по пръстите ѝ, която Софи усети да прониква с леко пощипване в главата ѝ. За миг почувства замайване, дезориентация, а после, през жуженето в ушите ѝ, дочу думите на Хеката, които започнаха да придобиват смисъл.

— ... аз *пробуждам* тази страшна сила в теб... — Богинята движеше ръце по лицето на Софи и докосването ѝ беше и ледено, и огнено. — Това са сетивата, от които хората са се отказали — продължи Хеката. Тя притисна леко с палци клепачите на Софи. — Да виждаш...

Зрението на Софи сякаш разцъфна и затъмнената стая се обля в ослепително ярка светлина, сред която всичко в сенките се откри невероятно детайлно. Виждаше всяка нишка и шев в робата на Хеката, можеше да различи отделните косъмчета на главата ѝ и мрежата от ситни бръчици, която видимо растеше в ъгълчетата на очите ѝ.

— Да чуваш...

Сякаш издърпаха памук от ушите на Софи. Изведнъж тя можеше да чува наистина. Разликата беше, все едно е слушала музика на слушалките на своя айпод, а после е пуснала същото парче на стереоуредбата в спалнята си. Всеки звук в стаята се усили: свистенето на дъха през ноздрите на брат ѝ; леките проскърцвания от движенията на гигантското дърво над тях, дращенето на невидими твари, пъплещи сред корените. Надавайки ухо, тя можеше да чуе дори далечните звуци на битката: птичи крясъци, котешко ръмжене и глигански вой.

— Да вкусваш...

Пръстите на Хеката докоснаха устните на Софи и момичето усети, че езикът ѝ изтръпва. Облиза устните си и усети следи от плодовете, които беше яла по-рано, откри, че може да вкусва въздуха — той имаше богат и землист вкус — и дори да различава водните капчици в него.

— Да докосваш...

Кожата на Софи сякаш се събуди. Платът, който я покриваше — мекият памук на тениската ѝ, твърдият плат на джинсите, златната верижка със зодиакалния знак на шията ѝ, топлите памучни чорапи — всички те пораждаха различни и отчетливи усещания върху кожата ѝ.

— Да помирисваш...

Софи се олюля от връхлетялата я внезапна експлозия от миризми, от които ѝ се насълзиха очите: пикантният неземемен аромат на Хеката, наситеният землист мирис на подземие, двамайсет и четири часовият дезодорант на брат ѝ, който очевидно не беше траен, гелът в косата ѝ, който уж трябваше да е без мирис, ментата в пастата за зъби, която бе използвала по-рано.

Аурата на Софи засия, сребърна мъгла се надигна от кожата ѝ като над повърхността на езеро и обви тялото ѝ в белезникав пашкул. Софи затвори очи и отпусна глава назад. Цветове, миризми и звуци я връхлитаха: всички усещания бяха по-ярки, по-силни от всичко, което бе изпитвала досега, и бяха донякъде болезнени... не, бяха наистина болезнени. Болеше я. Главата ѝ туптеше, костите я боляха, кожата я сърбеше — всичко беше прекалено интензивно. Софи, без да иска, разпери ръце... и се издигна десет сантиметра над пръстения под.

— Софи — прошепна Джош, неспособен да скрие ужаса в гласа си. — Софи...

Сестра му, обвита в преливащо сребърно сияние, се носеше във въздуха точно пред него. Светлината, излъчваща се от тялото ѝ, бе толкова силна, че оцветяваше кръглата стая в сребристо. Беше като сцена от филм на ужасите.

— Не я докосвай — заповяда строго Хеката. — Тялото ѝ се опитва да се справи с пороя от усещания. Това е най-опасният момент.

Устата на Джош пресъхна.

— Опасен... какво имаш предвид под *опасен*? — Чувстваше, че най-лошите му страхове са на път да се сбъднат.

— В повечето случаи мозъкът не може да се справи със засилените усещания на *пробуждането*.

— В повечето случаи ли? — прошепна той ужасен.

— Почти винаги — рече Хеката и той долови съжалението в гласа ѝ. — Ето защо не исках да правя това.

Джош зададе въпроса, чийто отговор всъщност не искаше да знае:

— Какво става в тези случаи?

— Мозъкът на практика изключва. Човекът остава в кома, от която никога не се събужда.

— И Фламел знаеше, че това може да се случи? — попита Джош, усещайки как в него се надига мощна вълна гняв. Догади му се. Алхимикът бе знаел, че *пробуждането* вероятно ще прати него и Софи в кома, и въпреки това им позволи да го направят. Яростта закипя в него, подхранвана както от страха, така и от ужасното чувство за измяна. Беше смятал Фламел за свой приятел. Явно бе грешал.

— Разбира се — отвърна Хеката. — Той ви каза, че има опасност, нали?

— Не ни каза всичко — тросна се Джош.

— Никола Фламел никога и на никого не казва всичко. — Половината от лицето на Хеката бе огряна от сребрилата светлина, излъчваща се от Софи, а другата оставаше в сянка. Внезапно ноздрите и очите на богинята се разшириха. Тя вдигна поглед към тавана от корени. — Не... — прошепна тя. — Не!

Софи рязко отвори очи и изпищя:

— Огън!

— Те запалиха Световното дърво! — изкрещя Хеката, а лицето ѝ бе разкривено в свирепа гримаса.

Тя блъсна Джош настрани и се втурна по коридора, оставяйки го сам с онази, която някога беше неговата близначка. Той се втренчи в момичето, носещо се във въздуха пред него, без да знае какво да прави, страхувайки се дори да го докосне. Знаеше само че за първи път в живота си те двамата са различни — по начин, които не би могъл ни най-малко да проумее.

ГЛАВА 26

— Трябва да вървим. — Никола Фламел хвана Джош за рамото и го разтърси, връщайки го към настоящето.

Джош се обърна да погледне алхимика. По бузите му имаше сълзи, но той не осъзнаваше това.

— Софи... — прошепна Джош.

— ... ще се оправи — каза твърдо Никола.

Викове отекнаха в коридора навън, остър звън на оръжия се смеси с рева на хора и животни. Над всичко това се извиси радостният смях на Скатах. Фламел хвана за ръката Софи, която все още се носеше на десет сантиметра от пода, и аурата му грейна в бяло-зелено. Нежно я свали обратно на земята. Веднага, щом краката ѝ стъпиха, силата сякаш напусна тялото ѝ и той я улови, преди да се свлече на пода в безсъзнание.

Джош в същия миг се озова до сестра си. Избута Фламел и я прегърна. Пропукваща енергия се стрелна от гаснещата аура на Софи към тялото му, но той дори не усети леките боцкания. Когато вдигна поглед към Фламел, лицето му бе гневно.

— Ти си знаел — обвини го той, — знаел си колко опасно е това. Сестра ми можеше да остане в кома.

— Знаех, че няма да стане така — каза спокойно Никола, като приклекна до Джош. — Вашите аури са твърде силни. Знаех, че и двамата ще оцелеете. Никога не бих изложил умишлено някого от вас на опасност. Кълна се. — Той посегна към китката на Софи, да провери пулса ѝ, но Джош отблъсна ръката му. Не му вярваше; искаше да му вярва, но думите на Фламел звучаха фалшиво.

И двамата подскочиха, когато агонизиращ котешки вой се разнесе в коридора отвън. Той бе последван от гласа на Скати.

— Наистина трябва да тръгваме. И то веднага!

Миризмата на горящо дърво се усили и пипала сив дим пропълзяха в стаята.

— Трябва да вървим. Ще говорим за това по-късно — каза твърдо Фламел.

— Ще говорим, и още как — обеща Джош.

— Аз ще ти помогна да я носиш — предложи алхимикът.

— Мога и сам — рече Джош и взе сестра си на ръце. Нямах да повери Софи на никой друг. Изненада се колко е лека и си помисли, че доста е заякнал след месеците тежки тренировки по ръгби.

Алхимикът вдигна късата тояга, която бе оставил подпряна на стената, и я завъртя във въздуха пред себе си. Върхът ѝ засия в зелено, оставяйки съвсем леки димни следи с изумруден цвят.

— Готов ли си? — попита Фламел.

Джош кимна, притиснал здраво сестра си към гърдите си.

— Каквото и да стане, каквото и да видиш, не спирай и не се обръщай. Всичко извън тази врата не би се поколебало да те убие.

Джош последва Фламел през вратата... и веднага се спря, вцепенен. Скати стоеше по средата на тесен коридор, а двата ѝ къси меча се движеха с невероятна бързина пред нея. В коридора се тълпяха някои от най-

кошмарните създания, които Джош някога бе виждал. Твари, които не бяха нито животни, нито хора. Човешки тела с котешки глави ръмжаха и замахваха с лапи към Скати, а когато ноктите им срещаха мечовете ѝ, летяха искри. Други, пак с човешки тела, но с огромни клюнести гарванови глави, кълвяха към нея, опитвайки се да ѝ извадят очите или да разкъсат плътта ѝ.

— Скати, залегни! — извика Фламел и без да се увери дали го е чула, протегна ръката си с късата тояга напред.

Аурата му пламна в зелено и въздухът се изпълни с острия аромат на мента. Изумрудено въртящо се кълбо от светлина изникна на върха на тоягата и се стрелна напред с пукащ звук. Скати едва успя да се приведе, преди кълбото да прелети покрай нея с пращане и да се пръсне в тавана точно над главата ѝ. То остана там като петно от боя, от което започна да капе лепкава зелена светлина. Покритата с белези глава на една раирана котка се подаде от съседен коридор, устата ѝ бе зейнала, а зъбите блестяха. Тя зърна Скати, хвърли се към нея... и една капка от лепкавата светлина падна върху главата ѝ. Съществуването подивя. Втурна се обратно в коридора, като нападаше всичко по пътя си. Един човек-птица пристъпи напред и бе окапан от зелената светлина. По черните му криле веднага се появиха дупки и той отскочи назад с отвратително грачене. Джош забеляза, че макар зелената светлина, която бе гъста като мед, да обгаряше създанията, не увреждаше дървото. Знаеше, че би трябвало да обръща внимание на всичко, но сега всичките му мисли бяха насочени към сестра му. Тя дишаше бързо, а зад затворените ѝ клепачи очите ѝ играеха.

Скати се изправи на крака и се втурна назад към Фламел и Джош.

— Впечатляващо — промърмори тя. — Не знаех, че можеш да правиш това.

Фламел завъртя тоягата като параден жезъл.

— Това фокусира силата ми.

Скати се озърна.

— Изглежда сме в капан.

— Хеката тръгна насам — рече Никола, като се обърна надясно и посочи към една непроходима преграда от сплетени корени. — Видях я да излиза тичешком от стаята и да минава през това. — Той пристъпи към плетеницата и протегна ръка. Тя изчезна до лакътя.

— Аз ще мина първа — рече Скати.

Джош забеляза, че макар да се беше сражавала срещу смъртоносната папlach от птици и котки, по тялото ѝ нямаше нито драскотина и нито един косъм в прическата ѝ не беше разместен. Тя дори не беше задъхана, макар че ако наистина бе вампир, нямаше нужда да диша, помисли си той. Скати се стрелна напред и в последния миг, преди да стигне до стената от корени, скочи, кръстосала мечовете на гърдите си.

Фламел и Джош се спогледаха за миг... а после главата на Скати се подаде през наглед плътната плетеница от корени.

— Чисто е.

— Аз ще поема ариергарда — рече Фламел, като отстъпи, за да може Джош да мине пред него. — Ще се погрижа за всичко, което ни последва.

Джош кимна, тъй като не желаше да говори на Фламел. Още беше бесен на алхимика, задето бе изложил на опасност живота на сестра му, но също така признаваше, че Фламел сега се бие за тях, излагайки се на съвсем реална опасност, за да ги защити. Джош пристъпи към стената от сплетени корени и плътно набита пръст, затвори очи... и мина право през нея. За миг

усети влага и мраз, а после отвори очи, за да види Скати точно пред себе си. Стоеше в ниска, тясна кухня, образувана от възлестите корени на Игдразил. Туфи зелен мъх излъчваха мъжделива зелена светлина и той видя, че Скати е застанала в подножието на редица тесни, неравни стъпала, водещи нагоре в полумрака. Девата-воин се вслушваше в нещо, но преди Джош да успее да я попита какво чува, Фламел пристъпи през стената. Усмиваше се, а върхът на тоягата му оставяше следи от зелен газ.

— Това би трябвало да ги задържи за известно време.

— Да вървим — извика Скати веднага щом алхимикът се появи.

Стълбището беше толкова тясно, че Джош бе принуден да върви странично като рак, с ниско приведена глава, притиснал Софи близо до тялото си, за да не се удрят главата и краката ѝ в грубите дървени стени. Изпробваше всяко стъпало, преди да отпусне тежестта си върху него; не искаше да рискува да падне и да изпусне сестра си. Изведнъж осъзна, че тези стъпала са изсечени между вътрешната и външната кора на гигантското дърво и неволно се зачуди дали в дърво с размера на Игдразил няма лабиринт от тайни проходи, скрити стаи, забравени кухни и изгубени стълбища. Сигурно беше така, реши той. Дали самата Хеката знаеше къде се намират всички те? А се зачуди кой ли е направил тези стъпала. Някак си не можеше да си представи богинята да ги дълбае сама в живото дърво.

Докато се изкачваха, усещаха острия мирис на горящо дърво, а звуците от битката станаха по-отчетливи. Котешкото врещене още повече заприлича на човешко, а птичите кръсъци бяха ужасяващи. Те се смесваха с тръбящия рев на глиганите и съскането на натаирите. Сега, когато групичката вече не беше под земята, горещината и пушекът се усилиха и те започнаха да чуват още един звук — дълбок басов тътнещ стон.

— Трябва да побързаме — разнесе се гласът на Скати в по-сумрака. — Наистина трябва да побързаме... — И пресиленото спокойствие в гласа на Девата-воин уплаши Джош повече, отколкото ако бе изкрещяла. — Сега внимавайте, стигнахме до отвор. Намираме се в края на един дебел корен, на около трийсет метра от дънера. Далеч сме от битката — добави тя.

Джош сви зад един ъгъл и откри Скати, окъпана от лъчите на утринното слънце, проникващо през плетеницата от лози пред нея. Тя се обърна с лице към него, при което слънчевата светлина превърна червената ѝ коса в злато и проблесна по остриетата на късите ѝ мечове. В този миг Джош я видя такава, каквато е — древна и страховита Дева-воин. Звуците от битката долитаха отвсякъде, но по-силен от всички други шумове бе тътнещият стон, който сякаш идваше дълбоко изпод земята.

— Какъв е този звук? — попита той.

— Виковете на Игдразил — отвърна мрачно Скати. — Враговете на Хеката са подпалили Световното дърво.

— Но защо? — Джош сметна самата идея за ужасяваща — това старо живо дърво не бе причинило зло никому. Тази постъпка го накара да осъзнае с какво презрение се отнасяха Тъмните древни към живота.

— Силите на Хеката са неразривно свързани с него; нейната магия го е отгледала до такива размери, а неговата жизнена сила я поддържа могъща. Те вярват, че като го унищожат, ще унищожат и нея.

Фламел се появи задъхан по стълбите и застана зад Джош. Слабото лице на алхимика бе яркочервено и оросено от пот.

— Остарявам — каза той с горчива усмивка. Погледна към Скати. — Какъв е планът?

— Простичък — отвърна тя. — Измъкваме се оттук колкото може по-бързо. — После завъртя меча в лявата си длан, така че острието легна по дължината на ръката ѝ. Тя посочи с дръжката.

Фламел и Джош застанаха до нея и се възряха през плетеницата от лози. От другата страна на поляната се бе появил доктор Джон Дий, който се промъкваше предпазливо през храстите. Късият меч с черно острие, който той държеше с двете си ръце, сияеше и трептеше със студена синя светлина.

— Дий — рече Фламел. — Никога не съм си представял, че ще ми е приятно да го видя. Това наистина е добра новина.

И Скати, и Джош го погледнаха изненадано.

— Дий е човек... което означава, че е дошъл тук с човешко транспортно средство — обясни алхимикът.

— Автомобил — кимна Скати в знак на съгласие, — което вероятно е оставил извън Царството на сенките.

Джош тъкмо щеше да попита откъде знае, че я е оставил навън, когато се досети за отговора.

— Защото е знаел, че ако я вкара тук, акумулаторът ѝ ще се изтощи.

— Вижте — прошепна Скати.

Те видяха как един от огромните глиганоподобни Торк Алта изникна от високата трева зад Дий. Макар че все още бе в животинската си форма, той се вдигна на задните си крака и стана близо три пъти по-висок от човек.

— Ще го убие — промърмори Джош.

Мечът на Дий грейна в яркосиньо и той се хвърли назад към Торк Алта, замахвайки с оръжието в къса дъга. Внезапното движение като че ли изненада създанието, но то с лекота отби острието встрани... а после замръзна. На мястото, където мечът го бе докоснал, тънка кора лед се появи върху ръката на съществото, ситните кристалчета блещукаха на утринното слънце. Ледът покри гърдите на Торк Алта и плъзна надолу по едрите му крака и нагоре по раменете и главата. За секунди създанието бе затворено в блок от лед, набразден със синкави жилки. Дий се изправи, изгупа палтото си и ненадейно удари по леда с дръжката на меча си. Леденият блок се пръсна на милиони звънящи късчета, всяко от които съдържаеше частица от Торк Алта.

— Един от мечовете на стихии — отбеляза мрачно Скати. — Екскалибур, Ледения меч. Мислех, че е изгубен преди векове, захвърлен в езерото, след като Арторий^[1] умря.

— Изглежда, докторът го е намерил — промърмори Фламел.

Джош осъзна, че дори не се изненадва да чуе, че крал Артур е бил реална личност, и се зачуди кои ли други легендарни герои наистина са съществували.

Те гледаха как Дий забързан влезе отново в храстите, насочвайки се към другата страна на огромното дърво-къща, където звуците от битката бяха най-силни. Миризмата на дим сега бе по-силна. Остър и горчив, той се кълбеше и виеше около дървото, носейки със себе си смрадта на древни места и отдавна забравени билки. Дървесината прашеше и пукаше, сокът в нея кипеше и изтичаше, а дълбокият басов тътен вече бе толкова силен, че караше цялото дърво да вибрира.

— Аз ще разчистя пътя — рече Скати и се втурна през лозите.

Почти моментално трима човека-птици полетяха към нея, последвани от двама човека-котки, тичащи на четири крака.

— Трябва да ѝ помогнем! — каза отчаяно Джош, макар че нямаше представа какво би могъл да стори.

— Тя е Скатах; не ѝ трябва нашата помощ — рече Фламел. — Първо, ще ги отведе далеч от нас...

Скатах се шмугна в храстите. Тичаше без усилие, а тежките ѝ обувки не издаваха никакъв звук по меката почва. Птиците и котките я последваха.

— Ще намери нещо, в което да опре гръб, така че да могат да я нападнат само от една посока, и ще се обърне да ги посрещне.

Така и стана — Скати опря гръб в един чепат дъб. Хората-котки бързо стигнаха до нея, ноктите им започнаха да пресвяткат, но нейните къси мечове бяха по-бързи. Една от птиците се спусна надолу с плясък на криле и протегнати нокти. Скатах заби в земята меч, който държеше в лявата си ръка, улови китката на създанието и рязко го дръпна, като отклони устрема му право към ръмжащите котки. Птицата инстинктивно ги нападна и след миг създанията се биеха помежду си. Веднага още двама хора-птици се спуснаха върху котките с диви крясъци. Скати измъкна меч си от земята и махна с него на Фламел и Джош.

Фламел потупа Джош по рамото.

— Тръгвай. Върви при Скатах.

Джош се обърна към алхимика.

— Ами ти?

— Аз ще изчакам малко, а после ще те последвам и ще пазя гърба ти.

И макар Фламел да ги бе изложил на ужасна опасност, не се съмняваше, че алхимикът ще пази гърба му. Той кимна, а после се завъртя, шмугна се през завесата от лиани и забърза, прегърнал здраво сестра си. Извън дървото шумът от битката бе невероятен, но той се съсредоточи върху пътеката непосредствено пред себе си, като внимаваше за корени или други неравности в терена, които биха могли да го препънат. Софи се размърда в ръцете му, очите ѝ затрепкаха. Джош я стисна по-здраво.

— Не мърдай — каза той бързо, макар че не беше сигурен дали тя може да го чуе.

Промени посоката — насочи се надясно, встрани от биещите се създания. Неволно забеляза, че когато са тежко ранени, те възвръщат първоначалната си птича или котешка форма. Две зашеметени котки и три опърпани врани се надигнаха от прахта и го изгледаха как претичва покрай тях. Джош чуваше Фламел да тича зад него и усещаше аромата на мента в утринния въздух. До Скати оставаха още десет — петнайсет крачки и Джош знаеше, че озове ли се веднъж до нея, е в безопасност. Но точно когато стигна до Скати, забеляза как очите ѝ се разширяват от ужас. Обърна се по посока на погледа ѝ и видя една висока жена в древноегипетски одежди, с глава и нокти на котка, да преодолява със скок поне шест метра и да събаря Никола Фламел на земята. От лапата ѝ изскочи голям сърповиден нокът и разсече надве късата му тояга, а после създанието отметна глава назад и зафуча победоносно.

---

[1] Римският легионер Луций Арторий Каст, който според някои теории е прототипът на легендите за крал Артур. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Пернел Флаemel беше изведена от мъничката си подземна килия от четирима дребни стражи, облечени изцяло в черна кожа и с мотоциклетни шлемове. Тя не беше сигурна дали са хора — със сигурност не можеше да долови следа от аура, пулс или дори тяхното дишане. Когато се събраха около нея, усети от тях да лъха на нещо старо и мъртво — като развалени яйца или презрели плодове. Помисли си, че може да са симулакруми, изкуствени създания, отгледани във вани с противна бълбукаща течност. Пернел знаеше, че Дий винаги е бил запленил от идеята да създаде свои следовници и бе прекарал десетилетия, експериментирайки с големи, симулакруми и хомункулуси.

Без да кажат нито дума, с отривисти жестове четирите фигури я изкараха от килията и я поведоха по дългия тесен, оскъдно осветен коридор. Пернел умишлено вървеше бавно, за да има време да събере сили, а и да огледа добре мястото. Джеферсън Милър, призракт на пазача, ѝ бе казал, че се намира в подземията на „Енох Ентерпрайзис“, на запад от Телеграфния хълм, близо до прочутата кула „Койт“. Тя разбра, че се намира дълбоко под земята: по стените се стичаше влага, а въздухът бе толкова студен, че дъхът ѝ излизаше на пара. Сега, когато бе извън килията и далеч от защитните магии и заклинания, тя усети как част от силата ѝ започва да се връща. Пернел отчаяно се мъчеше да се сети за някоя магия, която би могла да използва върху стражите, но осъществяването на връзката с призрака на г-н Милър я бе изтощило и в слепоочията ѝ пулсираше главоболие, което ѝ пречеше да се съсредоточи.

Изведнъж точно пред нея изникна един трептящ образ. Дъхът ѝ — мъгливо бял в мразовития въздух, за миг се оформи в лице.

Пернел погледна към стражите от двете си страни, но те не реагираха. Пое си дълбоко дъх, задържа го, за да може тялото ѝ да го стопли, и после издиша продължително и бавно. В бялата мъгла се оформи едно лице: лицето на Джеферсън Милър.

Пернел се изненада; нейният помощник трябваше отдавна да е изчезнал. Освен... освен ако не се бе върнал, за да ѝ предаде нещо.

Никола!

Тя моментално разбра, че съпругът ѝ е в опасност. Пернел още веднъж вдиша дълбоко и задържа въздуха. Съсредоточи се усърдно върху Никола, изграждайки образа му ясно в ума си, с неговото издължено и тъжно лице, със светлите му очи и късо подстриганата му коса. Тя се усмихна, спомняйки си го като млад, когато косата му, гъста и тъмна, беше по-дълга от нейната. Той винаги я носеше вързана на тила с лента от пурпурно кадифе. Пернел издиша и въздухът образува бял облак, който отново се превърна в лицето на Джеферсън Милър. Тя се взря в очите на призрака и там, в зениците му, видя отражението на съпруга си, затиснат под лапите на богинята с котешка глава.

Ярост и ужас се надигнаха в нея и изведнъж главоболието и умората изчезнаха. Черната ѝ, прошарена със сребристи нишки, коса се надигна, сякаш развяна от силен вятър, и по нея запукаха синьо-бели искри. Леденобялата аура грейна около тялото ѝ. Стражите твърде късно осъзнаха, че нещо не е наред. Посегнаха към нея, но в мига, в който ръцете им докоснаха

сияйната ѝ аура, бяха отхвърлени назад като от изстрел. Един страж даже се хвърли върху нея, но преди да успее да я докосне, се изстреля високо нагоре и се блъсна в стената толкова силно, че мотоциклетният шлем отлетя от главата му. Фигурата се хлъзна надолу по стената с неестествено извити ръце и крака. Когато Пернел погледна лицето му, разбра, че създанията наистина са симулакруми. Този беше недовършен: лицето и главата му представляваха просто гладка плът — без коса, очи, нос, уста или уши.

Жената се втурна по коридора и спря чак когато стигна до една мазна локва върху пода. Тя прилекна над локвата, съсредоточи се и докосна тъмната вода с показалеца и кутрето си. Бялата ѝ аура изсъска, когато срещна течността, и от водата за кратко се вдигна пара. После водата се избистри, появи се образ и Пернел видя отново сцената, която бе зърнала за миг в очите на призрака. Съпругът ѝ лежеше под ноктите на Бастет. Зад тях Скати се опитваше да отблъсква атаките на птици и котки, а Джош стоеше, опрял гръб в едно дърво, стискаше непохватно един клон като бейзболна бухалка и удряше по всичко, което го доближи. Софи лежеше в краката му, мърдаше вяло и объркано премигваше.

Пернел се озърна нагоре и надолу по коридора. Чуваше шумове в далечината, стъпки по камъните и знаеше, че идват още стражи. Можеше да побегне и да се скрие или пък да се бие; част от силата ѝ се беше възстановила. Но нямаше как да помогне на Никола и децата.

Пернел погледна отново в локвата. Видя как в далечината Хеката удържа общата атака на Мorigан, нейните птици и котките на Бастет. Видя също така Дий да минава зад Хеката, мечът в ръката му грееше в отровносиньо, а зад тях Игдразил гореше с буйни червени и зелени пламъци.

Имаше едно нещо, което можеше да направи. Нещо отчаяно и опасно и ако се получеше, щеше да я остави напълно изтощена и беззащитна. Създанията на Дий щяха да могат просто да я вземат и да я отнесат.

Пернел не се поколеба.

Наведе се над локвата с мръсна вода, постави обърнатата си нагоре дясна длан върху лавата и се съсредоточи. Аурата ѝ се раздвижи, запълзя надолу по ръцете ѝ като дим, събирайки се в дланта ѝ; стичаше се като течност по извивките на тялото ѝ. Малка точица сребристобяла светлина се появи сред гънките на дланта ѝ. Уплътни се в идеална сфера, а после започна да се върти и да нараства, и леденобелите струйки на аурата ѝ потекоха по-бързо надолу по ръцете ѝ. За кратко сферата стана голяма колкото яйце, а после Пернел рязко обърна дланта си и насочи кълбото от чиста аурална енергия към водата. Промълви три думи:

— Софи. Събуди се!

ГЛАВА 28

— *Софи. Събуди се!*

Очите на Софи Нюман се отвориха рязко. Но тя веднага зажумя и притисна ушите си с ръце. Светлината бе тъй ярка, тъй ослепителна, а звуците от битката тъй невероятно силни и отчетливи.

— *Софи. Събуди се!*

Гласът я накара да отвори отново очи и да се огледа. Чуваше Пернел Фламел тъй ясно, сякаш стоеше до нея, но там нямаше никой. Тя лежеше, подпряна на грубата кора на един дъб, а до нея стоеше Джош, стиснал с двете си ръце дебел клон, и отчаяно отблъскваше някакви ужасни създания.

Софи бавно се надигна на крака, опирайки се на дървото. Последното, което си спомняше ясно, бе острият мирис на горящо зелено дърво. Помнеше как изрича „Огън!“, а останалото бе поредица от несвързани образи — тесен тунел, създания с птичи и котешки глави, които може и да бяха сън.

Когато очите на Софи се приспособиха и тя се огледа, осъзна, че образите не са били сън.

Обграждаха ги птици и котки: бяха стотици. Някои от хората с глави на котки се спотайваха във високата трева и се опитваха да се промъкнат към тях на четири крака или по корем, като фучаха и посягаха с нокти. В клоните на дървото над тях имаше хора-птици, които се опитваха да се доберат достатъчно близо, за да скочат отгоре им, докато други продължаваха да подскачат и да кълват към Джош със зловещите си човки.

В другия край на поляната Игдразил гореше. Старата дървесина пукаше и трещеше, пръски от врящ дървесен сок летяха в чистия въздух като фойерверки. Но още докато изгорялата дървесина падаше, на нейно място се появяваше нова, свежа и зелена. Софи различи и един друг звук, и осъзна, че чува Игдразил. Сега, с невероятно чувствителния си слух, можеше да различи фрази и думи, откъси от песни и части от стихове сред виковете на горящото дърво. Виждаше в далечината как Хеката отчаяно се мъчи да потуши огъня и същевременно се бореше с Мориган, котките и птиците. Софи също забеляза, че в небето вече няма натаири и бяха останали много малко Торк Алта, които да защитават своята древна господарка.

По-наблизо Софи зърна яркочервената коса на Скати. Тя също бе обкръжена от десетки птици и котки. Девата-воин се движеше в нещо като сложен танц, а двата ѝ меча святаха, карайки създанията да се отдръпват с вой от нея. Скати се опитваше да си пробие път към мястото, където Никола Фламел лежеше по лице на земята под ноктите на най-ужасяващото същество, което Софи някога бе виждала: Бастет, Богинята-котка. С невероятно острото си зрение момичето можеше да различи всяко мустаче върху котешкото лице на Бастет и даже видя как една капчица слюнка се събра върху един от необикновено дългите ѝ зъби и капна върху мъжа долу.

Фламел видя, че Софи гледа към него. Опита да си поеме дъх, но му беше трудно с тежкото създание, стъпило върху него.

— Бягай — прошепна той, — бягай.

— *Софи, разполагам само с няколко мига...* — отекна гласът на Пернел в главата на момичето. Тя се сепна и заостри вниманието си. — *Ето какво трябва да направиш. Остави ме да говоря чрез теб...*

Джош забеляза, че сестра му се изправя на крака с олюляване, притиснала ушите си с ръце, като че ли звуците бяха прекалено силни, и стиснала здраво очи. Видя как устните ѝ се движат, сякаш си говори сама. Той замахна към две същества с глави на присмехулници, когато те се стрелнаха напред. Тежкият клон улучи едното от тях в човката и то залитна назад зашеметено. Другото реши да заобиколи Джош, който осъзна, че то всъщност се опитва да стигне до Софи. Извъртя се и замахна към създанието, но в този миг един висок, слаб мъж с раирана котешка глава скочи насреща му. Джош се опита да замахне с клона, но загуби равновесие и човекът-котка се наведе и избягна удара. После скочи във въздуха със зинала уста и щръкнали нокти. С горчивина, Джош призна пред себе си, че двамата със Софи се намират в ужасна опасност. Трябваше да защити сестра си... но в този миг разбра, че няма да успее. Затвори очи в последния момент преди свирепото създание да го блъсне в гърдите, в очакване да усети как ноктите се впиват в плътта му и да чуе яростен рев в лицето си... но чу само нежно мъркане. Отвори очи и откри, че държи в обятията си пухкаво котенце.

Софи! Той се обърна... и замръзна смаян.

Аурата на Софи грееше в чист сребърен цвят около тялото ѝ. На места бе толкова плътна, че дори отразяваше слънчевата светлина и приличаше на средновековна броня. Сребърни искри пропукваха в косата ѝ и капеха като течност от пръстите ѝ.

— Софи? — прошепна Джош зарадван. Сестра му беше добре.

А после Софи бавно обърна глава, за да погледне към него, и той с потрес осъзна, че тя не го познава.

Човекът-птица, който заобикаляше, за да нападне момичето, изведнъж се стрелна напред, насочил човка към очите ѝ. Софи щракна с пръсти: миниатюрни капчици сребро излетяха от ръката ѝ и опръскаха създанието. То моментално се сгърчи и се превърна в объркан дрозд-отшелник.

Софи мина покрай брат си и се приближи към Бастет.

— Нито крачка повече, момиченце — заповяда Бастет, вдигайки ноктестата си ръка.

Очите на Софи се отвориха широко и тя се усмихна... и Джош внезапно осъзна, че за първи път в своя живот се страхува от собствената си сестра. Знаеше, че това не е неговата Софи; това ужасяващо създание не можеше да е неговата близначка.

Когато момичето заговори, гласът ѝ представляваше грубо грачене.

— Нямаш представа какво мога да ти причиня.

Огромните котешки очи на Бастет премигнаха с изненада.

— Нищо не можеш да ми направиш, момиченце.

— Не съм момиченце. Ти може да си много стара, но никога не си срещала нещо като мен. Аз притежавам сурова сила, която може да неутрализира магията ти. Мога да я използвам, за да върна котките и птиците към естествената им форма. — Софи наклони глава на една страна — жест, който Джош добре познаваше; сестра му правеше така, когато внимателно слушаше някого. После протегна ръце към Тъмната древна. — Какво мислиш, че ще стане, ако те докосна?

Бастет изсъска една заповед и трима едри човека-котки се втурнаха към момичето. Софи махна с ръка и от нея излетя дълга, подобна на камшик, виеща се спирала от сребърна енергия. Тя докосна всяка от котките и те

мигновено се заковаха намясто, после се затъркаляха и се загърчиха по земята, превръщайки се в съвсем обикновени котки — две късокосмести и една рошава персийска. Когато се опомниха — хукнаха да бягат, мяучейки жално.

Софи размаха камшика над главата си, пръскайки капчици течено сребро във всички посоки.

— Нека ти покажа малка част от това, на което съм способна... — Сребърният камшик плющеше, докато тя се приближаваше.

Скати изведнъж осъзна, че трима от противниците ѝ са се превърнали в странстващ дрозд, мексиканска чинка и пойна овесарка, докато човекът-котка с екзотична външност точно пред нея се превърна в смутена сиамска котка.

Софи отново и отново плющеше със сребърния камшик, отблъсквайки нападателите, навсякъде летяха капки сребро и все повече хора-котки и хора-птици се връщаха към естествената си форма.

— Дръпни се от Никола — каза тя, без устните ѝ да се движат в синхрон с думите, — иначе ще разберем каква е твоята истинска форма, Бастет, наричана още Мафдет, Сехмет и Менхит.

Бастет бавно отстъпи от Флаemel и се изправи в целия си огромен ръст. Очите ѝ с котешки зеници бяха разширени, а устата ѝ — здраво стисната.

— Отдавна никой не ме е наричал с тези имена. Коя си ти... със сигурност не си съвременно човешко момиче?

Устата на Софи се раздвижи, а думите се забавиха с миг-два.

— Пази се от това момиче, Бастет. То е твоята гибел.

Козината на Бастет се наежи, а голите ѝ ръце настръхнаха. После тя бавно отстъпи, обърна се и побягна към горящия Игдразил. За първи път от хилядолетия беше уплашена.

Никола се изправи с мъка на крака и тръгна, олюлявайки се, към Софи, Джош и Скати. Приблужи Софи.

— Пернел? — прошепна той.

Софи обърна към него немиждащи очи. Устата ѝ се раздвижи, а после, като в лошо дублиран филм, се появи думите.

— Аз съм в Сан Франциско, държат ме в подземията на „Енох Ентерпрайзис“. Добре съм и нищо не ме застрашава. Отведи децата на юг, Никола. — Настъпи дълга тишина, а когато заговори отново, думите излязоха по-бързо, отколкото устните на Софи можеха да се движат; сребърната аура на момичето започна да гасне, а очите ѝ да се затварят. — Отведи ги при Вещицата.

ГЛАВА 29

Доктор Джон Дий започваше да се ядосва наистина. Всичко се разпадаше и, изглежда, щеше да се наложи да вземе активно участие в битката.

Фламел, Скати и близнаците бяха успели да се измъкнат от Игдразил и сега се биеха в другия край на поляната, на не повече от сто и осемдесет метра от него, но той не можеше да стигне до тях — това би означавало да прекоси бойното поле. Последните Торк Алта както в човешки, така и в глигански облик, продължаваха да се сражават с хора-котки и хора-птици. Натаирите вече бяха сразени. Отначало крилатите гущери бяха внесли хаос и объркване сред котките и птиците, но на земята бяха тромави и непохватни и повечето бяха убити, след като кацнаха. Внушителната армия на Торк Алта вече бе значително оредяла и Дий предполагаше, че до един час в Америка вече няма да останат глигани-превръщеници.

Но той не можеше да си позволи да чака толкова дълго. Трябваше да се добере до Фламел. Трябваше да вземе страниците от Сборника колкото се може по-скоро.

От скривалището си зад туфа храсти Дий наблюдаваше Древните. Хеката стоеше на входа на своето дърво-дом, оградена от последните Торк Алта от нейната лична стража. Докато глиганите се биеха с котките и птиците, Хеката сама се бе изправила срещу обединените сили на Мориган и Бастет.

Трите не обръщаха внимание на полухората-полуживотни, които се биеха около тях. На случайния наблюдател би се сторило, че трите Древни просто се гледат. Дий обаче забеляза пурпурносивите облаци, които се бяха събрали само над Игдразил; видя как нежните бели и златни цветчета, разпръснати около огромното дърво, вехнеха и умираха, превръщайки се за миг в черна каша; беше забелязал грозни гъбички, появили се върху гладко полирания каменен път. Дий се усмихна; със сигурност не й оставаше още много. Колко още би могла да издържи Хеката срещу двете Древни — леля и племенничка?

Но богинята не показваше признаци на отслабване.

А отвърна на удара.

Макар че въздухът, изпълнен с неприятния мирис на горящото дърво, бе неподвижен, Дий видя как внезапен порив замота наметалото на Мориган около раменете ѝ и блъсна огромната Бастет, карайки я да приведе тялото си напред, за да устои на вятъра. Цветовете върху металическата рокля на Хеката се меняха с невероятна бързина, но шарките бяха размазани и изкривени.

С нарастваща тревога той видя една тъмна сянка да се носи през съхнещата трева, а после рояк дребни черни мушици накацах по козината на Бастет, напъхаха се в ушите и носа ѝ. Богинята-котка нададе вой и залитна назад, чешейки бясно лицето си. Падна на земята и се затъркаля във високата трева, мъчейки се да се отърве от насекомите. Но идваха все повече и повече, а към тях се присъединиха и огнени мравки и паяци-отшелници, които изпълзяха от тревата и плъзнаха по тялото ѝ. Присвита на четири крака, тя вдигна глава и изкрещя в агония, после побягна през поляната, като се търкаляше и плъзеше в тревата. Прецапа през едно малко езерце, опитвайки се да се отърве от насекомите по тялото си. Прекоси повече от половината

поляна, преди гъстият кълбящ се облак да я остави. Тя затърка бясно лицето и ръцете си, оставяйки по кожата си дълги драскотини, преди да се изправи на крака и да закрачи обратно към Игдразил. А после роякът мушици се появи отново във въздуха пред нея, още по-гъст отпреди.

В този миг Дий се усъмни, че току-виж Хеката победила. Да раздели Бастет и Мориган, бе майсторски ход; а да се подсигури срещу връщането на Бастет, бе просто гениално.

Като осъзна, че не може да се върне при Игдразил, Бастет засъска яростно, после се обърна и се втурна към мястото, където Флаemel, Скати и близнаците опитваха да се бранят. Дий я видя как прави невероятно дълъг скок и събаря алхимика на земята. Това му донесе известно удовлетворение и той си позволи лека усмивка, която бързо помръкна — все още бе от тази страна на поляната. Как щеше да мине покрай Хеката?

Макар че Игдразил гореше буйно — към земята падаха горящи листа и почернели клони, от които пръскаше лепкав сок, — силите на Хеката не изглеждаха намалели. Дий заскърца със зъби от гняв; всичките му изследвания сочеха, че Хеката е отгледала дървото, влагайки в него малка част от жизнената си сила. А то от своя страна, докато растеше, обновяваше и възстановяваше силите ѝ. Идеята за изгарянето на дървото бе негова. Беше си направил сметката, че докато то гори, тя ще отслабва. Но ставаше обратното: подпалването на дървото само бе вбесило богинята, а гневът ѝ я правеше още по-смъртоносна. Когато Дий видя устните на Хеката да се разтеглят в нещо като усмивка, а Мориган да се олюлява и да отстъпва назад, той започна да осъзнава, че тук, в своето собствено царство, Триликата богиня беше прекалено силна за тях.

Тогава Дий разбра, че трябва да действа.

Придържайки се към сенките на дърветата и високите треви, той тръгна да заобикаля дънера на гигантския Игдразил. Бе принуден да залегне, когато един Торк Алта в глиганската си форма премина с трясък през храстите пред него, с вкопчени в него поне дузина човеци-котки и два пъти повече човеци-птици.

Дий излезе от храсталака от другата страна на дървото, противоположна на онази, където се биеха Хеката и Мориган. Вдясно от себе си виждаше, че нещо става с групичката на Флаemel; птици и котки се разбягваха оттам във всички посоки... после съзна, че вижда да бягат съвсем обикновени птици и котки, а не получовешки създания. Преобразяващите магии на Бастет и Мориган се разваляха: толкова силна ли беше Хеката? Трябваше веднага да сложи край на това.

Доктор Джон Дий вдигна късия меч в ръката си. Мръсносиня светлина потече по оръжието и за миг древният каменен меч засвири, сякаш невидим бриз минаваше по острието му. Виешите се змии, изсечени в дръжката, оживяха, размърдаха се и засъскаха.

Стиснал здраво дръжката, Дий опря върха на меча в грубата кора на древното дърво... и натисна.

Ексакалибур хлътна без усилие в дървото чак до дръжката. В продължение на един дълъг момент не се случи нищо, а после Игдразил застана. Звукът беше като вой на ранено животно: започна като дълбок тътен и бързо се извиси до писък. На мястото, където дръжката на меча стърчеше от дървото, се появи синьо петно. Като мастило, то плъзна надолу и се пропи в почвата, после мръсносинята светлина потече по дървесните жилки. Виковете на Игдразил се извисяваха все повече и повече, докато не минаха отвъд

границата на човешкия слух. Оцелелите Торк Алта изпопадаха на земята, гърчейки се от болка, притиснали ушите си; хората-птици започнаха да кръжат объркано, а хората-котки засъскаха и завиха.

Синьото петно се разнасяше бързо по дървото, покривайки всичко с тънък слой блестящи ледени кристали, които отразяваха светлината. Синьо-черни и пурпурно зелени дъги засияха във въздуха.

Петното плъзна стремително нагоре по ствола на дървото и по клоните му, превръщайки всичко в кристали. Дори огънят не можеше да го спре. Пламъците замръзваха, уловени в движение, после се покриваха с паяжина от пукнатини, като леда върху повърхността на езеро, и се разпадаха на блестящ прах. Там, където синьото петно докосваше листата, те се втвърдяваха и се откъсваха от клоните. Не се спускаха спираловидно към земята: падаха тежко и се трошаха с тихо звънтене, докато клоните, сега солидни парчета лед, се отчупваха от дънера и рухваха с трясък. Дий отскочи встрани, за да не бъде пронизан от еднометров замръзнал клон. Хвана дръжката на Екскалибур и измъкна каменното острие от древното дърво, после хукна да търси прикритие.

Игдразил умираше. Големи парчета кора се откъсваха от него като огромни парчета от ледена шапка и се разбиваха на земята, осейвайки прекрасния пейзаж на царството с късове остър като бръснач лед.

Като внимаваше за падащи клони, Дий хукна покрай дървото; трябваше да види Хеката.

Триликата богиня умираше.

Застанала неподвижна пред разпадащия се Игдразил, Хеката сменяше трите си облика — младост, зрялост и старост — през няколко секунди. Промяната ставаше толкова бързо, че плътта ѝ нямаше време да се приспособи и тя оставаше между различни фази: млади очи на старо лице, момичешка глава върху женско тяло, женско тяло с детски ръце. Вечно изменящата ѝ се рокля бе загубила всякакъв цвят и беше станала чисто черна, също като кожата ѝ.

Дий застана до Мориган. Бастет се върна при тях и тримата заедно започнаха да съзерцават последните мигове на Хеката и Игдразил.

Световното дърво вече беше почти изцяло синьо, покрито с ледена кора. Замръзналите корени бяха щръкнали от земята, нарушавайки идеалната ѝ повърхност и изравяйки дълбоки бразди в почвата. Огромни дупки бяха зейнали в гигантския ствол и разкриваха овалните стаи вътре, които бяха покрити с петна син лед.

Преображенията на Хеката се забавиха. Промяната отнемаше по-дълго време, защото синьото петно вече пълзеше нагоре по тялото ѝ и втвърдяваше кожата ѝ, превръщайки я в ледени кристали.

Мориган хвърли поглед към меча в ръката на Дий, после бързо го отмести.

— Дори след толкова много години в наша служба, доктор Дий, ти все още можеш да ни изненадаш — каза тя тихо.

— Не знаех, че Ледения меч е у теб.

— Радвам се, че го донесох — рече Дий, без да ѝ отговаря директно. — Изглежда, Хеката е била по-силна, отколкото подозирахме. Поне моето предположение, че силата ѝ е свързана с дървото, бе правилно.

Това, което бе останало от Игдразил, вече представляваше плътен леден блок. Хеката също беше напълно покрита със слой от лед, макар че зад сините кристали очите ѝ с цвят на масло бяха ясни и живи. Върхът на дървото започна да се топи и мръсна вода потече по кората, прорязвайки в нея дълбоки бразди.

— Когато осъзнах, че тя има силата да неутрализира вашите магии, разбрах, че трябва да направя нещо — рече Дий. — Видях как котките и птиците се връщат към първоначалния си вид.

— Това не беше дело на Хеката — изръмжа внезапно Бастет със зверски глас.

Мориган и Дий се обърнаха, за да погледнат Богинята — котка. Създанието вдигна косматата си ноктеста лапа и посочи през поляната.

— Беше момичето. Някой говореше чрез него, някой, който знае всичките ми имена, някой, който използва аурата на момичето, за да създаде камшик от чиста енергия: ето какво неутрализира магиите ни.

Дий погледна към мястото, където бе видял Фламел, Скати и близнаците, събрани около един дъб. Но там нямаше и помен от тях. Той възнамеряваше да заповяда на оцелелите котки и птици да ги намерят, когато видя Синухе да се изправя с олюляване. Възрастният мъж беше опръскан с кал и кръв, макар, изглежда, кръвта не беше негова, и бе изгубил единия от извитите си бронзови мечове. Вторият беше прекършен надве.

— Фламел и останалите избягаха — прошепна той. — Последвах ги до изхода на царството. Те откраднаха колата ни — добави той.

Виейки от ярост, доктор Джон Дий метна Екскалибур към Игдразил. Каменното острие улучи древното Световно дърво, което изкънтя с тежкия звук на голяма камбана. Този единствен тон, висок и чист, затрептя във въздуха... а после Игдразил започна да треши. Дълги пукнатини и разломи се появиха в ствола му. Нараснаха нагоре в назъбени линии. След няколко мига цялото дърво бе покрито със зигзагообразни пукнатини. После Игдразил се натроши и рухна върху ледената статуя на Хеката, пръсвайки я на прах.

ГЛАВА 30

Джош Нюман отвори рязко вратата на черния джип и почувства облекчение. Ключовете бяха на таблото. Отвори задната врата и изчака, докато Никола Фламел бързаше към колата, носейки Софи на ръце. Той нежно я положи на задната седалка. Скати изскочи от шубрака и се втурна по пътеката към тях с широка усмивка на лицето си.

— От хиляда години не се бях забавлявала така — каза тя, като се метна отзад в джипа.

Джош се настани на шофьорската седалка, нагласи си я и завъртя ключа. Големият шестцилиндров двигател изръмжа.

Фламел скочи на предната седалка до него и затръшна вратата.

— Измъкни ни оттук!

Джош включи на скорост, стисна кожения волан с две ръце и настъпи газта. Големият хамър подскочи напред, разхвърляйки камъчета и прах, завъртя се в кръг, а после се устреми по тесния път, като се друсаше и подскачаше по коловозите. Клоните на дърветата и храстите дращеа страните му, оставяйки черти по гладката му боя.

Макар че слънцето бе изгряло и в Царството на сенките, и в истинския свят, пътят все още тънеше в дълбок сумрак, а колкото и да се оглеждаше, Джош не можеше да намери откъде се включват фаровете. Постоянно поглеждаше в огледалата, очаквайки всеки момент да види Мориган или Богинята-котка да излизат от листака зад тях. Едва когато пътят свърши и слънчевата светлина блесна в очите му, той завъртя волана надясно, извеждайки тежкия джип на тесния, криволичещ асфалтиран път и отпусна газта. Хамърът намали.

— Всички добре ли са? — попита Джош, разтреперан.

Наклони огледалото за обратно виждане, за да може да вижда сестра си. Близначката му лежеше отпусната върху широката кожена седалка с глава в скута на Скати. Девата — воин използваше ивица плат, отпрана от тениската ѝ, за да бърше челото на момичето. Кожата на Софи бе мъртвешки бяла и макар че клепачите ѝ бяха затворени, очите ѝ играеха бясно под тях и тя потръпваше, като че ли сънува кошмар. Скати забеляза, че Джош ги гледа в огледалото, и му се усмихна окуражително.

— Ще се справи — каза тя.

— Не можеш ли да направиш нещо? — попита Джош, поглеждайки към Фламел. Чувствата му към алхимика вече бяха съвсем объркани. От една страна, той ги беше изложил на ужасна опасност, но все пак Джош бе свидетел как яростно се бе сражавал Фламел, за да ги защити.

— Не — отвърна уморено Фламел. — Тя просто е изтощена; нищо повече. — Никола също изглеждаше капнал. Дрехите му бяха покрити с кал и нещо като кръв. В косата му имаше птичи пера, а ръцете му бяха издраскани от схватките с котките. — След като поспи няколко часа, ще се чувства чудесно. Обещавам ти.

Джош кимна. Съсредоточи се върху пътя, без желание да разговаря повече с алхимика. Съмняваше се, че сестра му някога ще се чувства отново чудесно. Помнеше как го изгледа с равнодушен и втрещен поглед: не го беше познала. Беше чул гласа ѝ — това не бе гласът, който той познаваше. Неговата

сестра, неговата близначка, беше изцяло променена.

Стигнаха до пътен знак, сочещ към Мил Вали, и той сви наляво. Нямаше представа къде отиват; просто искаше да се махне далеч от Царството на сенките. Нещо повече: искаше да си отиде вкъщи, да се върне към нормалния живот, да забрави, че някога изобщо е прочел онази обява в университетския вестник, който бе донесъл баща му.

„Търси се помощник за книжарница. Не търсим читатели, търсим работници.“

Той беше изпратил автобиография и след няколко дни го поканиха на интервю. В този ден Софи нямаше никаква работа и дойде с него за компания. Докато го чакаше, бе отишла в кафенето отсреща и си бе поръчала чай с мляко. Когато Джош излезе от „Малката книжарничка“, сияещ от радост, защото го бяха одобрили за работата, разбра, че Софи също си е намерила работа в кафенето. Щяха да работят на няколко метра един от друг — това беше идеално! И наистина всичко бе идеално до вчера, когато започна тази лудост. Трудно му беше да повярва, че е било едва вчера. Погледна пак към Софи в огледалото. Сега тя лежеше спокойно, съвсем неподвижна и той с облекчение забеляза, че цветът се е върнал по бузите ѝ.

Какво бе направила Хеката? Не — какво бе направил Фламел? В дъното на всичко стоеше алхимикът. Той беше виновен. Богинята не искаше да *пробужда* близнаците — знаеше опасностите. Но Фламел бе настоял и сега заради алхимика райското царство на Хеката бе опустошено, а сестра му не го разпознаваше.

Когато Джош започна работа в книжарницата на мъжа, когото познаваше като Ник Флеминг, го смяташе за малко странен, може би дори леко шантав. Но след като го опозна, започна наистина да го харесва и да му се възхищава. Фламел бе всичко онова, което бащата на Джош не беше. Беше забавен и се интересуваше кажи-речи от всичко, което Джош вършеше, а познанията му бяха невероятни. Джош знаеше, че баща му Ричард е наистина щастлив единствено когато стои пред аудитория, пълна със студенти, или гази до коленете в кал.

Флеминг беше различен. Когато веднъж Джош му цитира Барт Симпсън^[1], Флеминг му отвърна с Граучо Маркс^[2], а после запозна Джош с филмите на братя Маркс. Дватамата споделяха любовта си към музиката, макар че вкусовете им бяха съвсем различни; Джош запозна Ник с „Грийн Дей“, „Лам“ и Дайдо. Флеминг му препоръча Питър Гейбриъл, „Дженезис“ и „Пинк Флойд“. Когато Джош даде на Фламел да послуша малко ембиънт и транс на неговия айпод, Фламел му зае дискове на Майк Олдфийлд и Брайън Ино. Джош въведе Ник в света на блоговете и му показа блога, който поддържаха двамата със Софи, и дори започнаха да обсъждат дали да не изложат цялата стока на книжарницата в интернет.

С времето Джош започна да приема Флеминг като по-голям брат, какъвто винаги му се беше искало да има. А сега този човек го бе предал.

Всъщност той от самото начало беше подвел Джош. Дори не се казваше Ник Флеминг. А в съзнанието на Джош започваше да се оформя ужасен въпрос. Вперил очи в пътя отпред, той попита тихо:

— Знаеше ли, че всичко това ще се случи?

Фламел се облегна в голямата кожена седалка и погледна към Джош. Алхимикът се намираше отчасти в сянка и стискаше с две ръце препасания през гърдите му колан.

— Че кое ще се случи? — попита той предпазливо.

— Знаеш ли, аз не съм дете — почти извика Джош, — затова не говори с мен като с такова. — На задната седалка Софи измънка нещо насън и той се опита да овладее гласа си. — Твоята безценна Книга наистина ли е предсказала всичко това? — Дочу как Скати се размърда на задната седалка и усети, че тя се е привела напред, за да чуе отговора на алхимика.

Фламел се забави доста, преди да отговори. Накрая рече:

— Има някои неща, които трябва да знаеш за Книгата на Авраам Мага. — Видя, че Джош се кани да каже нещо, и побърза да продължи: — Нека да довърша. Винаги съм знаел, че Сборника е стар — започна той, — макар че никога не съм знаел колко точно. Вчера Хеката каза, че е била там, когато Авраам го е създал, което означава, че трябва да е станало преди поне десет хиляди години. Тогава светът е бил съвсем различно място. Общоприетото схващане е, че човечеството се е появило през Каменната епоха. Но истината е много по-различна. Древната раса е управлявала земята. В нашите митове и легенди се съдържа истина. Ако се вярва на историите — продължи той, — те са притежавали способността да летят, имали са кораби, които могли да прекосяват океаните, умеели да контролират климата и дори усъвършенствали онова, което ние наричаме клониране. С други думи, имали са достъп до наука, толкова напреднала, че ние бихме я нарекли магия.

Джош поклати глава. Това беше прекалено шантаво, за да го приеме.

— И преди да кажеш, че всичко това е пресилено, помисли си само колко е напреднала човешката раса през последните десет години. Ако например някой беше казал на родителите ви, че ще могат да носят цялата си музикална колекция в джоба, щяха ли да му повярват? Сега разполагаме с телефони, чиято изчислителна мощност е по-голяма от онази, използвана за изпращането на първите ракети в космоса. Имаме електронни микроскопи, с които можем да видим отделните атоми. С лекота церим болести, които само преди петдесет години са били смъртоносни. И скоростта на развитието непрекъснато нараства. Днес сме в състояние да правим онова, което вашите родители биха отхвърлили като невъзможно, а бабите и дядовците ви биха сметнали за магия.

— Ти не отговори на въпроса ми — рече Джош. Внимаваше да не превиши скоростта; не можеха да си позволят да бъдат спрени от полицаи.

— Това, което искам да ти кажа, е, че не знам на какво е била способна Древната раса. Дали Авраам е правел предсказания в Сборника, или просто е записвал онова, което някак си е видял? Дали е знаел бъдещето, или е можел буквално да го види? — Той се обърна в седалката, за да погледне към Скати. — Ти знаеш ли?

Тя сви рамене и леко се усмихна.

— Аз съм от Следващото поколение; голяма част от Древния свят бе изчезнал още преди да се родя, а Дану Талис отдавна бе потънал под океана. Нямам представа какво са могли да правят. Дали са могли да виждат през времето? — Тя се замисли. — Познавала съм Древни, които, изглежда, притежаваха този дар: Сибила определено можеше, а също и Темида, и Меламп^[3], разбира се. Но те по-често грешаха, отколкото да казват истината.

Ако съм научила нещо от пътуванията си, то е, че ние сами създаваме собственото си бъдеще. Виждала съм разтърсващи събития, да идват и да си отиват, без никой да ги е предрекъл, а съм виждала и пророчества — обикновено свързани с края на света — да се провалят.

Една кола ги застигна по тесния междуградски път — първата, която виждаха тази сутрин.

— Ще ти задам въпроса още веднъж — каза Джош, мъчейки се да запази гласа си спокоен. — И този път просто ми дай директен отговор: да или не — всичко, което се случи досега, беше ли предречено в Сборника?

— Не — каза бързо Фламел.

— Май дочувам и едно *но* — обади се Скати.

Алхимикът кимна.

— Има едно малко *но*. В Книгата не пише нищо за Хеката или Царството на сенките, нито за Дий, Бастет или Мориган. Но... — Той въздъхна. — Има няколко пророчества за близнаците.

— Близнаците — рече Джош напрегнато. — Имаш предвид близнаците по принцип или конкретно нас двамата със Софи?

— В Сборника се говори за сребърен и златен близък — двамата, които са един, единият, който е всички. Не е съвпадение това, че аурите ви са чисто златна и сребърна. Така че, да, убеден съм, че Сборника има предвид теб и сестра ти. — Той се приведе към Джош. — И ако ме питаш откога знам това, ето ти отговора: започнах да подозирам едва вчера, когато вие със Софи ми се притекохте на помощ в книжарницата. Хеката потвърди моите подозрения няколко часа по-късно, когато направи аурите ви видими. Давам ти думата си, че всичко, което съм направил, е било, за да ви предпазя.

Джош поклати глава; не беше сигурен дали вярва на Фламел. Отвори уста да попита нещо, но Скати сложи ръка на рамото му, преди да успее да заговори.

— Послушай ме — рече тя. Гласът ѝ бе тих и сериозен и говореше с келтски акцент. — Познавам Никола Фламел от много отдавна. Америка едва бе колонизирана, когато се запознахме. Той може да е опасен и лъжлив, хитър и смъртоносен, добър приятел и непреклонен враг, но е роден във време, когато думата на човек е била наистина ценна. Щом той ти дава думата си, че е направил всичко това за вашата безопасност, съветвам те да му повярваш.

Джош натисна леко спирачката, докато взимаше един завой. Накрая той кимна и изпусна шумно дъх.

— Вярвам ти — каза той на глас. Но някъде в съзнанието си продължаваше да чува последните думи на Хеката към него: „Никола Фламел никога и на никого не казва всичко“ и изпита ясното чувство, че алхимикът все още не му е разкрил всичко, което знае.

Изведнъж Никола потупа Джош по ръката.

— Тук... спри тук.

— Защо, какво има? — попита Скати, посягайки към мечовете си.

Джош даде мигач и отби хамъра от пътя — недалеч от примигващата светеща табела на крайпътно ресторантче.

— Нищо — усмихна се Фламел. — Просто е време за закуска.

— Страхотно. Умирам от глад — рече Скати. — Бих могла да изям кон. Ако не бях вегетарианка... и ако обичах конско, разбира се.

„И ако не беше вампир“ — помисли си Джош, но си задържа устата затворена.

Софи се събуди, докато Скати и Флаemel бяха в ресторанта и поръчваха закуска за из път. Както си спеше, изведнъж се изправи рязко на задната седалка. Джош подскочи и извика от изненада.

Той се обърна в шофьорската седалка, застана на колене и се надвеси над облегалката.

— Софи? — повика я той предпазливо. Беше ужасен от мисълта, че нещо странно и древно може да погледне пак през очите на сестра му.

— Не ти трябва да знаеш какво сънувах — рече Софи, като протегна ръце и изпъна гърба си. Вратът ѝ изпука, когато завъртя глава. — Ох, всичко ме боли.

— Как се чувстваш?

„Е, поне говореше със собствения си глас“.

— Като че ли съм болна от грип. — Тя се огледа. — Къде сме? Чия е тази кола?

Джош се усмихна широко и зъбите му се белнаха в сянката.

— Откраднахме я от Дий. Намираме се някъде на пътя извън Мил Вали и пътуваме обратно към Сан Франциско, струва ми се.

— Какво стана... какво стана там? — попита Софи.

Джош продължи да се усмихва.

— Ти ни спаси, с твоите *пробудени* магически сили. Беше невероятна: размахваше нещо като сребърен камшик от енергия и всеки път, щом той докоснеше някоя от котките или птиците-хора, тя се връщаше към обикновеното си състояние. — Гласът му заглъхна, когато Софи поклати глава. — Нищо ли не си спомняш?

— Малко. Чух как Пернел ми говори и ми казва какво да правя. Усетих как влива аурата си в мен — разказваше тя изумено. — Чувах я. Можех дори да я видя в известен смисъл. — Тя си пое дълбоко дъх на пресекулки. — После я отведоха. Това е всичко, което помня.

— Кой я отведе?

— Безликите хора. Много безлики хора. Видях как я повлякоха нанякъде.

— Какво искаш да кажеш с това *безлики*?

Очите на Софи бяха широко отворени и изпълнени с ужас.

— Нямаха лица.

— Тоест носеха маски ли?

— Не, Джош, не маски. Лицата им бяха гладки — без очи, без нос, без уста, само гладка кожа.

Образът, който се оформи в главата му, беше силно обезпокоителен и той умишлено смени темата.

— Чувстваш ли се... по-различна? — Подбра думата внимателно.

Софи се замисли за момент. Какво му беше на Джош, защо беше толкова загрижен?

— Различна ли? В какъв смисъл?

— Помниш ли как Хеката *пробуди* магическите ти сили?

— Да.

— Какво е усещането? — попита той колебливо.

За миг в очите на Софи затрепка хладна сребриста светлина.

— Сякаш някой натисна някакво копче в главата ми, Джош. Почувствах се жива. За първи път през живота си се почувствах жива.

Джош усети внезапно и необяснимо жилване на ревност. С крайчеца на окото си зърна как Фламел и Скати излизат от ресторанта, а ръцете им са заети с торби.

— А сега как се чувстваш?

— Гладна — каза тя. — Ужасно гладна.

Ядоха мълчаливо: дюнери, яйца, наденички, грис и рулца, като ги преглъщаха с газирана вода. Скати закуси с плодове и вода.

Джош избърса устата си със салфетка и изтупа трохите от джинсите си. Това беше първото му нормално ядене от предишния ден по обяд.

— Отново се чувствам човек. — Той хвърли дяволит поглед към Скати. — Не се обиждай.

— Не се обиждам — увери го Скати. — Повярвай ми, никога не съм искала да бъда човек, макар че, струва ми се, това си има някои предимства — добави тя загадъчно.

Никола събра остатъците от закуската и ги пъхна в една хартиена кесия. После почука по екрана на сателитната навигационна система върху таблото.

— Знаеш ли как работи това?

Джош поклати глава.

— На теория знам. Въвеждаме някаква крайна цел и то ни показва най-краткия път дотам. Но никога досега не съм използвал подобно нещо. Колата на татко няма такава джаджа — добави той. Ричард Нюман караше петгодишно волво комби.

— Ако го поразучиш, ще можеш ли да го накараш да заработи? — настоя Фламел.

— Може би — отговори Джош със съмнение.

— Разбира се, че ще може. Джош е гений в компютрите — обади се гордо Софи от задната седалка.

— Това не е точно компютър — промърмори брат й и натисна бутона за включване. Големият квадратен екран премигна и светна. Един невероятно покровителствен глас ги предупреди да не въвеждат адреси в системата, докато шофират, а после нареди на Джош да натисне бутона ОК, за да потвърди, че е чул и разбрал предупреждението. Екранът премигна и веднага показа местоположението на хамъра на един безименен страничен път. Врх Тамалпайс се виждаше като малък триъгълник в горната част на екрана и стрелки сочеха на юг към Сан Франциско. Черният път, водещ към царството на Хеката, не беше показан.

— Трябва да отидем на юг — продължи Фламел.

Джош поекспериментира с бутоните, докато не намери главното меню.

— Добре. Трябва ми адрес.

— Въведи пощенския клон на ъгъла на Сигнал Стрийт и Охай Авеню в Охай.

От задната седалка се обади Скати.

— О, само не Охай. Моля те, кажи ми, че няма да ходим там.

Фламел се завъртя в седалката си.

— Пернел ми каза да отида на юг.

— Лос Анджелис е на юг, Мексико е на юг, дори Чили е на юг оттук.

Има много хубави местенца, намиращи се на юг...

— Пернел ми каза да заведа децата при Вещицата — рече търпеливо Фламел. — А Вещицата е в Охай.

Софи и Джош се спогледаха, но не казаха нищо. Скати се облегна и въздъхна драматично.

— Ще си промениш ли решението, ако ти кажа, че не искам да ходя там?

— Ни най-малко.

Софи се пхна между седалките да погледне към малкия екран.

— Колко ли време ще ни отнеме? На какво разстояние сме? — зачуди се тя на глас.

— Ще ни отнеме по-голямата част от деня — рече Джош, като се приведе напред да погледне екрана. Когато косата му докосна тази на сестра му, между тях прескочи мъничка искра. — Трябва да излезем на магистрала едно. Ще минем по моста Ричмънд... — Пръстът му проследи цветните линии. — После по шосе 1–580, което накрая преминава в 1–5. — Той премигна изненадано. — Караме по него в продължение на повече от четиристотин и трийсет километра. — Натисна друг бутон, който изчисли нещо. — Цялото пътуване е малко над шестстотин и петдесет километра и ще отнеме поне шест часа и половина. До днес най-дългото ми шофиране беше около шестнайсет километра!

— Е, значи това ще е полезна практика за теб — каза алхимикът с усмивка.

— Коя е тази Вещица, която отиваме да видим? — попита Софи Скати. Фламел си постави колана с щракване.

— Вещицата от Ендор.

Джош завъртя ключа и запали колата. Хвърли поглед в огледалото към Скати.

— И с нея ли си се сражавала? — попита той.

Скатах направи гримаса.

— Още по-зле — промърмори тя. — Тя ми е баба.

---

[1] Анимационен герой от филмчето „Семейство Симпсън“. — Б.пр. ↑

[2] Американски комик, известен с остроумните си каламбури, един от знаменитите братя Маркс. — Б.пр. ↑

[3] Сибила — думата се е използвала като нарицателно за пророчиците в Древна Гърция, произлиза от името на стара богиня; Темида — една от делфийските пророчици, по-късно въздигната в богиня на правосъдието; Меламп — гръцки оракул. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Царството на сенките се разпадаше. На запад облаците бяха изчезнали и големи части от небето вече липсваха, бяха останали само премигващите звезди и огромната луна на черния небосвод. Една по една звездите гаснеха, а луната започваше да се нащърбва по краищата.

— Нямаме много време — рече Мorigан, гледайки към небето.

Дий, който клечеше на земята и събираше всички ледени късчета от Хеката, които можеше да намери, долови нотка на страх в гласа на Богинята-врана.

— Имаме време — каза той спокойно.

— Не можем да си позволим да сме тук, когато Царството на сенките изчезне — продължи тя, като погледна надолу към него с безизразно лице. Но от начина, по който се загърна с наметалото от врански пера, той разбра, че е нервна.

— Защо, какво ще стане? — попита я Дий с престорена наивност. Никога не бе виждал Богинята-врана в подобно състояние и изпитваше удоволствие от смущението ѝ.

Мorigан вдигна глава да погледне към нахлуващия мрак и в черните ѝ очи се отразиха мъничките светлини на звездите.

— Ние също ще изчезнем. Ще бъдем всмукани в нищото — добави тя тихо, гледайки как планините в далечината се превръщат в прах. После прахът се издигна във вихрушка към черното небе и изчезна. — Истинска смърт — прошепна Мorigан.

Дий клечеше сред топящите се останки от Игдразил, докато около него изиящият и прелестен свят на Хеката се превръщаше в прах, отвяван от невидими ветрове. Богинята бе създала своето царство от нищото и сега, без нейното присъствие, което да го крепи, то отново се връщаше там. Планините бяха изчезнали, отвени като песъчинки, цели части от гората бавно помръкваха и гаснеха като изключени лампи, а огромната луна, висяща ниско в небето, губеше контурите и яснотата си. Вече беше просто безформено кълбо. На изток изгряващото слънце представляваше златен кръг от светлина, а небето бе още синьо.

Богинята-врана се обърна към леля си.

— След колко време ще изчезне? — попита тя.

Бастет изръмжа и сви широките си рамене.

— Кой знае? Дори аз никога не съм виждала гибелта на цяло царство на сенките. След минути, може би...

— Това ми е достатъчно. — Дий остави меча Ексакалибур на земята. Гладко полираното каменно острие отрази чернотата, пълзяща откъм запад. После Дий откри три от най-едрите парчета лед, които някога бяха част от Хеката, и ги постави върху него.

Мorigан и Бастет се наведоха над раменете му и се втренчиха в меча. Отраженията им в него бяха разкривени.

— Какво е толкова важно, че трябва да го свършиш тук? — попита Бастет.

— Това беше домът на Хеката — отвърна Дий. — И тук, точно тук, на мястото на нейната смърт, връзката с нея ще е най-силна.

— Връзка... — изръмжа Бастет, а после кимна. Изведнъж беше разбрала какво ще опита Дий: най-тъмното и опасно от всички мрачни изкуства.

— Некромантия — прошепна Дий. — Ще говоря с мъртвата богиня. Тя е прекарала толкова хилядолетия тук, че това място е част от нея. Обзалагам се, че съзнанието ѝ е още активно и не е напуснало това място. — Той се пресегна и докосна дръжката на меча. Черният камък засия в жълто и издълбаните по дръжката змии за миг оживяха, съскайки яростно и стрелкайки езици, преди отново да застинат. Ледът се топеше и стичаше по черния камък, покривайки го с тънък, лъскав слой. — Сега ще видим... — промърмори той.

Водата по острието започна да бълбука, да цвърчи и да пука. И във всяко мехурче се появи едно лице: лицето на Хеката. То продължаваше да мени бързо трите си лица, само втрещените в Дий очи — с маслен цвят и изпълнени с омраза — си оставаха същите.

— Говори с мен — извика Дий. — Заповядвам ти. Защо Фламел дойде тук?

Гласът на Хеката беше слаб и бълбукащ.

— За да се спаси от теб.

— Каж ми за човешките деца.

Образите, които се появиха върху острието на меча, бяха изненадващо детайлни. Всички те бяха видени от очите на Хеката. Показаха как Фламел пристига с близнаците, показаха двете деца да седят уплашени и пребледнели в очуканата кола.

— Фламел смята, че те са легендарните близнаци, споменати в Сборника.

Мориган и Бастет се приведоха по-близо, без да обръщат внимание на нахлуващото нищо. На запад в небето вече нямаше никакви звезди, луната бе изчезнала и големи части от небето липсваха напълно, а на тяхно място се показваше само чернота.

— Така ли е? — попита Дий.

Следващият образ върху меча показва аурите на близнаците, пламтящи в сребърно и златно.

— Луна и слънце — прошепна Дий. Не знаеше дали да изпитва ужас или въодушевление. Подозренията му се бяха потвърдили. Още от първия миг, когато ги бе видял заедно, беше започнал да се чуди дали тези деца не са всъщност близнаци.

— Това ли са близнаците, чието идване е предречено в легендата? — попита той отново.

Бастет приведе голямата си глава до тази на Дий.

Тридесетсантиметровите ѝ мустачки погъделичкаха лицето му, но той не рискува да ги бръсне с ръка, при положение че зъбите ѝ бяха толкова наблизко. Бастет миришеше на мокра котка и тамян; Дий усети, че ще кихне. Богинята-котка посегна към острието, но той улови ръката ѝ. Все едно хвана лъвска лапа и прибраните ѝ нокти внезапно щръкнаха опасно близо до пръстите му.

— Моля те, не докосвай меча; това е деликатна магия. Има време може би за още един-два въпроса — добави той, като кимна към западния хоризонт, където краищата на земята се рушаха и отлитаха като многоцветен прах.

Бастет се втрени в черното острие. Котешките ѝ зеници горяха.

— Сестра ми има — или по-скоро имаше — много специална дарба. Можеше да *пробужда* сили у другите. Попитай я дали го е направила с тези

човешки близнаци.

Дий кимна, изведнъж проумявайки, защо Фламел бе довел близнаците на това място. Спомни си: в Древния свят бяха вярвали, че Хеката има власт над магията и заклинанията.

— Ти *пробуди* ли магическите способности на близнаците? — попита той.

Едно-единствено мехурче се пукна.

— Не.

Дий се олюля назад от изненада. Беше очаквал тя да каже *да*. Значи Фламел се бе провалил, така ли?

Бастет изръмжа.

— Тя лъже.

— Не може да лъже — каза Дий. — Тя отговаря с истината на онова, което я пита.

— Видях момичето със собствените си очи — изръмжа египетската богиня. — Видях я как размахва камшик от чиста аурална енергия. Никога през живота си не съм виждала такава сила, или поне от Древните времена насам.

Доктор Джон Дий я изгледа остро.

— Видяла си момичето... ами момчето? То какво правеше?

— Него не го забелязах.

— Ха! — рече триумфално Дий и се обърна отново към меча.

Наметалото на Мориган прошумоля и се чу предупреждение.

— Гледай това да ти е последният въпрос, докторе.

Тримата вдигнаха очи и видяха, че непроницаемата чернота вече е стигнала почти до тях. На по-малко от три метра по-нататък светът свършваше в нищото. Дий се обърна пак към меча.

— Пробуди ли момичето?

Едно мехурче се пукна и по меча пробяга образът на Софи — то стана от земята със сияеща сребърна аура.

— Да.

— Ами момчето?

Мечът показва Джош, свит в ъгъла на тъмна стая.

— Не.

Ноктестите ръце на Мориган хванаха Дий за раменете и го изправиха на крака. Той хвана меча и тръсна бълбукащите водни капчици към бързо напирещата пустота.

Странната тройка — високата Бастет, тъмната Мориган и дребният човек — се втурна да бяга, докато светът зад нея рухваше в нищото. Последните останки от армията им — хората-птици и хората-котки — блуждаеха безцелно наоколо. Когато видяха, че водачите им бягат, ги последваха. Скоро всички създания се носеха на изток, към последната оцеляла част от Царството на сенките. Синухе куцаше подир Бастет, зовейки я по име, умолявайки я да спре и да му помогне.

Но светът се разпадаше твърде бързо. Нищото поглъщаше птици и котки, древни дървета и редки орхидеи, магически създания и митични чудовища. Изяде последните останки от магията на Хеката.

А после погълна слънцето, светът потъна в мрак и престана да съществува.

ГЛАВА 32

Мориган и Бастет изскочиха от преплетените храсти, носейки Джон Дий помежду си. В следващия миг стената от листа изчезна и се появи множество криволичещи пътеки, водещи към връх Тамалпайс. Те се спънаха и Дий се просна в прахта.

— Сега какво? — изръмжа Бастет. — Ние загубихме ли, те победиха ли? Унищожихме Хеката, но тя е *пробудила* момичето.

Джон Дий се изправи несигурно на крака и отупа съсипаното си палто. Ръкавът беше ожулен и разкъсан и имаше дупка колкото юмрук в хастара. Той внимателно избърса Екскалибур и го плъзна обратно в скритата ножница.

— Не върху момичето трябва да се съсредоточим сега, а върху момчето. Момчето е ключът.

Мориган поклати глава и перата прошумоляха.

— Говориш с гатанки. — Тя вдигна поглед към ясното утринно небе и точно над тях се появи рехав сив облак.

— Той е видял *пробуждането* на огромните магически сили на сестра си; какво мислиш, че чувства сега? Уплаха, яд, завист? Самота? — Той погледна към Богинята-котка. — Момчето е поне толкова могъщо, колкото момичето. Има ли някой друг на този континент, при когото Фламел би могъл да го заведе, за да бъде дарбата му *пробудена*?

— Черната Анис е в Кетскилс — обади се Мориган, в гласа ѝ ясно се долавяше предпазлива нотка.

— Тя е непредвидима — рече Дий, — много вероятно е да го изяде.

— Чух, че Персефона^[1] била в Северна Канада — каза Бастет.

Дий поклати глава.

— Годишите, прекарани в царството на Подземния свят, са я побъркали. Тя е по-опасна, отколкото можете да си представите.

Мориган придърпа наметалото по-плътнo около раменете си. Облакът над нея се уплътни и се спусна по-ниско.

— Значи в Северна Америка няма никой. Попадала съм на Ноктикула в Австрия и знам, че Ерихто^[2] още се крие в Тесалия...

— Грешиш — прекъсна я Дий. — Има една, която може да *пробуди* момчето.

— Коя? — изръмжа навъсено Бастет, бърчейки муцуна.

Доктор Джон Дий се обърна към Богинята-врана.

— Ти би могла.

Мориган се отдръпна от Дий, черните ѝ очи бяха опулени от изненада, а заострените ѝ зъби се впиха в синкавата плът на тънките ѝ устни. По черното ѝ наметало пробяга трепет, разрошвайки всички пера.

— Грешиш — изсъска Бастет. — Моята племенница е от Следващото поколение, тя няма необходимата сила.

Дий се обърна с лице към Богинята-врана. Дори да знаеше, че играе опасна, дори смъртоносна игра, не го показваше.

— Някога това може и да е било вярно. Но сега силите на Мориган са много, много по-големи отпреди.

— Племеннице, за какво говори той? — попита Бастет.

— Бъди много внимателен, човеко — изкряска Богинята — врана.

— Моята лоялност не подлежи на съмнение — отвърна бързо Дий. — Служил съм на Древните в продължение на половин хилядолетие. Просто търся начин да постигнем целта си. — Той приближи Мориган. — Някога, също като Хеката, ти имаше три лица: беше Мориган, Маша и Бав. За разлика от Хеката обаче, ти и двете ти сестри заемахте три тела. Само съзнанията ви бяха свързани. Поотделно бяхте могъщи, а заедно непобедими. — Дий направи пауза, сякаш си събираше мислите, но всъщност искаше да се увери, че е стиснал здраво Екскалибур под палтото си. — Кога реши да убиеш сестрите си? — попита той небрежно.

С ужасяващ писък Мориган се хвърли към Дий.

Но се спря.

За миг черното каменно острие на Екскалибур се бе появило току до гърлото ѝ и по него праскеше и искреше синя светлина. Змийската дръжка оживя и засъска срещу нея.

— Моля те — усмихна се Дий смразяващо. — Днес вече съм отговорен за смъртта на една Древна. Не искам да добавям още една към бройката. — Докато говореше, наблюдаваше и Бастет, която опитваше да го заобиколи откъм гърба. — Мориган има силата да *пробуди* момчето — каза той бързо. — Тя притежава силата и знанията на двете си сестри. Ако успеем да *пробудим* момчето и да го привлечем на наша страна, ще си спечелим невероятно могъщ съюзник. Спомнете си пророчеството: двамата, които са един, и единият, който е всички. Един да спаси света и един да го унищожи.

— А кой от двамата е момчето? — попита Бастет.

— Ще бъде, какъвто го направим ние — рече Дий, а очите му се стрелкаха от Мориган към Бастет и обратно.

Внезапно Бастет се озова до него и огромният ѝ нокът опря гърлото му. Тя го повдигна леко, карайки го да се изправи на пръсти и да погледне в смразяващите ѝ очи. За един-единствен миг той се подвоуми дали да замахне с меч, но знаеше, че Богинята-котка е по-бърза, много по-бърза, отколкото той някога би могъл да бъде. Щеше да забележи трепването на раменете му и просто щеше да му отсече главата.

Бастет се втренчи в племенничката си.

— Вярно ли е? Маша и Бав мъртви ли са?

— Да. — Мориган гледаше към Дий. — Но аз не съм ги убивала. Те умряха по своя воля и продължават да живеят вътре в мен. — За миг очите ѝ проблеснаха в жълто, после в червено, а после в чисто черно, цветовете на трите древни богини.

Дий се изкушаваше да попита как са се озовали в нея, но реши, че всъщност не иска да знае отговора, а и без това сега едва ли беше подходящото време за такъв въпрос.

— Можеш ли да *пробудиш* момчето? — попита Бастет.

— Да.

— Тогава го направи, племеннице — заповяда Богинята-котка. Насочи вниманието си отново към Дий. Притисна палец отдолу към брадичката му и повдигна главата му. — А ти, ако още веднъж вдигнеш оръжие срещу някого от Древната раса, ще прекараш следващото хилядолетие в едно специално създадено от мен царство на сенките. Повярвай ми, няма да ти хареса. — Тя го пусна и го блъсна настрани. Дий се просна в прахта, все още стискайки меч.

— Каж ми — заповяда Бастет, като се надвеси над него. — Къде са сега Фламел и близнаците? Къде са отишли?

Дий се надигна разтреперан на крака. Отупа прахта от палтото си и откри още една дупка в меката кожа; никога повече нямаше да купува кожа.

— Той трябва да започне да обучава момичето. Хеката я *пробуди*, но нямаше възможност да я научи на защитни магии. Тя трябва да се научи да се защитава и да контролира своите сили, преди стимулите от физическия свят да я подлудят.

— Е, къде ще отидат? — изръмжа Бастет. Обгърна с ръце тялото си и потрепери. Облакът, който бе призовала Мориган, бе станал плътен и тъмен, докато се спускаше, и сега висеше току над върховете на дърветата. Въздухът бе изпълнен с влага и дъх на неизвестни билки.

— Няма да остане в Сан Франциско — продължи Дий. — Той знае, че имаме твърде много агенти в града и околността.

Мориган затвори очи и се обърна бавно, после вдигна ръка.

— Те се насочват на юг; усещам едва-едва следата от сребърната аура на момичето. Невероятно мощна е.

— Кой е най-могъщият Древен на юг оттук? — попита бързо Дий. — Някой, вещ в стихийните магии?

— Ендор — отвърна веднага Бастет, — в Охай. Смъртоносната Вещица от Ендор.

— Господарката на въздуха — добави Мориган.

Бастет се наведе и зловонният ѝ дъх облъхна лицето на дребния мъж.

— Знаеш къде трябва да отидеш. Знаеш какво трябва да направиш. Трябва да вземем страниците от Сборника.

— Ами близнаците? — попита той със свито гърло, затаил дъх.

— Ако можеш, залови ги, ако не, убий ги, за да не може Фламел да използва силите им.

После двете с Богинята-врана пристъпиха в сгъстяващия се облак и отлетяха с него, оставяйки доктор Джон Дий сам на затънтения път.

— Как да стигна до Охай? — извика той.

Но не получи отговор.

Дий пхна ръце в джобовите на съсипаното си кожено палто и пое по тесния път. Мразеше ги, когато се държаха така — отпращаха го, като че ли беше някое хлапе.

Само че нещата щяха да се променят.

Древните обичаха да си мислят, че Дий е тяхна марионетка, тяхно оръдие. Той беше виждал как Бастет зарязва Синухе, който ѝ служеше поне от век, без дори да го погледне. Знаеше, че ще постъпят по същия начин и с него, ако им се отдаде възможност.

Но доктор Джон Дий смяташе да се погрижи те никога да не получат такава възможност.

---

[1] Богиня на подземното царство в гръцката митология. — Б.пр. ↑

[2] Легендарна вещица от гръцката област Тесалия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Беше късно следобед, когато Джош най-сетне свърна с хамъра по дългия виеш се път, който водеше към малкия град Охай. Напрежението от шестстотин и трийсетте километра непрекъснато шофиране бе отпечатано върху лицето му и макар че компютърът беше дал приблизително време от шест часа и половина, беше му отнело близо девет. Да кара големия хамър по магистралата, бе изненадващо лесно: просто включваше автопилота и го оставяше. Това беше отегчително, но пък извън магистралата, по другите пътища, управлението на хамъра беше истински кошмар. Изобщо не приличаше на компютърните игри. Джипът беше ужасно голям и Джош непрекъснато се тревожеше, че ще прегази нещо. Освен това голямата лъскава, черна кола привличаше вниманието — никога не беше предполагал, че ще са му нужни затъмнени стъкла. Зачуди се какво ли биха си помислили хората, ако знаеха, че колата се управлява от петнадесетгодишно момче.

Пътят зави надясно и пред Джош се появи дългата права главна улица на Охай. Той забави, докато подминаваше „Медиум Бутика“^[1] и Охайския кинотеатър; после светофарът на Сигнал Стрийт светна червено и той спря, приведе се над волана и се взря през зацапаното, покрито с размазани буболечки, предно стъкло. Първото му впечатление, докато гледаше празната улица, беше, че Охай е изненадващо зелен. В Калифорния беше юни — времето, когато повечето растителност пожълтява и вехне, а тук навсякъде имаше зелени дървета, които контрастираха с белия камък на сградите. Точно пред него, от дясната му страна, една ниска, пищно украсена, кула от бял камък се издигаше над пощенския клон на фона на яркото синьо небе, докато отляво встрани от пътя имаше редица магазинчета, подслонени под редица бели каменни арки.

Като хвърли поглед към огледалото за обратно виждане, той с изненада срещна погледа на Скати.

— Мислех, че спиш — каза той тихо.

Софи, която след няколко часа път се бе преместила на седалката до него, спеше свита, а Фламел похъркваше леко до Скати.

— Аз нямам нужда от сън — каза тя протичко.

Имаше много въпроси, които му се искаше да зададе, но попита само:

— Знаеш ли къде отиваме?

Тя се наведе напред, подпря ръце на облегалката му и положи брадичка върху ръцете си.

— Право напред, покрай пощенския клон — това е сградата с кулата, — а след Либи парк и Фокс Стрийт завий надясно и намери място за паркиране.

— Тя кимна наляво, към редицата магазини, сгушени под белите арки. — Отиваме там.

— Там ли се намира баба ти?

— Да — отвърна кратко Скати.

— А тя наистина ли е вещица?

— Не просто вещица. Тя е първата Вещица.

— Как се чувстваш? — попита Софи. Тя стоеше на тротоара и се протягаше — беше се изправила на пръсти и извиваше гърба си в дъга. Вратът ѝ изпука. — Това е хубаво — добави тя, като затвори очи и обърна лице към слънцето, което още се намираше високо в безоблачното нежносиньо небе.

— Аз би трябвало да ти задам този въпрос — рече Джош, като се измъкна от колата. Той се прозя и се протегна, въртейки глава насам-натам. — Не искам никога вече да карам кола — добави той. После ѝ прошепна. — Радвам се, че си добре. — Той се поколеба. — Добре си, нали?

Софи се пресегна и стисна ръката на брат си.

— Така мисля.

Фламел излезе от колата и затръшна вратата. Скати вече се бе дръпнала настрана и стоеше на сянка под едно дърво. Измъкна от джоба си чифт огледални слънчеви очила и ги сложи. Алхимикът отиде при нея, докато Джош се опитваше да включи алармата. Колата изпиука веднъж и светлините ѝ премигнаха.

— Трябва да поговорим — рече Фламел тихо, макар че улицата бе пуста. Прокара пръсти през късо подстриганата си коса и по ръката му останаха косми. Той ги погледна за миг, после избърса ръка в джинсите си. Върху лицето му се бе отпечатала още една година, леко увеличавайки бръчките около очите и от двете страни на устата му. — Тази, с която ще се видим, понякога е... — Той се поколеба, после добави: — ... трудна.

— На мен ли го казваш? — промърмори Скати.

— Какво имаш предвид под *трудна*? — попита разтревожен Джош. След всичко, с което се бяха сблъскали, *трудна* би могло да означава какво ли не.

— Своенравна, раздразнителна, свадлива... и това е, когато е в добро настроение — рече Скати.

— Ами когато е в лошо?

— Тогава най-добре изобщо да не сте в същия град!

Джош беше озадачен. Обърна се към алхимика.

— Тогава защо отиваме при нея?

— Защото Пернел така ми каза — отговори той търпеливо.

— Защото тя е Господарката на въздуха и може да научи Софи на основните неща от магията на въздушната стихия и защото може да ѝ даде някои съвети как да се пази.

— От какво? — попита стреснато Джош.

— От самата себе си — отвърна сухо Фламел и тръгна обратно към Охай Авеню.

Скати излезе от сянката и го последва.

— Ще ми се да си бях взела слънчобран. Много лесно изгарям на това слънце — изсумтя тя, докато се отдалечаваха. — И почакай само да ми видиш луничките на сутринта.

Джош се обърна отново към сестра си; започваше да придобива някаква представа за бездната, която сега го делеше от близначката му.

— Имаш ли някаква представа за какво говорят? Да се пазиш от самата себе си? Какво ще рече това?

— Мисля, че знам. — Софи се намръщи. — Всичко около мен е толкова... гръмко, толкова ярко, толкова отчетливо, толкова наситено. Все едно някой го е усилил до дупка. Сетивата ми са толкова изострени; няма да повярваш какво чувам. — Тя посочи към една очукана червена тойота, която

бавно се движеше по пътя. — Жената в онази кола говори по телефона с майка си. Казва й, че не иска риба за вечеря. — Посочи към един камион, паркиран в двор от другата страна на улицата. — Отзад на камиона има стикер; искаш ли да ти кажа какво пише на него?

Джош примижа; не можеше да разчете дори регистрационния номер.

— Преди, докато ядохме, вкусът на храната беше толкова силен, че едва не ме накара да повърна. Усещах вкуса на всяко отделно зрънце сол в сандвича. — Тя се наведе и вдигна от земята едно листо на якаранда^[2]. — Мога да проследя всяка жилка върху опакоето на това листо със затворени очи. Но знаеш ли кое е най-лошото от всичко? Миризмите — каза тя, гледайки многозначително брат си.

— Хей... — Откакто бе влязъл в пубертета, той бе изпробвал всеки дезодорант на пазара.

— Не, не само ти — усмихна се тя, — макар че наистина трябва да си смениш дезодоранта, а чорапите мисля, че се налага да ги изгориш. Става дума за всички миризми през цялото време. Вонята на бензин във въздуха е ужасна, мирисът на гореща гума на пътя, на мазна храна, дори уханието на тези цветя ми идва в повече. — Тя се спря наскреде улицата и тонът ѝ рязко се промени. Погледна към брат си и неочаквано от очите ѝ потекоха сълзи. — Това е прекалено много, Джош. Просто е прекалено много. Лошо ми е и главата ми тупти, очите и ушите ме болят, гърлото ме дращи.

Джош се опита непохватно да прегърне сестра си, но тя го отблъсна.

— Моля те, не ме докосвай. Не мога да го понеса.

Джош се помъчи да измисли някакъв отговор, но нямаше какво да каже или да направи. Почувства се ужасно безпомощен. Софи винаги бе силна и се владееше; тя беше човекът, към когото се обръщаше, когато има проблеми. Тя винаги намираше решение.

Досега.

Фламел! Джош усети как гневът му се разгаря отново. За всичко беше виновен Фламел. Никога нямаше да прости на алхимика за това, което бе направил. Вдигна очи и видя Фламел и Скатах да се обръщат към тях.

Девата-воин се приближи забързано.

— Избърши си очите — нареди тя строго. — Не бива да привличаме внимание към себе си.

— Не говори на сестра ми... — започна Джош, но Скати с един поглед го накара да млъкне.

— Да вървим в магазина на баба ми; тя ще може да ти помогне. Намира се ей там отсреща. Хайде.

Софи изтри очите си с ръкав и покорно я последва. Чувстваше се толкова безпомощна. Рядко плачеше — даже на края на „Титаник“ ѝ беше смешно — така че защо плачеше сега?

Пробуждането на магическите ѝ сили ѝ се бе струвало чудесна идея. Харесваше ѝ мисълта, че ще може да управлява и моделира волята си, да насочва ауралната си енергия и да прави вълшебства. Но нещата се бяха оказали различни. Множеството от възприятия я бяха оставили съсипана и изтощена. Болеше я. Ето защо плачеше.

Освен това бе ужасена от мисълта, че болката може да не отmine. В такъв случай какво щеше да прави — какво би могла да направи?

Софи вдигна очи и видя, че брат ѝ я гледа със загриженост.

— Фламел каза, че Вещицата ще може да ти помогне — рече той.

— Ами ако не може, Джош? Ами ако не може?

Той нямаше отговор.

Софи и Джош пресякоха Охай Авеню и влязоха под аркадата покрай улицата. Там беше хладно и Софи осъзна, че ризата е залепнала на гърба ѝ — усещаше ледената ѝ студенина по гръбнака си.

Настигнаха Никола Фламел, който бе спрял пред малък антикварен магазин със смутено изражение на лицето. Магазинът беше затворен. Без да каже и дума, той почука по хартиения часовник, залепен от вътрешната страна на вратата. Стрелките бяха нагласени на два и тридесет, а една надраскана на ръка бележка отдолу гласеше: „Отидох да обядвам, ще се върна в 2:30.“

Вече наближаваше три и половина.

Фламел и Скати опряха чела в стъклото на вратата, взирайки се вътре, докато близнаците надникнаха през прозореца. В магазинчето, изглежда, се продаваше само стъклария: купи, кани, чинии, преспапиета, орнаменти и огледала. Много огледала. Те бяха навсякъде, с всякакви форми и размери — от малки кръгчета до огромни правоъгълници. Доста от стъклените изделия изглеждаха съвременни, но някои от тези на витрината очевидно бяха антики.

— И какво ще правим сега? — зачуди се Фламел. — Къде ли може да е?

— Сигурно е излязла да обядва и е забравила да се върне — предположи Скати, като огледа улицата в двете посоки. — Днес, изглежда, не е много натоварено, нали?

Макар че беше късен петъчен следобед, движението по главната улица бе слабо и имаше десетина пешеходци, крачещи бавно в безистена.

— Бихме могли да я потърсим в ресторантите — предложи Фламел. — Тя какво обича да яде?

— Не питай — рече бързо Скати, — наистина не ти трябва да знаеш.

— Може би ако се разделим... — започна Никола.

Софи импулсивно се пресегна и завъртя дръжката: една камбанка издърнча мелодично и вратата се отвори.

— Браво, сестричке.

— Видях го веднъж в един филм — промърмори тя. После пристъпи в магазина и извика: — Ехо?

Не последва отговор.

Антикварният магазин беше мъничък — една дълга, правоъгълна стая, но стотиците огледала, някои от които висяха даже от тавана, го правеха да изглежда по-голям, отколкото е всъщност.

Софи вдигна глава и вдъхна дълбоко с разширени ноздри.

— Помирисвате ли това?

Брат ѝ поклати глава. Множеството огледала го изнервяха; постоянно виждаше свои отражения от всички страни и образът му във всяко огледало бе различен, пречупен или разкривен.

— Какво подушваш? — попита Скати.

— Прилича на... — Софи направи пауза. — ... на дим от горящи дърва наесен.

— Значи е била тук.

Софи и Джош я изгледаха неразбиращо.

— Това е миризмата на Вещицата от Ендор, ароматът на нейната вещерска магия.

Фламел стоеше до вратата и оглеждаше улицата.

— Не може да е отишла далеч, щом е оставила магазина отключен. Ще отида да я потърся. — Той се обърна към Скати. — Как да я позная?

Тя се ухили, очите ѝ блестяха лукаво.

— Повярвай ми, ще я познаеш, като я видиш.

— Връщам се след малко.

Когато Фламел излезе на улицата, един голям мотоциклет спря почти пред магазина. Мотористът изчака там няколко мига, после форсира двигателя и отпраши с мощен рев. Шумът беше невероятен: всичкото стъкло в магазинчето затрепери и завибрира. Софи притисна ушите си с ръце.

— Не знам колко още ще мога да понасям всичко това — прошепна тя през сълзи.

Джош поведе сестра си към прост дървен стол и я накара да седне. Приклекна от едната ѝ страна. Искаше да подържи ръката ѝ, но се боеше, че ще ѝ причини болка. Чувстваше се напълно безполезен.

Скати коленичи пред Софи, така че лицата им се озоваха на едно ниво.

— Когато Хеката те *пробуди*, не успя да те научи как да активираш и потискаш усилените си възприятия. В момента сетивата ти работят непрекъснато, но невинаги ще е така, обещавам ти. С малко обучение и няколко простички защитни магии, ще се научиш да активираш сетивата си само за съвсем кратки периоди.

Джош погледна към двете момичета. Отново се почувства изолиран от близната си: наистина изолиран. Те бяха двуййчни близнаци и следователно не бяха с еднакви гени. Не изпитваха онези неща, за които често говореха еднотелните близнаци — да чувстват болка, когато другият е ранен, да познават кога другият е в опасност, — но в момента усещаше страданието на сестра си. Искаше му се да може да направи нещо, за да облекчи болката ѝ.

Като че ли прочела мислите му, Скати изведнъж каза:

— Мога да направя нещо, което би могло да помогне. — Близнаците доловиха колебанието в гласа ѝ. — Няма да боли — добави бързо тя.

— Няма как да боли повече от това, което усещам сега — прошепна Софи. — Направи го — каза тя бързо.

— Първо ми трябва твое разрешение.

— Соф... — опита да се възпротиви Джош, но сестра му не му обърна внимание.

— Направи го — повтори тя. — Моля те.

— Казах ви, че съм това, което вие човещите наричате *вампири*...

— Няма да пиеш кръвта ѝ! — изрева Джош ужасен. Стомахът му се преобърна при тази мисъл.

— Казах ти и по-рано, моят клан не пие кръв.

— Не ме интересува...

— Джош — прекъсна го ядосано Софи и от гнева ѝ нейната аура проблесна за секунда, изпълвайки внезапно магазина със сладкия дъх на ванилов сладолед. Някъде стъклени камбанки зазвънтяха от недоловим полъх. — Джош, млъкни. — Тя погледна към Скати. — Какво искаш да направя?

— Дай ми дясната си ръка.

Софи веднага протегна ръката си и Скати я взе между своите. После внимателно нагласи пръстите на лявата си ръка върху тези на момичето, палец върху палец, показалец върху показалец, кутре върху кутре.

— Вампирите-крвопийци — рече тя отнесено, съсредоточена върху дланите им — всъщност са най-слабите, най-нисшите от нашия клан. Питали ли сте се някога защо пият кръв? Те всъщност са мъртви, сърцата им не бият,

нямат нужда от храна, така че кръвта не им осигурява препитание.

— А ти мъртва ли си? — зададе Софи въпроса, който и Джош се готвеше да зададе.

— Не, не съвсем.

Джош погледна към огледалата, но ясно видя отражението на Скатах в тях. Тя улови погледа му и се усмихна.

— Не вярвай на онези стари глупости, че вампирите нямали отражение: разбира се, че имаме; все пак ние сме материални.

Джош гледаше внимателно как Скатах притисна пръстите си към тези на сестра му. Не изглеждаше да става нещо.

После зърна сребристо блещукане в едно огледало зад Скати и осъзна, че в отражението ръката на Софи е започнала да сияе с бледа сребърна светлина.

— Моят народ, Вампирския клан — продължи Скатах много тихо, взирайки се в дланта на момичето, — е от Следващото поколение.

В огледалото Джош видя, че светлината е започнала да се събира в дланта на Софи.

— Ние не сме Древни. Всички ние, които сме родени след гибелта на Дану Талис, изобщо не приличаме на родителите си; различаваме се от тях по непонятни начини.

— И по-рано споменавах Дану Талис — промърмори Софи сънливо. — Какво е това, някакво място ли? — Нагоре по ръката ѝ пълзеше топло, успокояващо усещане, което донякъде приличаше на бødeжи, но бе гъделичкащо и приятно.

— Това бил центърът на света в Древните времена. Древната раса управлявала света от островен континент, известен като Дану Талис. Той се простирал от днешния бряг на Африка до бреговете на Северна Америка и навлизал в Мексиканския залив.

— Никога не съм чувала за Дану Талис — прошепна Софи.

— Чувала си — рече Скатах. — Келтите го наричали Острова Де Данан; днес светът го познава като Атлантида. — В огледалото Джош виждаше, че ръката на Софи вече грее в сребристобяло. Изглеждаше сякаш носи ръкавица. Искрящи пипалца от сребро се увиха около пръстите на Скати като изящни пръстени и тя потрепери.

— Дану Талис бил разцепен, защото Управляващите близнаци — Слънцето и Луната — се сбили на върха на Великата пирамида. Невероятните магически сили, които те освободили, нарушили природното равновесие. Чувала съм, че същата тази необузdana магия, носеща се в атмосферата, причинила промените в Следващото поколение. Някои от нас се родили чудовища, други останали между две различни форми, неколцина притежават необикновената способност да се преобразяват и могат да стават животни по своя воля. А други, като тези, които накрая образувахме Вампирския клан, открихме, че сме неспособни да чувстваме.

Джош изглежда остро Скатах.

— Какво имаш предвид под *чувстваме*?

Девата-воин се усмихна и го погледна. Зъбите ѝ му се сториха пораснали.

— Изпитваме слаби или никакви емоции. Липсва ни способността да усещаме страх, любов, да се радваме на чувствата на щастие и наслада. Най-добрите воители са не само тези, които не познават страх, но и тези, които не изпитват гняв.

Джош отстъпи от Скати и дълбоко въздъхна. Краката му започваха да се схващат, а пръстите му изтръпнаха. Освен това му се искаше да се отдалечи от вампирката. Сега всички огледала и гладки стъклени повърхности в магазина отразяваха сребристата светлина, лееща се от дланта на Софи нагоре по ръката на Скати. Тя изчезваше в плътта ѝ, преди да стигне до лакътя.

Скати обърна глава да погледне към Джош и той забеляза, че бялото на очите ѝ е станало сребристо.

— Вампирите-кръвопийци нямат нужда от кръвта. Имат нужда от емоциите, усещанията, съдържащи се в нея.

— Ти крадеш чувствата на Софи — прошепна Джош ужасен. — Софи, спри я...

— Не! — извика близначката му, отваряйки широко очи. Бялото на очите ѝ, също като при Скати, бе станало сребърно. — Чувствам как болката си отива.

— Усещанията са прекалено силни, за да може сестра ти да ги понесе. Те стават болезнени и това я кара да се страхува. Аз само отнемам тази болка и страх.

— Защо някой би искал да чувства болка или страх? — зачуди се Джош на глас, едновременно заинтригуван и отблъснат от тази идея. Имаше нещо нередно в това.

— За да се чувства жив — отвърна Скати.

---

[1] Американска верига окултни магазини. — Б.пр. ↑

[2] Род листно-декоративни растения (храсти и дървета). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Още преди да отвори очи, Пернел Фламел знаеше, че е преместена в далеч по-сигурен затвор. На някое дълбоко, мрачно и зловещо място. Усети старото зло в стените и долови вкуса му във въздуха. Лежейки неподвижно, тя се опита да изостри сетивата си, но покривалото от злост и отчаяние бе твърде могъщо и тя откри, че не може да използва магията си. Напрегна слуха си и едва когато се увери, че в стаята няма никой друг освен нея, отвори очи.

Намираше се в килия.

Три от стените бяха от бетон, а четвъртата представляваше метална решетка. Зад решетката видя редица от други килии.

Намираше се в затвор!

Пернел спусна крака от тясната койка и бавно се изправи.

Забеляза, че дрехите ѝ миришат слабо на морска сол, и ѝ се стори, че долавя звуците на океана, който явно не беше далече.

Килията беше гола, дълга три метра и широка метър, с тясна койка, върху която имаше тънък матрак и неудобна мръсна възглавница. На пода до решетката беше оставена картонена табла. Върху нея имаше пластмасова кана с вода, пластмасова чаша и дебел къшей черен хляб в картонена чиния. При гледката на храната осъзна колко е гладна, но за момента Пернел пренебрегна глада и се приближи до решетките да надникне навън. Огледа се наляво и надясно, но видя само килии, които бяха празни.

Беше сама в този затвор. Но къде...

Точно тогава една корабна сирена, жаловита и отчаяна, отекна в далечината. Пернел потрепери. Внезапно разбра къде я бяха отвели слугите на Дий: намираше се на затворническият остров Алкатраз, Скалата.

Огледа стаята и особено внимание обърна на металната врата. За разлика от предишния ѝ затвор, тук не се виждаха никакви магически защити или предпазни знаци, изрисувани по касата или на пода. Пернел се усмихна леко. Къде им беше акълът на слугите на Дий? Щом си възстановеше силата, щеше да зареди аурата си, да огъне решетките като маджун и просто да излезе оттук.

Почукването, което бе сметнала за капеща вода, всъщност се оказа звук от нечий стъпки. Бяха бавни и целенасочени. Тя се притисна към решетките и се опита да види по-надалеч по коридора. Една сянка се размърда. „Още от безликите симулакруми на Дий ли?“ — зачуди се тя. Те нямаше да я опазят задълго.

Сянката, огромна и безформена, излезе от мрака и мина по коридора, за да застане пред килията ѝ. Пернел изведнъж се почувства благодарна за решетките, които я деляха от ужасяващата твар.

Създанието, което изпълваше коридора, не съществуваше на земята от цяло хилядолетие, преди първата пирамида да се издигне над Нил. Това беше сфинкс, гигантски лъв с криле на орел и глава на красива жена. Сфинксът се усмихна и дългият му черен, раздвоен език се стрелна от устата. Пернел забеляза, че зениците му са сплеснати и хоризонтални.

Това не беше някое от създанията на Дий. Сфинксът беше от дъщерите на Ехидна^[1], една от най-отвратителните Древни, от която страняха и се бояха дори представителите на собствената ѝ раса, даже Тъмните древни.

Пернел изведнъж усети, че се чуди на кого точно служи Дий.

Сфинксът приближи решетките. Дългият му език се стрелна напред, вкусвайки въздуха, като почти докосна устните на Пернел.

— Трябва ли да ти напомням, Пернел Фламел — попита той на езика, употребяван някога по поречието на Нил, — че едно от особените умения на моята раса е, че ние поглъщаме енергията на аурата? — Големите му криле се разпериха, изпълвайки коридора. — В близост до мен ти нямаш магическа сила.

Ледени тръпки побиха Пернел. Дий беше хитър. Тя бе беззащитна и безсилна пленничка на Алкатраз, а знаеше, че никой никога не е напуснал Скалата жив.

---

[1] В гръцката митология: първично чудовище, смятано за майка на всички останали чудовища. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Камбанката извънтя, когато Фламел бутна вратата и отстъпи встрани, за да пропусне пред себе си в магазина една доста обикновена наглед възрастна жена в спретната сива блуза и сива пола. Тя беше ниска и закръглена, имаше къса накъдрена коса с лек синкав оттенък и единственото, което я отличаваше, бяха твърде големите черни очила, които покриваха значителна част от лицето ѝ. В дясната си ръка държеше сгънато бяло бастунче.

Софи и Джош разбраха, че жената е сляпа.

Фламел прочисти гърлото си.

— Позволете ми да ви представя... — Той спря и погледна към жената. — Извинете, как да ви наричам?

— Наричайте ме Дора, всички ми викат така. — Тя говореше английски с подчертан нюйоркски акцент. — Скатах? — рече внезапно жената. — Скатах! — А после заговори на език, който, изглежда, се състоеше от много съскащи звуци и който Софи с изненада откри, че разбира.

— Тя иска да знае защо Скати не е дошла да я види през последните триста седемдесет и две години, осем месеца и четири дни — преведе тя за Джош. Софи гледаше унесено старицата и не видя страха и завистта, които пробягаха по лицето му.

Жената закричи бързо из тясната стая, въртейки глава наляво-надясно, без нито веднъж да погледне право към Скати. Говореше непрекъснато, сякаш без да си поема дъх.

— Казва на Скати, че можела е да умре и никой нямало да разбере. Никой не го е грижа. Съвсем наскоро, миналия век, била сериозно болна и никой не ѝ се обадил, никой не ѝ писал...

— Бабо... — опита се да каже нещо Скати.

— Не ме бабосвай — прекъсна я Дора, минавайки отново на английски. — Можеше да ми пишеш, независимо на какъв език. Можеше да се обадиш по телефона...

— Ти нямаш телефон.

— А какво му е лошото на имейла? Или пък на факса?

— Бабо, имаш ли компютър или факс?

Дора млъкна.

— Не. Че за какво са ми?

Замахна с ръка и бялата пръчка се удължи с щракване. Тя почука по едно просто квадратно огледало. — Имаш ли такова нещо?

— Да, бабо — отвърна отчаяна Скати. Бледите ѝ бузи бяха поруменели от смущение.

— Значи не можа да намериш време да погледнеш в някое огледало и да поговориш с мен. Толкова ли си заета напоследък? Трябва да научавам всичко от брат ти. А кога за последен път си говорила с майка си!

Скатах се обърна към близнаците.

— Това е баба ми, легендарната Вещица от Ендор. Бабо, това са Софи и Джош. С Никола Фламел вече си се запознала.

— Да, толкова мил човек. — Тя продължаваше да върти глава, ноздрите ѝ се издуха. — Близнаци — каза накрая.

Софи и Джош се спогледаха.

— Откъде знае? Никола ли й е казал?

Нещо в начина, по който жената непрестанно движеше глава, заинтригува Джош. Той се опита да проследи посоката на погледа й... и тогава разбра защо главата на старицата се движеше наляво-надясно: тя навярно ги виждаше през огледалата. Той докосна ръката на сестра си и кимна към огледалото. Тя хвърли поглед натам, после отново към старата жена, а след това пак към огледалото и кимна на брат си, мълчаливо съгласявайки се с него.

Дора пристъпи към Скатах, извърнала глава на една страна, като се взираше съсредоточено в едно високо полирано стъкло.

— Отслабнала си. Храниш ли се добре?

— Бабо, изглеждам така от две хилядолетия и половина.

— Искаш да кажеш, че ослепявам, а? — попита старицата, а после избухна в изненадващо гърлен смях. — Хайде, прегърни старата си баба.

Скатах внимателно прегърна старицата и я целуна по бузата.

— Радвам се да те видя, бабо. Добре изглеждаш.

— Изглеждам стара. Стара ли изглеждам?

— На десет хиляди и нито ден повече. — Скати се усмихна.

Вещицата я щипна по бузата.

— Последният, който ми се присмя, беше данъчен инспектор.

Превърнах го в преспание — каза тя. — Още го пазя тук някъде.

Фламел се прокашля деликатно.

— Госпожо Ендор...

— Наричай ме Дора — тросна се старицата.

— Дора. Знаете ли какво стана в царството на Хеката по-рано днес? —

Той никога досега не бе срещал Вещицата, беше само слушал за нея, и знаеше, че трябва да се отнася към нея крайно предпазливо. Тя беше легендарната Древна, която напуснала Дану Талис, за да живее с хората и да ги учи, векове преди островът да потъне. Смяташе се, че тя е създала първата човешка азбука в Древна Шумерия.

— Дай ми един стол — каза Дора, без да се обръща конкретно към никого. Софи придърпа стола, на който беше седяла, и Скати настана баба си на него. Старицата се приведе, опряла и двете си ръце на бялото бастунче. — Знам какво се случи. Сигурна съм, че всеки Древен на този континент е почувствал смъртта й. — Тя, изглежда, забеляза израженията им на шок и изненада. — Не знаехте ли? — Тя обърна глава настрани и се взря в едно огледало, право срещу Скати. — Хеката е мъртва и царството й на сенките вече не съществува. Както разбирам, една Древна, една от Следващото поколение и един безсмъртен човек са отговорни за смъртта й. За Хеката трябва да бъде отмъстено. Но не сега и може би не скоро: но тя беше от семейството и й дължа това. Ще се погрижа за това.

Скати се поклони.

Вещицата на Ендор бе произнесла смъртната присъда спокойно и Фламел осъзна, че тази жена е по-опасна, отколкото си е въобразявал.

Дора обърна лицето си в друга посока и Фламел видя нейното отражение в едно огледало с орнаментирана сребърна рамка. Тя почука по стъклото.

— Още преди месец видях какво се случи тази сутрин.

— И не предупреди Хеката! — възкликна Скати.

— Видях само едно възможно бъдеще. Една от многото нишки на бъдещето. В други Хеката убиваше Бастет, а Мориган — Дий. В едно Хеката

убиваше теб, господин Флазел, и на свой ред беше убита от Скатах. Видях всички варианти на бъдещето. Днес разбрах кой от тях се е сбъднал. — Тя се огледа из стаята, местейки поглед от огледало към полирана ваза и от нея към стъкло в рамка на картина. — Така че знам защо сте тук и какво искате да направя. Дълго обмислях отговора си. Имах цял месец на разположение.

— Ами ние? — попита Софи. — Нас имаше ли ни в твоите нишки?

— Да, в някои — рече Вещицата.

— А какво ставаше с нас в останалите? — Въпросът излетя от устата на Джош, преди да е имал време да го обмисли. Всъщност изобщо не му се искаше да знае отговора.

— Дий и неговите големи или пък плъховете и птиците ви убиваха в повечето. В други катастрофирахте с колата. Умирахте при *пробуждането* или загивахте заедно с Царството на сенките.

Джош преглътна с усилие.

— Само в една нишка ли оцелявахме?

— Само в една.

— Това не е хубаво, нали? — прошепна той.

— Не — заяви безизразно Вещицата от Ендор. — Изобщо не е хубаво.

— Настъпи дълга пауза, докато Дора гледаше в полираната повърхност на една сребърна кана. После изведнъж отново заговори: — Първо трябва да знаете, че не мога да *пробудя* момчето. Това трябва да бъде оставено за други.

Джош бързо вдигна очи.

— Има други, които могат да ме *пробудят*?

Вещицата от Ендор не отговори.

— Момчето притежава една от най-чистите сребърни аури, които съм виждала от много векове насам. Трябва да бъде научена на някои магии за лична защита, ако иска да преживее остатъка от процеса на *пробуждане*. Фактът, че все още е жива и с всичкия си след толкова много часове, е доказателство за силата на нейната воля. — Обърна глава и Софи забеляза, че старицата я гледа от едно огледало, повесено от тавана. — Това ще го направя.

— Благодаря ти — каза Никола Флазел с дълбока въздишка. — Знам колко трудни бяха за нея последните няколко часа.

Джош не намери сили да погледне към сестра си. *Пробуждането* още не бе завършило. Означаваше ли това, че тя трябваше да преживее още страдания? Сърцето му се късаше.

Скатах коленичи край стола на баба си и постави длан върху ръката ѝ.

— Бабо, Дий и неговите господари са по следите на двете липсващи страници от Сборника — каза тя. — Предполагам, че вече знаят или поне подозират, че Софи и Джош са близнаците, споменати в Книгата на Авраам.

Дора кимна.

— Дий знае.

Скатах хвърли крадешком поглед към Флазел.

— Значи е наясно, че трябва не само да вземе страниците, но също така и да плени или убие близнаците.

— Това също го знае — потвърди Дора.

— И ако Дий успее, този свят ще бъде унищожен? — рече Скатах, превръщайки простичкото изречение във въпрос.

— Светът е бил унищожаван и преди — отвърна Вещицата с усмивка. — Сигурна съм, че ще бъде унищожаван още много пъти, преди слънцето да угасне.

— Нали знаеш, че Дий възнамерява да върне света на Тъмните древни?

— Да.

— В Сборника пише, че Тъмните древни могат да бъдат възпрени само от Среброто и Златото — продължи Скати.

— Ако паметта не ми изневерява, пише също, че ябълките са отровни, а жабите могат да се превръщат в принцове. Не вярвай на всичко, което прочетеш в тоя Сборник — сопна се Вещицата.

Фламел беше чел онази част от Сборника, където пишеше за ябълките. Мислеше, че вероятно се отнася за ябълковите семки, които наистина бяха отровни — ако изядеш няколко килограма от тях. Не беше попадал на пасаж за жабите и принцовете, макар че бе чел Книгата стотици пъти. Имаше безброй въпроси, които искаше да зададе на Вещицата, но не затова бяха тук.

— Дора, ще научиш ли Софи на принципите на Въздушната магия? Тя трябва да усвои достатъчно, за да може поне да се защити от нападение.

Дора сви рамене и се усмихна.

— Нима имам избор?

Фламел не беше очаквал такъв отговор.

— Разбира се, че имаш избор.

Вещицата от Ендор поклати глава.

— Не и този път. — Тя вдигна ръка и свали тъмните си очила. Скати не помръдна и само трепването на скулите на Фламел издаде изненадата му. Близнаците отстъпиха ужасени. Вещицата от Ендор нямаше очи. Там, където трябваше да са те, имаше само празни очни орбити, а в тях бяха поставени идеални овали от огледално стъкло. Тези огледала се обърнаха право към близнаците.

— Отказах се от очите си, за да се сдобия с *прозрението*, възможността да виждам структурата на времето — миналото, настоящето и възможното бъдеще. Съществуват много варианти на възможно бъдеще, макар и не чак толкова, колкото си мислят някои хора. През последните няколко години нишките се събираха, сплитаха се все по-нагъсто. Сега са останали само няколко възможни бъдещета. Повечето от тях са ужасяващи — добави тя мрачно. — И всички са свързани с вас двамата. — Ръката ѝ посочи към Софи и Джош. — Така че какъв избор имам? Този свят е и мой. Аз бях тук преди човечите, дадох им огъня и речта. Няма да ги изоставя сега. Ще обуча момичето, ще я науча да се защитава и ще ѝ дам знанията как да контролира магията на въздуха.

— Благодаря ти — продума предпазливо Софи в дългата тишина, която последва.

— Не ми благодари. Това не е дар. Това, което ти давам, е проклетие!

ГЛАВА 36

Джош излезе от антикварния магазин с пламнали бузи, а в ушите му отекваха последните думи на Вещицата: „Трябва да се махнеш. Това, което преподавам, не е за ушите на човек.“

Като се бе огледал из стаята, към Фламел и Скати и накрая към сестра си, Джош изведнъж бе осъзнал, че е последният чист човек там. Явно в очите на Вещицата от Ендор Софи вече не беше изцяло човек.

— Няма проблем, ще изчакам... — започна той, но гласът му изведнъж секна. Той се прокашля и опита пак. — Ще изчакам в парка отсреща. — И после напусна магазина, без да се обърне, а звънът на камбанката сякаш му се присмя, когато затвори вратата.

Но проблем имаше. Огромен проблем.

Софи Нюман гледаше как брат ѝ излиза от магазина и не се нуждаеше от *пробудените* си сетива, за да разбере, че е разстроен и ядосан. Искаше ѝ се да го спре, да тръгне подире му, но Скати стоеше пред нея, гледайки я предупредително и вдигнала пръст пред устните си, като със съвсем леко поклащане на главата предупреди Софи да не казва нищо. После я хвана за рамото и я отведе пред Вещицата от Ендор. Старицата вдигна ръце и прокара изненадващо нежните си пръсти по контурите на лицето на Софи. Аурата на момичето трептеше и съскаше при всяко нежно докосване.

— На колко години си? — попита тя.

— На петнадесет. Е, на петнадесет и половина. — Софи не беше сигурна дали половината година има значение.

— Петнадесет и половина — повтори Дора, поклащайки глава. — Не мога да си спомня толкова назад.

Тя сведе брадичка, после я вирна срещу Скати. — Ти спомняш ли си нещо, от когато беше на петнадесет?

— Помня ясно — отговори мрачно Скатах. — Не беше ли горе-долу по времето, когато те посетих във Вавилон и ти се опита да ме омъжиш за цар Навуходоносор?

— Сигурна съм, че грешиш — рече Дора ведро. — Това беше по-късно. От него щеше да излезе прекрасен съпруг — добави тя. Вдигна глава към Софи и момичето се видя отразено в огледалата, заместващи очите на Вещицата. — Има две неща, на които трябва да те науча. Да се защитаващ — това е проста работа. Но да те обуча в магията на въздуха е малко по-сложно. Последния път, когато обучавах човек на Въздушна магия, му отне шестдесет години да усвои основните неща, и въпреки това падна от небето при първия си полет.

— Шестдесет години. — Софи преглътна. Това означаваше ли, че е обречена да прекара целия си живот в опити да овладее силата си?

— Бабо, не разполагаме с подобно време. Съмнявам се дали имаме даже шестдесет минути.

Дора се втренчи в едно огледало и отражението ѝ ги изгледа оттам.

— Ами защо не го направиш ти, като си такава специалистка?

— Бабо... — въздъхна Скатах.

— Не ме бабосвай с този тон — рече предупредително Дора. — Ще го направя, както аз си знам.

— Нямаме време да го правим по традиционния начин.

— Не ми говори за традиции. Какво знаете вие младите за традициите? Повярвай ми, когато свърша, Софи ще знае за Въздушната магия всичко, което знам и аз. — Тя се обърна отново към Софи. — Всичко по реда си: родителите ти живи ли са?

— Да — каза тя, премигвайки изненадано, без да е сигурна накъде бие старицата.

— Добре. И ти разговаряш с майка си?

— Да, почти всеки ден.

Дора хвърли кос поглед към Скати.

— Чу ли това? Почти всеки ден. — Взе едната ръка на Софи между своите и я потупа по опакото. — Може би трябва да научиш Скатах на едно-две неща. А баба имаш ли?

— Да, майката на баща ми. Обикновено ѝ се обаждам всеки петък — добави тя и се притесни, че днес е петък и че Нана Нюман ще очаква обаждане.

— Всеки петък — повтори многозначително Вещицата от Ендор, като изгледа отново Скати, но Девата-воин умишлено се бе обърнала и бе съсредоточила вниманието си върху богато украсено стъклено преспание. Остави го, щом забеляза, че в стъклото има замръзнал мъничък човек в официален костюм. Той държеше в едната си ръка куфарче, а в другата пачка листове. Очите му още мигаха.

— Няма да боли — каза Вещицата.

Софи се съмняваше, че може да е по-лошо от онова, което вече е изтърпяла. Носът ѝ се сбърчи от миризмата на горящо дърво и тя усети хладен полъх по ръцете си. Сведе поглед. Пръстите на Вещицата от Ендор предяха ефирна бяла паяжина, която се омотаваше като бинт около пръстите на Софи. Паяжината обгърна дланта ѝ, като я покри напълно, после се уви около китката ѝ и продължи нагоре по ръката. Тогава тя осъзна, че със своите въпроси Вещицата ѝ е отвличала вниманието. Софи погледна в огледалните ѝ очи и откри, че не може да vyplъти в думи това, което ѝ се искаше да попита. Сякаш бе загубила способността си да говори. Освен това се изненада, че вместо да усеща страх, от мига, в който Вещицата я бе хванала за ръката, по тялото ѝ се разливаше вълна от покой. Тя погледна към Скати и Фламел. Те наблюдаваха ставащото, с удивление и страх, а Скатах — дори с ужас.

— Бабо, сигурна ли си в това, което правиш? — попита настоятелно Скатах.

— Разбира се, че съм сигурна — тросна се старицата.

И макар че Вещицата от Ендор говореше на Скатах, Софи чуваше гласа ѝ в главата си, как ѝ говори, шепне древни тайни, мълви архаични магии, разкривайки трупано цял живот знание в разстояние на няколко удара на сърцето или няколко вдишвания.

— Това не е паяжина — обясни Дора на стъписания и безмълвен Фламел, забелязвайки, че той се е привел напред и се вира напрегнато в нишките, увиващи се около ръцете на Софи. — Това е концентриран въздух, примесен с моята собствена аура. Цялото ми знание, опит, дори умения са събрани в тази въздушна паяжина. Щом докосне кожата на Софи, тя ще започне да попива това знание.

Софи задиша дълбоко, поемайки в дробовете си въздуха с мирис на дърво. В главата ѝ проблясваха с невъобразима бързина образи: отдавна отминали времена и места, колосални каменни стени, кораби от чисто злато, динозаври и дракони, град, изсечен в ледена планина, и лица — стотици, хиляди лица от всякакви човешки раси, от всеки времеви период, човеци и получовеци, превръщенци и чудовища. Тя виждаше всеки, когото Вещицата от Ендор някога е виждала.

— Египтяните го разбраха погрешно — продължи Дора. Ръцете ѝ вече се движеха прекалено бързо, за да може Фламел да ги вижда. — Те увиваха мъртвите. Не осъзнаха, че аз увивам живите. Имаше време, когато влагах частица от себе си в своите последователи и ги пращах по света да преподават от мое име. Явно в древното минало някой е видял този процес и се е опитал да го имитира.

Софи изведнъж видя още дузина хора, увити като нея, и една по-млада Дора, движеща се между тях, облечена в дрехи, които са се носили в Древен Вавилон. Някак Софи разбра, че това са жреците и жриците от култа, който е почитал Вещицата. Дора им предаваше малка част от знанията си, за да могат те да тръгнат по света и да учат другите.

Белият, подобен на паяжина, въздух сега се спускаше по краката на Софи, омотавайки ги заедно. Тя несъзнателно вдигна ръце и ги кръстоса пред гърдите си, с дясна длан на лявото рамо и лява длан на дясното рамо. Вещицата кимна одобрително.

Софи затвори очи и видя облаци. Без да знае как, разбра названията им: перест, пересто-купест, висок слоест и слоесто-купест, слоесто-дъждовен и купест. Всички бяха различни, всеки тип имаше уникални характеристики и свойства. Тя изведнъж разбра как да ги използва, как да ги оформя, да борави с тях и да ги придвижва.

Образи трепкаха.

Проблясък.

Тя видя как една мъничка жена под ясно синьо небе вдигна ръка и накара един облак да наедрее точно над нея. Дъжд напои изсъхналата земя.

Пак проблясък.

Висок брадат мъж, застанал накрая на огромно море, вдигна ръце и виещ вятър раздели водите.

И пак проблясък.

Млада жена само с един-единствен жест накара беснееща буря да спре, да замръзне наместо, а после се втурна в паянтова дървена къща и извади едно дете. Миг по-късно бурята връхлетя върху къщата.

Софи гледаше образите и се учеше от тях.

Вещицата от Ендор докосна бузата на Софи и момичето отвори очи. Бялото им беше осеяно със сребърни искрици.

— Има хора, които ще ти кажат, че магията на огъня или водата, или дори на земята е най-могъщата. Те грешат. Магията на въздуха превъзхожда всички останали. Въздухът може да гаси огъня. Може да разпилява водата на мъгла и да разкъсва земята. Но въздухът също така може да разгаря огъня, да тласка лодка през неподвижна вода и да оформя земята. Въздухът може да почисти рана, да извади тресчица от пръста. Въздухът може да убива.

И последната бяла въздушна паяжина легна върху лицето на Софи, обгръщайки я напълно, омотавайки я като мумия.

— Дарът, който ти дадох, е ужасяващ. Сега имаш в себе си опит, събиран цял живот — много дълъг живот. Надявам се, че ще ти е от полза в

страшните дни, които предстоят.

Софи стоеше пред Вещицата на Ендор, увита в белия, подобен на бинт, въздух. Това не приличаше на *пробуждането*. Това беше по-нежен, по-деликатен процес. Тя откри, че знае неща — невероятни неща. Имаше спомени от невъзможни времена и необикновени места. И нейните мисли бяха смесени с тези спомени и чувства. Вече ѝ ставаше трудно да различи едните от другите.

После димът се закълби, засъска и започна да се издига.

Дора рязко се обърна да погледне към Скати.

— Ела тук и ме прегърни, дете. Няма да те видя повече.

— Бабо?

Дора обгърна с ръце раменете на Скатах, доближи уста до ухото ѝ и прошепна.

— Дадох на това момиче рядка и ужасна сила. Погрижи се тя да бъде използвана за добро.

Скатах кимна, без да разбира напълно за какво говори старата жена.

— И се обади на майка си. Тя се тревожи за теб.

— Ще го направя, бабо.

Пашкулът изведнъж се разпадна на пара и мъгла и аурата на Софи грейна в яркосребристо. Тя протегна ръце с широко разперени пръсти и в магазина лъхна съвсем лек ветреца, който накара стъклото да зазвънти.

— Внимавай. Ако счупиш нещо, ще си го платиш — предупреди Вещицата.

После изведнъж Скатах, Дора и Софи се обърнаха да погледнат навън в притъмняващия следобед. Миг по-късно Никола Фламел надуши непогрешимата серниста миризма на развалени яйца.

— Дий!

— Джош! — Очите на Софи се разтвориха рязко. — Джош е там навън!

ГЛАВА 37

Доктор Джон Дий пристигна в Охай, когато дневната светлина гаснеше в драматични розови оттенъци над заобикалящите го планини Топа-Топа. Беше пътувал цял ден; бе уморен и раздразнителен и си търсеше повод да си го изкара на някого.

Царството на Хеката беше изтощило батерията на телефона му и му трябваше почти час, докато намери откъде да се обади в офиса си. После бе принуден да седи, кипящ от яд, край шосето още деветдесет минути, докато шофьорите му фучаха по пътните разклонения на Мил Вали и го търсеха. Наближаваше девет и половина, когато най-после се върна в офиса си в „Енох Ентърпрайзис“ в центъра на града.

Там узна, че Пернел вече е преместена в Алкатраз. Компанията му наскоро бе закупила острова от държавата и го бе затворила за външен достъп, докато се провеждаше реставрация. Във вестниците писаха, че ще го превръщат в исторически музей. Всъщност докторът възнамеряваше да го върне към първоначалното му предназначение като един от най-сигурните затвори на света. Той за кратко се замисли дали да не отлети до острова да поговори с Пернел, но счете, че това е губене на време. Негов приоритет бяха липсващите страници от Сборника и близнаците. Макар че Бастет му беше казала да ги убие, ако не може да ги отвлече, Дий имаше други планове.

Той знаеше за известното пророчество от Книгата на Авраам Мага. На Древните им бе било известно за появата на близнаците — двамата, които са един, единият, който е всички. Един, който може да спаси света, и един, който може да го унищожи. „Но кой какъв беше?“ — зачуди се Дий. И дали силите им можеха да бъдат оформени и насочени от обучението, което получаваха? Да намери момчето, бе станало толкова важно, колкото и да намери липсващите страници от Сборника. Трябваше да притежава тази златна аура.

Доктор Джон Дий беше живял за кратко в Охай в началото на двайсети век — тогава той все още се наричаше Нордхоф — и се бе занимавал с плячкосване на ценните артефакти от околните гробища на индианците чумаш. Мразеше този град: Охай беше малък, затънтен и в летните месеци просто твърде горещ за него. Дий винаги се бе чувствал най-добре в големите градове, където беше по-лесно да останеш незабележим и анонимен.

Той отлетя от Сан Франциско до Санта Барбара с хеликоптера на компанията и нае един ненабиващ се на очи форд от малкото летище. После потегли от Санта Барбара с колата и пристигна в Охай точно когато слънцето залязваше зрелищно, нашарвайки града с дълги сенки. Охай се бе променил драстично през стотината години, откакто го бе виждал... но Дий все така не го харесваше.

Той зави с колата по Охай Авеню и намали скоростта. Флазел и другите бяха наблизко; усещаше го. Но сега трябваше да бъде внимателен. Щом той можеше да ги усети, значи и те — особено алхимикът и Скатах — можеха да усетят него. А Дий все още нямаше представа на какво е способна Вещицата от Ендор. Фактът, че една много стара Древна живее в Калифорния, а той изобщо не подозираше за присъствието ѝ, беше крайно обезпокояващ.

Мислеше си, че знае местонахождението на повечето важни Древни и безсмъртни хора по света. Дий се зачуди дали това, че цял ден не бе успял да се свърже с Мориган, е някакъв показател. Беше й звънял с настойчиво постоянство по пътя насам, но тя не отговаряше на мобилния си телефон. Или беше в иБей, или играеше на някоя от безкрайните онлайн стратегически игри, към които бе пристрастена. Той не знаеше къде е Бастет и не го интересуваше. Тя го плашеше, а Дий имаше навик да унищожава хората, които го плашат.

Фламел, Скатах и близнаците можеха да са навсякъде в града. Но къде?

Дий позволи в аурата му да се процеди малко енергия. Премигна, когато очите му се замъглиха от внезапни сълзи, за да ги избистри. Изведнъж хората в съседната кола, онези, които пресичаха пътя, а също и пешеходците по тротоара се очертах в движещи се многоцветни аури. Някои от аурите представляваха просто струйки прозрачен дим с определен оттенък, други бяха тъмни петна и пластове от плътни мръсни цветове.

Накрая той ги откри съвсем случайно: караше по Охай Авеню и бе подминал Либи парк, когато зърна черния хамър, паркиран на Фокс Стрийт. Спря зад него. Веднага щом излезе от колата, зърна съвсем лек проблясък на чисто златна аура откъм парка, близо до фонтана. Тънките устни на Дий се извиха в злорада усмивка.

Този път нямаше да се измъкнат.

Джош Нюман седеше до фонтана в Либи парк, точно срещу антикварния магазин, и се взираше във водата. В средата на кръглия басейн имаше два съда с форма на цветя, единият по-голям от другия. От горния бликаше вода и се стичаше по страните му в долния. Оттам водата се изливаше в басейна. Звукът заглушаваше шумовете от близкото улично движение.

Джош се чувстваше самотен и доста объркан.

Когато Вещицата го беше накарала да излезе от антикварния магазин, той мина под сенчестия безистен и спря пред магазина за сладолед, примамен от ароматите на шоколад и ванилия. Постоя отпред, зачетен в менюто с екзотични вкусове, и се зачуди защо ли аурата на сестра му миришеше на ванилов сладолед, а неговата — на портокали. Тя даже не обичаше особено сладолед; а той го обожаваше.

Пръстът му посочи в менюто: боровинков с парченца шоколад.

Джош пхна ръка в задния джоб на джинсите си... и се паникьоса, когато осъзна, че портфейлът му липсва. В колата ли го беше оставил, или пък...? Той се спря.

Знаеше точно къде го е оставил.

Последното място, където бе видял портфейла си, заедно с изтощения телефон, айпода и лаптопа, беше на пода до леглото му в стаята му в Игдразил. Загубата на портфейла беше достатъчно лошо нещо, но загубата на компютъра беше катастрофа. Там бяха всичките му имейли, заедно със записките от училище и отчасти написан дипломен проект, снимки от последните три години — включително от коледната екскурзия до Канкун — и поне шестдесет гигабайта с MP-3. Не можеше да си спомни кога за последен път беше правил архив, за да се подсигури, но определено не беше скоро. Направо му прилоша и ароматите откъм сладоледаджийницата вече не му се струваха толкова приятни и съблазнителни.

Крайно нещастен, той продължи нататък, пресече улицата на кръстовището срещу пощенския клон, а после сви наляво и се насочи към парка.

Айподът беше коледен подарък от родителите му. Как щеше да им обясни, че го е загубил? Освен това на малкия му хард диск имаше още тридесет гигабайта музика.

Но още по-лошо от загубата на айпода, портфейла или дори компютъра му, беше загубата на телефона. Това беше абсолютен кошмар. Всички номера на приятелите му бяха там и той знаеше, че не ги е записал никъде другаде. Тъй като родителите им пътуваха постоянно, близнаците рядко изкарваха повече от един или два семестъра в едно и също училище. Сприятеляваха се лесно — особено Софи — и все още поддържаха връзка с приятели, с които се бяха запознали преди години в различни училища из цяла Америка. Без тези имейл адреси и телефонни номера как щеше да се свързва с тях, как щеше изобщо да ги открие отново?

В малка ниша до входа на парка имаше чешма и той се наведе да пие. В стената над нея бе вградена метална лъвска глава, а под нея имаше малка правоъгълна табелка, на която пишеше: „Любовта е водата на живота, пий до насита.“ Той усети как студената вода намокри устните му и се изправи да погледне към магазина, чудейки се какво ли става вътре. Все още обичаше сестра си, но дали тя го обичаше? Би ли могла да го обича, след като той беше... обикновен?

В Либи парк беше тихо. Джош можеше да чуе децата, тичащи на близката детска площадка, но гласовете им звучаха пискливи и много далечни. Трима старци, облечени еднакво — в ризи без ръкави, дълги шорти, бели чорапи и сандали, — се бяха събрали на една пейка под сенките. Единият от тях хвърляше трохи на четири дебели и мързеливи гълъба. Джош седна на ръба на ниския фонтан и топна ръка във водата. След потискащата жегата тя бе приятно хладна и той прокара мокрите пръсти през косата си, усещайки как капките се стичат по врата му.

Какво щеше да прави?

Можеше ли да направи нещо?

Само за малко повече от двадесет и четири часа неговият живот — а и този на сестра му — се бяха променили изцяло и по неразбираем начин. Това, което някога беше смятал просто за приказки, сега се оказваха версии на истината. Митът беше станал история, легендите бяха станали факти. Когато Скати му бе разкрила, че загадъчният Дану Талис се е наричал също така Атлантида, той едва не й се изсмя в лицето. За него Атлантида винаги бе била приказка. Но щом Скатах, Хеката, Мориган и Бастет бяха истински, тогава и Дану Талис беше. Работата, на която родителите му бяха посветили живота си — археологията — изведнъж се бе оказала безсмислена.

Дълбоко в себе си Джош знаеше, че освен това е загубил близначката си, постоянното сигурно присъствие в живота му, единствения човек, на когото можеше винаги да разчита. Тя се беше променила по начин, който той изобщо не можеше да проумее. Защо той също не бе *пробуден*? Трябваше да настоява Хеката да *пробуди* първо него. Какво ли би било да притежава тези сили? Единственото, с което можеше да го сравни, беше да е супергерой. Въпреки че Софи се чувстваше зле от наскоро *пробудените* си сетива, той завиждаше на способностите й.

С периферното зрение Джош забеляза, че някакъв мъж е седнал на бордюра на фонтана малко встрани от него, но не му обърна внимание.

Разсеяно вдигна от земята отчупено парче от една от сините плочки, заобикалящи басейна.

Какво щеше да прави?

И отговорът винаги беше един и същ: какво можеше да направи?

— Ти също ли си жертва?

Отне му време, докато осъзнае, че фигурата, седнала от дясната му страна, говори на него. Понечи да стане — златното правило при откачалките беше никога да не им отговаряш и в никакъв случай да не подхващаш разговор с тях.

— Изглежда, всички сме жертви на Никола Фламел.

Стреснат, Джош вдигна поглед... и откри, че човекът е доктор Джон Дий — мъжът, когото се бе надявал никога повече да не види. За последен път го бе зърнал в Царството на сенките. Тогава Дий държеше в ръцете си меча Ексакалибур. Сега седеше насреща му, изглеждайки странно на това място, със своя безупречно ушит сив костюм. Джош се озърна бързо, очаквайки да види големи или плъхове, или дори Мориган да се спотайва в сенките.

— Сам съм — успокои го Дий и се усмихна учтиво.

Умът на Джош работеше бясно. Трябваше да стигне до Фламел, да го предупреди, че Дий е в Охай. Зачуди се какво ли ще стане, ако просто скочи и побегне. Дали Дий ще го спре с магия пред всички тези хора? Джош погледна пак към тримата старци и изведнъж проумя, че те вероятно не биха забелязали, дори Дий да го превърне в слон насред центъра на Охай.

— Знаеш ли откога преследвам Никола Фламел, или Ник Флеминг, или някой от стотиците други псевдоними, които използва? — продължи Дий тихо и спокойно. Той се отпусна назад и прокара пръсти през водата. — Поне от петстотин години. И той винаги ми се изплъзва. Пълен е с номера и това го прави опасен. През 1666-а, когато почти го бях спипал в Лондон, той разпали пожар, който едва не изпепели целия град.

— Той ни каза, че ти си предизвикал Големия пожар — изтърси Джош. Въпреки страха си, беше любопитен. И сега изведнъж си спомни един от първите съвети, които му беше дал Фламел: „Нищо не е такова, каквото изглежда. Подлагай на съмнение всичко.“ Джош се замисли дали този съвет се отнася и до самия алхимик.

Слънцето бе залязло и във вечерния въздух се усещаше студ. Джош потрепери. Тримата старци си тръгнаха, тътрейки се, без никой от тях дори да погледне към него, и го оставиха сам с магьосника. Странно, но Джош не се чувстваше застрашен от присъствието на мъжа.

Тънките устни на Джон Дий трепнаха в усмивка.

— Фламел никога на никого не казва всичко — рече той. — Едно време твърдах, че половината от всичко, което казва той, е лъжа, а другата половина не е съвсем истина.

— Никола каза, че работиш за Тъмните древни. И че след като се сдобиеш с целия Сборник, ще ги върнеш на този свят.

— Това е абсолютно вярно — каза Дий за негова изненада. — Макар че без съмнение Никола е изопачил малко историята. Аз наистина работя за Древните — продължи той — и да, наистина търся последните две страници от Книгата на Авраам Мага, наричана за по-просто Сборника. Но само защото Фламел и жена му са я откраднали от Кралската библиотека в Лувъра.

— Той я е откраднал?

— Нека ти разкажа за Никола Фламел — рече търпеливо Дий. — Сигурен съм, че той ти е разказвал за мен. През живота си Фламел е сменил

много професии: лекар и готвач, книжар, войник, учител по езици и химия, пазител на закона и крадец. Но той е и винаги е бил лъжец, шарлатанин и мошеник. Открадна Книгата от Лувъра, щом откри, че съдържа не само рецептата на отварата за безсмъртие, но и рецептата на философския камък. Той приготвя отварата за безсмъртие всеки месец, за да поддържа себе си и Пернел на същата възраст, на която са били, когато са пили от нея за първи път. Използва рецептата на философския камък, за да превръща евтини мед и олово в злато и късчета обикновен въглен в диаманти. Използва едно от най-необикновените знания на света само за собствена изгода. Това е истината.

— Ами Скати и Хеката? Те Древни ли са?

— О, безусловно. Хеката е Древна, а Скатах е от Следващото поколение. Но Хеката беше известна престъпничка. Прогониха я от Дану Талис заради експериментите с животни. Предполагам, че ти би нарекъл това генно инженерство: тя създаде клановите на превръщенците, например, и стовари върколашкото проклятие върху човечеството. Предполагам, че си видял някои от експериментите ѝ вчера — хората-глигани. А Скатах не е нищо повече от наемен главорез, която заради престъпленията си е прокълната да носи тялото на девойка до края на дните си. Когато Фламел разбра, че го настигам, те бяха единствените, при които можеше да отиде.

Джош вече бе безнадеждно объркан. Кой казваше истината? Фламел или Дий?

Беше му студено. Нощта още не бе паднала съвсем, но в града бе пропълзяла ниска мъгла. Въздухът миришеше на влажна пръст и съвсем леко на развалени яйца.

— Ами ти? Наистина ли се опитваш да върнеш Древните?

— Разбира се — каза Дий. Звучеше изненадан. — Това вероятно е най-важното нещо, което мога да направя за този свят.

— Фламел казва, че Древните — той ги нарича Тъмните древни — ще унищожат света.

Дий сви рамене.

— Повярвай ми, той те лъже. Древните могат да променят този свят към по-добро... — Дий раздвижи пръсти във водата, предизвиквайки бавни, хипнотизиращи вълнички. Джош се сепна, като забеляза, че в нея се оформят образи, картини, съответстващи на думите на Дий. — В древното минало земята беше рай. Притежаваше невероятно напреднала технология, но въздухът бе чист, водата — бистра, моретата — без замърсяване.

Появи се трептящ образ на остров под безоблачно лазурно небе. Безкрайни поля от златна пшеница се простираха към далечината. Клоните на дърветата бяха натежали от всевъзможни екзотични плодове.

— Древната раса не само оформи този свят, а дори подтикна примитивните хуманоиди да тръгнат по пътя на еволюцията. Но Древните бяха изтласкани от този рай от глупавото суеверие на лудия Авраам и магиите в Сборника. Древните не умряха — не е толкова лесно да убиеш представител на Древната раса, — те просто зачакаха. Знаеха, че един ден човечеството ще се вразуми и ще ги повика отново, за да спасят земята.

Джош не можеше да откъсне очи от блещукащата вода. Много от нещата, които разказваше Дий, звучаха правдоподобно.

— Ако съумеем да ги върнем, Древните притежават силите и способностите да променят този свят. Могат да накарат пустините да разцъфтят...

Във водата се появи образ: големи, брулени от ветрове, пустинни дюни позеленяха от тучна трева.

Появи се друг образ. Джош гледаше към земята от космоса, също като в „Гугъл търг“. Гигантски вихър от гъсти облаци се бе оформил над Мексиканския залив и се насочваше към Тексас.

— Те могат да контролират климата — обясни Дий и бурята се разпръсна.

Пръстите му отново се раздвижиха и се появи образ на болнично отделение с дълга редица празни легла.

— Могат и да лекуват болестите. Помни, тези същества са били почитани като богове заради своите сили. И точно на тях Фламел се опитва да попречи да се върнат в света.

На Джош му трябваше дълго време, за да оформи въпрос от една-единствена дума.

— Защо?

Не можеше да проумее защо Фламел би искал да попречи на нещо, което очевидно е добро.

— Защото той си има господари, Древни като Хеката и Вещицата от Ендор, например, които искат светът да потъне в хаос и анархия. Когато това се случи, те ще могат да излязат от сенките и да се обявят за владетели на земята. — Дий поклати тъжно глава. — Боли ме да го кажа, но Фламел не го е грижа за теб, нито пък за сестра ти. Той я изложи на ужасна опасност днес, само за да *пробуди* грубо силите й. Древните, с които работя аз, отделят по три дни, за да приведат някого през церемонията на *пробуждането*.

— Три дни — промърмори Джош. — Фламел каза, че в Северна Америка няма никой друг, който може да ме *пробуди*. — Не искаше да вярва на Дий... но все пак всичко, което мъжът му беше казал, изглеждаше толкова логично.

— Още една лъжа. Моите Древни могат да те *пробудят*. И ще го направят правилно и без риск. В края на краищата това е толкова опасен процес.

Дий се изправи бавно, заобиколи и приклекна до Джош, така че очите му се озоваха на едно ниво с лицето на момчето. Мъглата започваше да се сгъстява и се кълбеше около фонтана, пълзеше и се завихряше. Гласът на Дий бе коприненонежен и монотонен, в пълен синхрон с вълничките във водата.

— Как се казваш?

— Джош.

— Джош — повтори Дий, — къде е сега Никола Фламел?

Добре в това състояние, едно алармено звънче — съвсем слабо и далечно — отекна в главата на Джош. Не можеше да вярва на Дий, не биваше да вярва на Дий... и все пак толкова много от онова, което бе казал той, звучеше правдиво.

— Къде е той, Джош? — настоя Дий.

Джош понечи да поклати глава. Макар че вярваше на Дий — всичко, което му беше казал той, звучеше съвсем логично, — искаше първо да говори със Софи, трябваше да потърси нейното мнение и съвет.

— Кажи ми. — Дий вдигна безжизнената ръка на Джош и я топна в басейна. От нея се разбягаха вълнички. Те оформиха образа на малък антикварен магазин, пълен със стъклария, точно срещу Либи парк. Дий се ухили триумфално, изправи се и се втрени през улицата, задействайки сетивата си.

Моментално засече аурите им.

Зелената на Фламел, сивата на Скатах, кафявата на Вещицата от Ендор и чистата сребърна на момичето. Беше ги спипал — и този път нямаше да допусне грешка, нямаше да ги остави да се измъкнат.

— Ти стой тук и се наслаждавай на красивите картинки — измърмори Дий, като потупа Джош по рамото. Водата разцъфна в екзотични калейдоскопни шарки, омайващи и хипнотични. — Скоро ще се върна за теб.

След това, без да помръдне и мускулче, той призова чакащата си армия.

Мъглата внезапно се сгъсти и потъмня, наситена с мириса на развалени яйца и нещо друго: прах и суха земя, влага и плесен.

И ужасът се спусна над Охай.

ГЛАВА 38

Ръцете на Никола Фламел вече започваха да сияят със зелена светлина, когато той дръпна вратата на магазинчето и направи раздразнена физиономия, щом камбанката иззвънтя весело.

Докато Вещицата работеше със Софи, слънцето се бе скрило зад хоризонта и в долината беше плъзнала студена мъгла. Тя се кълбеше по Охай Авеню, виеше се през клоните на дърветата и оставяше всичко, което докосне, покрито с капки влага. Колите пълзяха, а фаровете им, с големи ореоли от светлина, едва успяваха да пробият мрачината. Улицата бе пуста; всички хора, които доскоро се разхождаха навън, облечени с летни дрехи, се бяха изпокрили по къщите, бягайки от влагата.

Скати застана до Фламел на вратата. Държеше в едната си ръка къс меч, а в другата нунчаку.

— Това не е добре, никак не е добре. — Тя си пое дълбоко дъх. — Надушваш ли го?

Фламел кимна.

— Сяра. Миризмата на Дий.

Скати потрака с нунчакуто.

— Този наистина започва да ме дразни.

Някъде в далечината се чу метален трясък от сблъсък на коли. Автомобилна аларма отекна жално зад тях. Разнесе се писък, пронизителен и ужасяващ, а след това още един и още един.

— То идва. Каквото и да е — рече Фламел мрачно.

— Тук сме в капан — рече Скати. — Хайде да намерим Джош и да се връщаме в колата.

— Съгласен съм. Който отстъпва, живее по-дълго.

Той се обърна и погледна в магазина. Вещицата от Ендор държеше ръката на Софи и бързо ѝ шепнеше нещо. Струйки бял дим все още се размотаваха от момичето, а от пръстите ѝ като развит бинт се смъкваше бял въздух.

Софи се наведе напред и целуна старицата по бузата, после се обърна и тръгна към вратата.

— Трябва да вървим — каза тя, останала без дъх, — трябва да се махаме оттук.

Нямаше представа какво има отвън, но новопридобитото знание позволяваше на въображението ѝ да насели мъглата с всякакви чудовищни създания.

— И затворете вратата след себе си — извика Вещицата.

В същия миг светлините премигнаха и угаснаха. Охай потъна в мрак.

Камбанката издрънча, когато тримата излязоха на вече пустата улица. Мъглата бе станала толкова гъста, че шофьорите бяха принудени да отбият от пътя и по главната улица вече нямаше движение. Цареше неестествена тишина. Фламел се обърна към Софи.

— Можеш ли да определиш къде е Джош?

— Той каза, че ще ни чака в парка. — Тя присви очи, мъчейки се да съзре нещо през мъглата, но тя бе толкова гъста, че Софи едва виждаше на тридесетина сантиметра пред лицето си. Следвана от Фламел и Скати, тя

слезе от тротоара и отиде до средата на празното шосе. — Джош? — Мъглата погълна думите ѝ. — Джош — извика пак тя.

Нямаше отговор.

Една внезапна мисъл проблесна в главата ѝ и Софи протегна дясната си ръка и разпери пръсти. От дланта ѝ излетя лек полъх, но мъглата само се завихри леко. Тя опита отново и една ледена вихрушка се понесе по улицата, прорязвайки добре оформен коридор в мъглата, като закачи задния калник на една кола, зарязана наред улицата, и остави вдлъбнатина в метала.

— Опа. Май трябва да се упражнявам — промърмори тя.

В изчистеното от мъглата пространство пристъпи една фигура, а после втора и трета. Никоя от тях не беше жив човек.

Близо до Софи, Фламел и Скати се появи скелет, който стоеше изправен и носеше опърпани останки от син кавалерийски мундир на офицер от американската армия. Държеше ръждясало парче от сабя в костеливите си ръце. Когато обърна глава към тях, прешлените в основата на черепа му изпукаха.

— Некромантия — ахна Фламел. — Дий е пробудил мъртвите.

Още една фигура изникна от мъглата: това беше частично мумифицираното тяло на мъж, който носеше огромен железничарски чук. Зад него идеше друг мъртвец, чиято плът изглеждаше жилава като гъон. Чифт сбръчкани кожени кобури висяха на хълбоците му и когато видя групичката, той посегна с костеливите си ръце към липсващите пистолети.

Софи се вцепени от ужас и вятърът от пръстите ѝ утихна.

— Те са мъртви — прошепна тя. — Скелети. Мумии. Те всички са мъртви.

— Аха — рече прозаично Скатах, — скелети и мумии. Зависи от това в каква земя са били погребани. При влажна почва получаваш скелети. — Тя пристъпи напред и размаха нунчакуто, отнасяйки главата на друг стрелец, който се опитваше да опре приклада на ръждясала пушка в рамото си. — При суха почва получаваш мумии. Това обаче не ги прави безопасни. — Скелетът на кавалерийския офицер със счупената сабя замахна към нея и тя парираща с меч си. Ръждивото му острие се разсипа на прах. Скати замахна отново и отдели главата от тялото му, което моментално се свлече на земята.

Въпреки че тътрещите се фигури вървяха в пълно мълчание, отвсякъде вече се носеха писъци. И макар те да бяха приглушени от мъглата, се долавяше ясно страхът и първичният ужас в тях. Обикновените жители на Охай бяха разбрали, че по улиците им крачат мъртвци.

Мъглата вече гъмжеше от създанията. Те идеха от всички посоки, тълпейки се около тримата, обграждайки ги по средата на улицата. Влагата се виеше и пълзеше и все повече скелети и мумифицирани останки се мяркаха в нея: войници в дрипави сини и сиви униформи от Гражданската война; фермери в парцаливи стари гащеризони; каубои в износени гамаша и прокъсани дочени дрехи; жени в дълги до земята поли, сега мухлясали и раздрани; миньори в овехтели кожени бричове.

— Той е изпразнил гробището на един от старите изоставени градове! — възкликна Скати, която стоеше с гръб към Софи и нанасяше удари около себе си. — Никой тук не е с дрехи, изработени след 1880-а.

Два женски скелета, носещи бонета и парцаливи празнични одежди, затракаха с костеливите си крака по Охай Авеню към нея, протягайки ръце. Мечът на Скати изсвистя, посичайки ръцете, но това дори не ги забави. Тя пхна нунчакуто обратно в пояса си и извади втория меч. Замахна и с двата,

те се кръстосаха във въздуха и отсякоха и двете глави, заглавявайки ги да подскачат в мъглата. Скелетите се свлякоха на купчини от кости.

— Джош — извика пак Софи, с изтънял от отчаяние глас. — Джош. Къде си?

Може би мумиите и скелетите се бяха добрали първо до него. Може би той щеше да се покаже всеки миг от мъглата с празни и оцъкдени очи, с глава, извита под странен ъгъл. Тя тръсна глава, за да прогони кошмарните мисли.

Ръцете на Флаemel пламтяха със студен зелен огън и влажната мъгла се напои с аромата на мента. Той щракна с пръсти и прати вълна от зеленикав огън през мъглата. Тя засия в изумрудено и синьо-зелено, но магията нямаше друг ефект. После Флаemel хвърли малка топка зелена светлина право пред два клатушкащи се скелета, изникнали пред него. Огън пламна по създанията и овъгли останките от сивите им конфедеративни униформи. Те продължиха напред с тракащи по улицата кости, приближавайки се към Флаemel, а зад тях идваха още стотици.

— Софи, доведи Вещицата! Имаме нужда от нейната помощ.

— Но тя не може да ни помогне — каза отчаяно Софи. — Не би могла да направи нищо. Не ѝ е останала никаква сила: тя даде всичко на мен.

— Всичко ли? — ахна Флаemel, привеждайки се, за да избегне замаха на един мъртвец. С премерен удар с длан в гръдния му кош го запрати назад в множеството, където той се превърна в купчина от кости. — Ами тогава, Софи, направи ти нещо!

— Какво? — извика тя. Какво би могла да направи срещу армия от немъртви? Тя беше петнадесетгодишно момиче.

— Каквото и да е!

Една мумифицирана ръка се стрелна от мъглата и я удари по рамото. Беше удар с мокър парцал.

Страхът, отвращението и гневът ѝ дадоха сили. Точно сега обаче тя не можеше да си спомни нищо от онова, на което я бе научила Вещицата. Но после инстинктите ѝ — или по-скоро новопридобитото знание — надделя. Тя позволи на гнева си да се излее в аурата ѝ. Внезапно въздухът се изпълни с богатия аромат на ванилов сладолед и аурата на Софи грейна в чисто сребърно. Тя поднесе дясната си ръка към лицето и духна в свитите си пръсти, после запрати уловения дъх наред гъмжилото от мъртвци. От земята се издигна двуметрова вихрушка, миниатюрно торнадо. То засмука най-близките мъртвци в себе си, трошейки костите им, а после изплю ситните останки. Софи метна втора, а после и трета топка въздух. Трите торнада засноваха сред скелетите и мумиите, сеейки унищожение. Софи откри, че може да насочва торнадата. Просто трябваше да погледне в определена посока и те покорно се понасяха натам.

Изведнъж в мъглата отекна гласът на Дий.

— Харесваш ли армията ми, Никола? — Мъглата приглушаваше звука и беше невъзможно да се определи посоката, от която идва. — Последния път, когато бях в Охай — преди повече от сто години, — открих прелестно малко гробище точно под върховете Трите сестри. Градчето, край което се е намирало, отдавна го няма, но гробовете и тяхното съдържание си стоят.

Флаemel отбиваше яростно замахващи юмруци, дращеци нокти, ритачи крака. В ударите на скелетите и мумиите нямаше сила, но тяхната немощ се компенсираше с численост. Бяха прекалено много. Под окото му се появи синина, а на опакото на дланта му имаше дълга драскотина. Скати се движеше около Софи и я бранеше, докато момичето управляваше вихрушките.

— Не знам колко дълго се е използвало това гробище. Със сигурност поне сто-двеста години. Нямам представа колко трупа съдържаеше. Стотици, може би хиляди. И аз ги призовах всичките, Никола.

— Къде е той? — процеди Фламел през зъби. — Трябва да е наблизо — съвсем наблизо, — за да може да управлява толкова много трупове. Налага се да разбере къде е, трябва да направя нещо.

Софи усети как отмалява и едното торнадо се изви и изчезна. Двете останали лъкатушеха насам-натам, докато физическата сила на Софи се изцеждаше. Още едно се разпадна, а последното бързо губеше сила. Тя осъзна, че това изтощение е цената на магията. Но трябваше да издържи поне още малко; трябваше да намери брат си.

— Трябва да се махнем оттук. — Скатах улови Софи и я задържа изправена. Скелетите напиреха, а Скати ги отблъскваше с прецизни движения на меча.

— Джош — прошепна уморено Софи. — Къде е Джош? Трябва да намерим Джош.

Мъглата отнемаше нюансите в гласа на Дий, но злорадството в тона му бе явно, когато каза:

— А знаеш ли какво друго открих? През последните хилядолетия тези планини са примамвали създания, различни от хората. Земята тук е осеяна с кости. Стотици кости. А помни, Никола, аз съм преди всичко некромант.

Мечката, която се появи от сивите валма мъгла, беше висока поне два метра и половина. И макар че върху скелета ѝ бяха останали парчета кожа, беше видно, че е отдавна мъртва. Снежnobелите кости подчертаваха огромните ѝ, подобни на ками, нокти.

Зад мечката се появи скелетът на саблезъб тигър. После пума и още една мечка — по-малка и с повече плът по костите.

— Мога да ги спра само с една дума — изкънтя гласът на Дий. — Искam страниците от Сборника.

— Не — отсече мрачно Фламел. — Къде е той? Къде се крие?

— Къде е брат ми? — извика отчаяно Софи и изпищя, щом една мъртвешка ръка се омота в косата ѝ. Скатах я отсече при китката, но дланта остана да виси, заплетена в косата на Софи, като странно украшение. — Какво си направил с брат ми?

— Брат ти премисля възможностите си. Вашата страна не е единствената в тази битка. А сега, след като разполагам с момчето, ми трябват само страниците.

— Никога.

Мечката и тигърът се втурнаха през навалицата от тела, като ги разхвърляха настрани и ги тъпчеха в стремежа си да се доберат до тримата. Саблезъбият тигър пръв стигна до тях. Блестящият му череп беше едър, а двата стърчащи надолу зъба бяха дълги поне двадесет сантиметра. Фламел застана между Софи и създанието.

— Дай ми страниците, Никола, или ще пусна тези немъртви зверове да вилнеят из града.

Никола трескаво търсеше в паметта си магия, която би могла да спре създанието. В този момент горчиво съжаляваше, че не е изучавал по-усърдно чародейство. Щракна с пръсти и на земята пред тигъра с пукот се появи мънирко мехурче светлина.

— Това ли е всичко, което можеш да направиш, Никола? Леле, колко си отслабнал.

Мехурчето се пръсна по земята в хладно изумрудено петно.

— Той е достатъчно близо, за да ни вижда — рече Никола. — Трябва ми да го зърна само за миг.

Едрата дясна предна лапа на тигровия скелет стъпи в зелената светлина.

И залепна. Създанието се опита да вдигне лапата си, но дебели, лепкави зелени нишки я приковаваха към асфалта. Лявата му лапа също стъпи в светлината и залепна.

— Май не съм чак толкова слаб, а, Дий? — извика Фламел.

Но натискът на телата зад саблезъбия тигър продължаваше да го тласка напред. Изведнъж костеливите му лапи се откъснаха и огромният звяр полетя към тях. Фламел успя да вдигне ръце, преди чудовището да се стовари върху него със зейнала паст, в която лъщяха зловещи зъби.

— Сбогом, Никола Фламел — извика Дий. — Просто ще взема страниците от трупа ти.

— Не — прошепна Софи. Не, нещата нямаше да свършат така. Тя беше *пробудена* и Вещицата от Ендор бе вложила в нея цялото си знание. Трябваше да има нещо, което би могла да направи. Софи изкрещя, а сребърната ѝ аура се нажежи.

ГЛАВА 39

Джош се събуди — в ушите му проехтя викът на сестра му.

Отне му няколко секунди да осъзнае къде се намира: седеше на бордюра на фонтана в Либи парк, докато навсякъде около него се носеха, виеха и пълзяха гъсти, зловонни валма мъгла, изпълнени със смъртно мяркащи се скелети и мумифицирани тела, облечени в дрипи.

Софи!

Трябваше да стигне до сестра си. От дясната му страна, сред сиво-черната мъгла, проблесна зелена светлина и припламна сребро, за кратко озарявайки мъглата отвътре и хвърляйки чудовищни сенки. Софи беше там; а също Фламел и Скатах, и се биеха с тези чудовища. Той трябваше да бъде с тях.

Изправи се неуверено на крака и видя доктор Джон Дий да стои точно пред него.

Дий беше ограден с противна жълта аура. Тя мятеше искри, пращеше и съскаше като горяща мазнина и издаваше гравивия мирис на развалени яйца. Мъжът беше с гръб към него. Беше подпрял лакти на ниската каменна стена до чешмата, от която бе пил Джош. Дий наблюдаваше напрегнато в събитията, разиграващи се на улицата. Беше се съсредоточил толкова, че трепереше от усилието да контролира наглед безкрайната върволица от скелети и мумифицирани хора, тътреща се покрай него. Сега, когато вече бе на крака, Джош забеляза, че в мъглата има и други създания. Виждаше останките на мечки, тигри, пуми и вълци.

Чу как Фламел извика и Софи изкрещя, и първата му мисъл беше да се хвърли върху Дий. Но се съмняваше, че изобщо ще успее да го доближи. Какво би могъл да направи срещу този могъщ магьосник? Той не беше като близначката си: не притежаваше сили.

Но това не значеше, че е безполезен.

Крясъкът на Софи предизвика мощен порив от леден въздух, който превърна саблезъбия тигър в прах и отхвърли назад най-близките скелети. Огромната мечка се стовари на земята, смазвайки дузина мъртви с огромния си скелет. Въздушният порив също така бе разчистил част от мъглата и Софи за първи път зърна какво множество имаха срещу себе си. Не десетки или стотици, а хиляди от мъртъвците на Стария запад крачеха по улицата към тях. Тук-там сред тълпата имаше костеливи останки на животни, които ловуваха от векове из околните планини. Тя не знаеше какво друго може да направи. Последната магия я бе изтощила и тя се отпусна върху Скатах, която я улови с лявата си ръка, докато с дясната размахваше единия меч.

Фламел се изправи уморено на крака. Използването на магия беше изцедило и неговите запаси от енергия и през последните няколко минути се беше състарил още. Бръчките около очите му бяха станали по-дълбоки, косата му беше оредяла. Скатах знаеше, че той не може да издържи още много.

— Дай му страниците, Никола — настоя тя.

Той поклати упорито глава.

— Не! Не мога. Цял живот съм пазил Книгата.

— Този, който отстъпва, живее по-дълго — напомни му тя.

Фладел поклати глава. Стоеше превит и дишаше тежко.

Лицето му беше смъртнобледо, с две петна неестествена руменина по бузите.

— Този път е изключение, Скатах. Ако му дам страниците, ще обрека всички ни — и Пери, и целия свят — на гибел. — Той изправи снага и се обърна да посрещне създанията, вероятно за последен път. — Можеш ли да измъкнеш Софи оттук?

Скатах поклати глава.

— Не мога едновременно да се бия с тях и да я нося.

— А сама ще можеш ли да се измъкнеш?

— Бих могла да си пробия път с бой — рече предпазливо тя.

— Тогава върви, Скати. Бягай. Иди при другите Древни, свържи се с безсмъртните хора, кажи им какво се е случило тук, започнете борба срещу Тъмните древни, преди да е станало късно.

— Няма да оставя двама ви със Софи тук — рече твърдо Скатах. — Ще останем заедно до края. Какъвто и да е той.

— Време е да умреш, Никола Фладел — извика Дий от по-сумрака. — Ще се погрижа да разкажа на Пернел за този момент, до последните подробности.

Шумолене се разнесе сред множеството от човешки и животински скелети и после всички като един се втурнаха напред.

Тогава едно чудовище изникна от мъглата.

Беше огромно и черно, с две огромни жълти светещи очи и дузина по-малки. Със свиреп рев то премина през фонтана на Либи парк, трошейки орнаментираните вази, и връхлетя доктор Джон Дий.

Некромантът успя да се хвърли на една страна, преди черният хамър да се блъсне в стената и да я събори. Колата остана там, забила преднича в останките, с вдигнати във въздуха задни колелета и с виещ двигател. Вратата се отвори и Джош внимателно се спусна на земята. Държеше се за гърдите, където се беше врязал предпазният колан.

Охай Авеню беше покрито с останките на отдавна мъртви твари. След като Дий вече не ги контролираше, те представляваха просто множество кости.

Джош излезе с олюляване на улицата и закричи сред костите и късовете плат. Нещо изхрущя под краката му, но той дори не сведе поглед.

Изведнъж мъртвите бяха изчезнали.

Софи разбра какво се е случило. Беше се чул страхотен рев, звук от изкривен метал и хрущене на камък, а после тишина. И в тишината мъртвите бяха изпадали като покосени. Какво ли бе призовал сега Дий?

Една фигура се движеше сред виещата се мъгла.

Фладел събра последната си енергия в плътна сфера от зелено стъкло. Софи също се опита да мобилизира остатъците от енергията си. Скатах размърда пръсти. Веднъж й бяха казали, че ще умре на екзотично място; тя се чудеше дали Охай в окръг Вентура се брои за достатъчно екзотично.

Фигурата се приближи.

Фламел вдигна ръка, Софи събра ветровете, а Скатах вдигна нащърбения си меч.

Джош излезе от мрака.

— Блъснах колата — каза той.

Софи извика радостно. Втурна се към брат си, а после викът ѝ премина във вик на ужас. Мечката-скелет се беше надигнала зад него, приготвила ноктите си за удар.

Скатах се стрелна, блъсна силно Джош, отхвърляйки го от пътя си, и той се търкулна в една купчина кости. Мечовете на Девата-воин парираха широкия замах на мечката и в мъглата просветнаха искри. Тя замахна отново и един мечи нокът, дълъг около педя, отхвъркна във въздуха.

Едно по едно животните-скелети се изправяха на крака. Два едри вълка, единият само кости, другият със съсухрена плът, се появиха от мъглата.

— Насам. Хей! Насам. — Гласът на Вещицата отекна глухо откъм другата страна на улицата и правоъгълник светлина от отворена врата озари нощта пред нея. Те се втурнаха към магазина, като Скати крепеше Фламел, а Джош почти носеше сестра си. Вещицата от Ендор стоеше на портата и се взираше със слепи очи в нощта, вдигнала високо старомоден фенер. — Трябва да ви изведем оттук. — Тя затвори вратата и сложи резетата. — Това няма да ги удържи за дълго — промърмори Вещицата.

— Ти каза... каза, че не са ти останали никакви сили — прошепна Софи.

— Така е. — Дора я удостои с една бърза усмивка, разкривайки идеално бели зъби. — Но това място има. — Тя ги поведе през магазина към една малка задна стаичка. — Знаете ли какво прави Охай толкова специален? — попита тя.

Нещо избумтя пред вратата и цялата стъклария в магазина зазвънтя.

— Той е построен на място, където се пресичат лей-линии.

Джош отвори уста и се канеше да зададе въпрос, но сестра му заговори.

— Линии от енергия, които пресичат земното кълбо — прошепна Софи в ухото му.

— Откъде знаеш?

— Не знам; предполагам, че Вещицата ме е научила. Много от най-известните сгради и древни строежи по целия свят са издигнати на местата, където лей-линиите се срещат.

— Точно така — каза Дора. Звучеше доволна. — Аз самата не бих могла да го обясня по-добре.

Нямаше нищо в малкия склад, с изключение на един дълъг правоъгълник, опрян на стената и увит в пожълтели стари броеве на „Охай Вали Таймс“.

Още удари разтресоха прозореца на магазина и звукът от блъскане на кости по стъкло ги накара да настръхнат.

Дора смъкна вестниците на пода и разкри огледало. То бе високо около два метра и широко около метър и двадесет, стъклото му бе зацапано, а образите, които показваше, бяха леко изкривени и размазани.

— А знаете ли какво ме привлече в Охай на първо място? — попита тя. — Седем големи лей-линии се срещат тук. Те образуват лей-портал.

— Тук ли? — прошепна Фламел. Знаеше за лей-линиите и бе чувал за лей-порталите, използвани от Древните за мигновени пътувания до различни краища на света. Не беше подозирал, че някой от тях все още съществува.

Дора потропа с крак по пода.

— Точно тук. А знаете ли как се използва лей-портал?

Фламел поклати глава.

Дора протегна ръка към Софи.

— Дай ми ръката си, дете. — Вещицата постави ръката на Софи върху стъклото. — Използва се огледало.

Огледалото грейна в сребърно, а после се избистри. Когато погледнаха в него, то вече не показваше отраженията им, а образа на гола стая, която приличаше на мазе.

— Къде е това? — попита Фламел.

— Париж — каза Дора.

— Франция. — Той се усмихна. — У дома. — И без колебание мина през стъклото. Сега вече те го виждаха вътре в огледалото. Той се обърна и им махна да минават.

— Мразя лей-портали — промърмори Скати. — Прилошава ми от тях. — Тя скокна леко през портала, претърколи се и се изправи на крака до Фламел. Когато се обърна към близнаците, изглеждаше сякаш всеки момент ще повърне.

Мечката-скелет влетя с олюляване през вратата на магазина, изтръгвайки я от пантите. Вълците и пумите я последваха. Стъкларии се прекатурваха, огледала се пукаха, украшения се пръсваха на земята, докато зверовете сновяха наоколо.

Насинен и нарязан, Дий се втурна в магазина, изблъсквайки настрани животните-скелети. Една пума щракна с челюсти срещу него и той я зашлеви по муцуната. Ако пумата имаше очи, те щяха да премигат изненадано.

— В капан са — рече той весело. — В капан са и няма къде да бягат!

Но когато пристъпи в склада, разбра, че отново са на път да му се изплъзнат. Видя високото огледало, двете фигури, гледащи го зад стъклото, старицата, застанала до момичето и притискаща ръката му към повърхността. Момчето стоеше само, хванал рамката. Дий моментално разбра какво се случва.

— Лей-портал — прошепна той смаяно. Огледалата служеха за портали. Някъде в другия край на лей-линията имаше друго огледало, през което щяха да излязат.

Старицата хвана момичето и го засили през огледалото. Софи падна на земята в краката на Фламел, после се обърна да погледне назад. Устата ѝ се раздвижи, но нямаше звук. „Джош“.

— Джош — заповяда Дий, втренчен в момчето, — стой където си.

Момчето се обърна към стъклото. Образът в огледалото вече се бе размътил.

— Аз ти казах истината за Фламел — каза бързо Дий. Трябваше само да разсее момчето за още миг-два и огледалото щеше да загуби силата си. — Остани с мен. Аз мога да те *пробудя*. Да те направя могъщ. Ти можеш да помогнеш да се промени светът, Джош. Да го промениш към по-добро!

— Не знам... — Предложението беше изкусително, толкова изкусително. Но той знаеше, че ако вземе страната на Дий, ще загуби сестра си окончателно. Или пък не? Ако Дий го *пробудеше*, тогава двамата щяха отново да си приличат. Това щеше да е начин да възстанови връзката със своята близначка.

— Виж — рече тържествуващо Дий, сочейки към избледняващия образ в огледалото, — те те изоставиха, зарязаха те отново, защото не си един от тях. Ти вече не си важен.

Огледалото грейна в сребърно... и Софи пристъпи обратно през стъклото.

— Джош? Побързай — рече тя припряно, без да поглежда към Дий.

— Аз... — започна той. — Ти се върна за мен.

— Разбира се! Ти си мой брат. Никога няма да те изоставя.

После тя улови ръката му и го издърпа през стъклото. А Дора блъсна огледалото, то падна на пода и се пръсна на парчета.

— Опа. — Тя се обърна към Дий и смъкна тъмните очила, за да разкрие огледалата на очите си. — Трябва да тръгваш. Имаш около три секунди.

Дий едва успя да излезе от магазина, преди той да експлодира.

ГЛАВА 40

ФИЛМОВА КОМПАНИЯ ПРИЧИНЯВА ХАОС В ЖИВОПИСНИЯ ОХАЙ

Последният от дълга поредица филми на ужасите на „Енох Студиос“ причини хаос в уличното движение и значителен смут в центъра на Охай вчера. Специалните ефекти се оказаха прекалено реалистични за някои от местните жители и телефоните за спешни случаи загряха от обаждания на хора, които твърдяха, че по улицата вървели мъртъвци.

Джон Дий, директор на „Енох Филмс“, подразделение на „Енох Ентърпрайзис“, се извини за объркването, като се оправда с прекъсването на електричеството и неприсъщата за сезона мъгла, която паднала тъкмо когато се готвели да снимат сцена от новия филм. Това несъмнено била причината статистите да изглеждат необикновено страховити, заяви неговият говорител. Във връзка с тази случка е възникнал още един инцидент: пиян шофьор е разбил историческия фонтан в Либи парк, а след това се е блъснал в наскоро възстановената пергела. Дий обеща да възстанови фонтана и перголата.

Охай Вали Таймс

МЕСТЕН АНТИКВАРЕН МАГАЗИН УНИЩОЖЕН ОТ ЕКСПЛОЗИЯ

Експлозия на газ унищожи магазина на отдавнашната жителка на Охай Дора Вещерли късно снощи. Късо съединение възпламенило разтвори, които собственичката използвала за почистване, полиране и реставрация на антиките си. При експлозията г-ца Вещерли се е намирала в задната стаичка на магазина и останала незасегната и наглед необезпокоена от близката си среща със смъртта. „Когато сте живели толкова дълго като мен, вече нищо не може да ви изненада“ — заявила тя и обещала да отвори отново магазина навреме за празниците.

Охайонлайн

ГЛАВА 41

Дълбоко в недрата на Алкатраз Пернел Фламел лежеше на тясна койка с лице, обърнато към стената. Чуваше как зад гърба ѝ, в коридора отвън, сфинксът се разхожда напред-назад, потраквайки с нокти по каменния под. Въздухът беше натежал от мускусните миризми на змия и лъв. Пернел потрепери. В килията бе мразовито и зеленикава вода се стичаше по стената на сантиметри от лицето ѝ.

Къде беше Никола?

Какво ставаше?

Пернел се страхуваше, но не за себе си. Фактът, че е още жива, означаваше, че Дий се нуждае от нея и рано или късно тя ще се изправи лице в лице с него. А ако Дий имаше слабо място, това беше неговата надменност. Той щеше да я подцени... и тогава тя щеше да нанесе удара си! Знаеше една особено гадна магийка, която бе научила в подножието на Карпатите в Трансилвания и пазеше само за него.

Къде беше Никола?

Тя се боеше за Никола и децата. Трудно ѝ беше да прецени точно колко време е минало, но оглеждайки бръчиците, оформящи се по ръцете ѝ, предполагаше, че е остаряла поне с две години — значи бяха минали два дена. Без еликсира за безсмъртие тя и Никола щяха да стареят със скорост една година на ден. Оставаше им не повече от месец, преди да умрат от старост.

А когато вече никой не стоеше на пътя им, Дий и другите като него щяха да пуснат отново на света Тъмните древни. Щеше да настъпи хаос; цивилизацията щеше да рухне.

Къде беше Никола?

Пернел премигна, за да прогони сълзите си. Нямаше да достави на сфинкса удоволствието да я види как плаче. Древните изпитваха единствено презрение към човешките емоции; смятаха ги за най-голямата слабост. Пернел обаче знаеше, че са най-голямата сила.

Тя премигна отново и ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае това, което вижда.

Мръсната вода, стичаща се по стените, за кратко се беше оформила в шарка. Тя се съсредоточи.

Течността закриволичи и очерта едно лице: Джеферсън Милър, призрака на пазача. Струйките вода се извиха, образувайки букви върху покритите с мъх стени.

Фламел. Децата.

Думите се задържаха само за миг, преди да се разляят.

В безопасност.

Сега очите на Пернел се напълниха с радостни сълзи. Фламел и децата бяха в безопасност!

Охай. Лей-портал. Париж.

— Благодаря ти — раздвижи безмълвно уста Пернел, когато лицето на Джеферсън Милър се разпадна и водата потече отново надолу по стената. Имаше толкова много въпроси — но сега поне разполагаше с най-важния отговор: Никола и децата бяха в безопасност. Очевидно бяха стигнали до Охай и се бяха срещнали с Вещицата от Ендор. Сигурно тя беше отворила

лей-портала, за да ги прати в Париж, а това означаваше, че Вещицата им е помогнала и най-вероятно е обучила Софи на Въздушната магия.

Пернел знаеше, че Вещицата не би могла да *пробуди* магическите сили на Джош — но в Париж и из цяла Европа имаше Древни и безсмъртни хора, които биха могли да им помогнат, да *пробудят* Джош и да обучат двамата близнаци в петте стихийни магии.

Тя се обърна по гръб и погледна към сфинкса, който сега клечеше пред килията ѝ, положил човешката си глава върху огромните лъвски лапи и свил крилете зад гърба си. Създанието се усмихна лениво, а дългият, черен раздвоен език трепкаше в устата му.

— Всичко свърши, Безсмъртна — прошепна сфинксът. Усмивката на Пернел беше ужасяваща.

— Напротив — отвърна тя. — Всичко едва сега започва.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Никола и Пернел Фламел наистина са съществували. Също и доктор Джон Дий. Всъщност всички герои в „Алхимикът“ с изключение на близнаците се базират на истински исторически личности или митологични същества.

Когато за първи път ми дойде идеята за „Алхимикът“, си мислех, че главният герой ще е доктор Джон Дий.

Джон Дий винаги ме е очаровал. През Елизабетинската епоха, века на необикновеното, той е бил изключителен човек — една от най-гениалните личности на своето време. Всички подробности за живота му, споменати в „Алхимикът“, са верни: той е бил алхимик, математик, географ, астроном и астролог. Наистина е избрал датата на коронацията на Елизабет I и когато бил част от нейната шпионска мрежа, подписвал зашифрованите си съобщения с 007. Двете нули представлявали очите на кралицата, а символът, приличащ на седмица, бил личният знак на Дий. Някои данни сочат, че когато Шекспир създал героя си Просперо от „Бурята“, използвал за прототип Джон Дий.

В продължение на няколко години в главата ми и в купища бележки растеше идеята за поредицата от книги за един алхимик и ми се струваше съвсем естествено това да е поредица за Дий. Докато пишех други книги, аз все се връщах към тази идея, добавяйки още материал, преплитайки всички световни митологии и създавайки обширен и сложен фон за историята. Изследвах местата на развитие на действието, като на няколко пъти посещавах и правех снимки на всяко място, което възнамерявах да използвам в поредицата.

Всяка история започва от една идея, но героят е този, който я тласка напред. Първо ми хрумнаха образите на близнаците. Историята ми от самото начало беше за брат и сестра, а в митологията близнаците са много специални. Почти всеки народ и митология си има легенда за близнаци. С развитието на историята ми се появиха второстепенните герои като Скатах и Мориган, а по-късно Хеката и Вещицата от Ендор. Но някак си все още не си бях изяснил образа на главния герой — наставника, учителя на близнаците. Доктор Джон Дий, макар че беше чудесен образ, просто не бе подходящ за целта.

Един ден в късната есен на 2000 година бях в Париж по работа. Трудно е да се изгубиш в Париж — стига да знаеш къде е Сена, обикновено можеш да видиш един или повече от големите ориентири като Айфеловата кула, „Сакре-Кьор“^[1] или „Нотр Дам“, — но аз някак си успях да го направя. Бях тръгнал от „Нотр Дам“, пресякох Сена по моста Д'Аркол, насочвайки се към центъра „Помпиду“, и някъде между булевард „Севастопол“ и улица „Бобург“ се изгубих. Не се изгубих съвсем; имах смътна представа къде се намирам, но нощта започваше да се спуска. Свих от улица „Бобург“ по тясната уличка „Монморанси“ и забелязах една табела, на която пишеше *Auberge Nicolas Flamel*: Странноприемница „Никола Фламел“. Пред сградата имаше друга табела, на която пишеше, че къщата, в която някога са живели Фламел и жена му, датира от 1407 година, което означаваше, че трябва да е една от най-старите сгради в Париж.

Влязох вътре и открих очарователно ресторантче, където вечерях. Преживяването беше странно, да се храня в същата стая, където легендарният Никола Фламел е живял и работил. Откритите тавански греди изглеждаха, сякаш са оригиналните, което означаваше, че са същите онези греди, които самият Никола Фламел е виждал. В избата под краката ми Никола и Пернел Фламел сигурно бяха съхранявали храна и вино, а спалнята им е била в малката стаичка точно над главата ми.

Знаех някои неща за известния Никола Фламел. Дий, който е притежавал една от най-големите библиотеки в Англия, е имал книгите на Фламел и сигурно е изучавал трудовете му.

Никола Фламел е бил един от най-изтъкнатите алхимици на своето време. Алхимията е странна смесица от химия, ботаника, медицина, астрономия и астрология. Тя има дълга и интересна история, била е изучавана в Древна Гърция и Китай и се твърди, че е основата за съвременната химия. Както и в случая с Дий, всички подробности за Никола Фламел в „Алхимикът“ са верни. Знаем немалко неща за него, защото не само че собствените му записки още съществуват, но и доста други хора са писали за него, докато е бил още жив.

Той се родил през 1330 година и си изкарвал прехраната като книгопродавец и писар — пишел писма и правел копия на книги за клиенти. Един ден купил една много специална книга: Книгата на Авраам. Тя също наистина е съществувала и Никола Фламел ни е оставил много подробно нейно описание: обкована с мед книга, написана върху материал, наподобяващ дървесна кора.

Заедно с Пернел той прекарал повече от двацет години в път из цяла Европа, мъчейки се да преведе странный език, на който била написана книгата.

Никой не знае какво се е случило с Никола Фламел по време на това пътешествие. Това, което се знае, е, че когато се върнал в Париж в края на четиринадесети век, той бил невероятно богат. Бързо плъзнал слух, че Фламел е открил в Книгата на Авраам двете велики тайни на алхимията: как да създаде философски камък, който превръща обикновените метали в злато, и как да се сдобие с безсмъртие. Нито Никола, нито Пернел някога потвърдили слуховете, нито пък разкрили как са забогатели толкова.

Макар че Никола и Пернел продължили да си живеят тихо и скромно, те дали голяма част от парите си за благотворителност и построили болници, църкви и сиропиталища.

Архивите сочат, че Пернел умряла първа; не след дълго, през 1418 година, е регистрирана и смъртта на Никола Фламел. Къщата му била продадена и новите собственици опустошили целия дом, търсейки останки от голямото богатство на семейство Фламел. Не открили нищо.

По-късно, в една непрогледна нощ, някой нахлул в гробницата на Никола и Пернел Фламел... и тогава се разбрало, че тя е празна. Дали двамата са били заровени в тайни гробове, или пък изобщо не са умирали? В Париж се разпространил слухът за празната гробница и почти мигновено се родила легендата за безсмъртния Фламел.

През следващите години се говорело, че семейство Фламел били забелязвани на различни места из Европа.

Когато излязох от странноприемницата „Никола Фламел“ онази вечер, погледнах назад към старата къща. Преди шестстотин години един от най-прочутите алхимици на света бе живял и работил тук — човек, посветен на

науката, който си бе спечелил огромно състояние и го бе дарил, и чийто дом бе съхранен от благодарните парижани, които дори имат улици, кръстени на него и на жена му (улица „Никола Фламел“ и улица „Пернел“ в 4-и район).

Безсмъртен.

И в този миг разбрах, че наставникът на близнаците няма да е Дий: Софи и Джош ще бъдат учени от Никола и Пернел. Докато стоях пред дома им в онази мокра есенна вечер, всички късчета от книгата се сглобиха и „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“ придоби форма.

---

[1] Известна базилика в Париж. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

На корицата на книгата обикновено се появява само едно име, но зад него стоят десетки хора, допринесли за създаването на творбата. Искам да им благодаря, но няма да спазвам определен ред, тъй като приносите им са еднакво важни:

Криста Марино, най-търпеливата редакторка, която каза:

„Малко повече перспектива...“

Франк Уайман от „Литерари Груп“, който каза:

„Мога да продам това.“

И го направи.

Майкъл Карол, който прочете ръкописа пръв и последен и каза:

„Трябва да поговорим за...“

О. Р. Мелинг, който каза:

„Още ли не си я завършил?“

Клодет Съдърланд, която каза:

„Наистина трябва да помислиш за...“

И накрая, естествено, на: Бари Крост, който несъмнено е дядото на Алхимика, което вероятно би означавало, че Джон Собански му е племенник!

ЗА АВТОРА

Експерт в митологията и фолклора, Майкъл Скот е един от най-успешните ирландски автори. Майстор на фентъзито, научната фантастика, хоръра и фолклора, той е титулуван от „Айриш Таймс“ като „краля на фентъзито на тези острови“. Живее и пише в Дъблин. Посетете го на www.dillonscott.com.

Издание:

Майкъл Скот. Алхимикът

Серия Тайните на безсмъртния Никола Фламел, №1

Американска, първо издание

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Стилов редактор: Ангелин Минев

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

Коректор: Юлиана Василева

ИК „Хермес“ — Пловдив, 2009 г.

ISBN: 978-954-26-0740-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*.
Посетете **работното ателие**, за да научите повече.